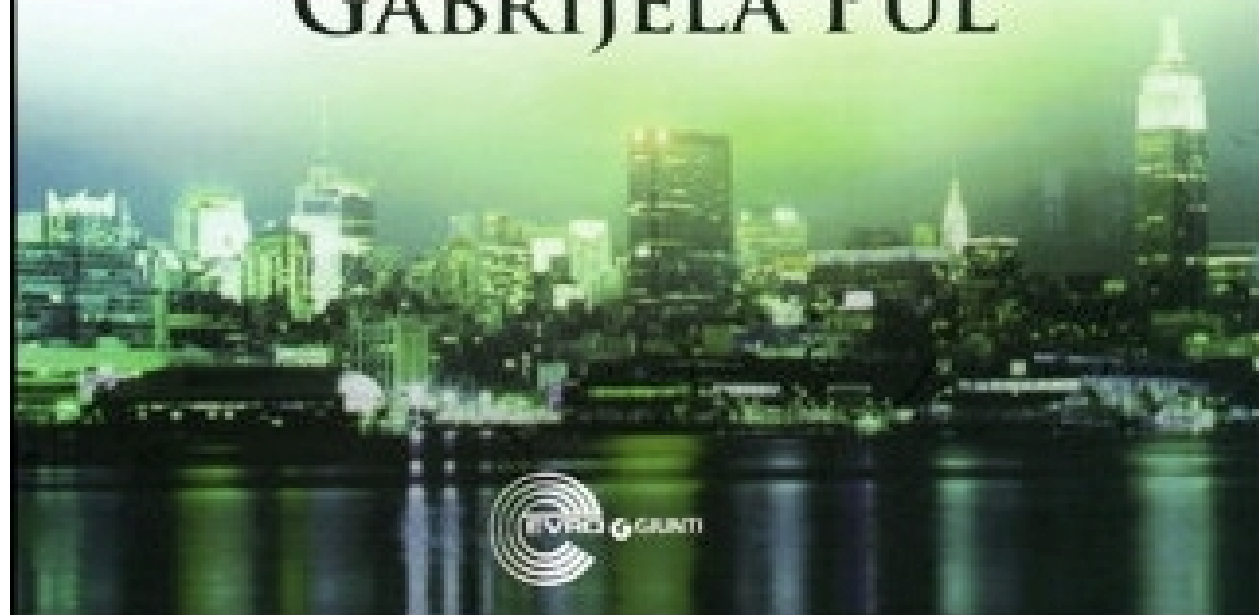

MRAČNA AKADEMIJA

KRVNE VEZE

GABRIJELA PUL

Gabrijela Pul

MRACNA
AKADEMIJA

2. Krvne veze

Naslov originala:

Gabriella Poole - Darke Academy - Blood Ties

S engleskog prevela: Svetlana Popa

Prolog

- Hej, malena. Jesi li budna?

Glas joj je bio poznat, ali nekako prigušen i udaljen. Kao da dopire sa dna bunara. Kasi Bel je na silu otvorila oči i pospano zatreptala. Sto je bio postavljen za trinaestoro. Na sredini se nalazila bledunjawa ćurka, očito dovoljna samo za osmoro. Jeftini krekeri iz supermarketa i papirni stolnjak. Masne kobasice i prekuvani prokelj.

Božić u stilu Krenlejk Kresenta.

Da li je zaista prošlo samo tri nedelje otkako je jela izvrsnu francusku hranu iz finog porcelana i kristala u otmenoj trpezariji Mračne akademije? Kao da je prošla čitava večnost.

- Nešto nije u redu?

Kasi se usredsredila na drugi kraj stola, gde je sedela osoba pepeljaste kose. A, da. Patrik. Njen socijalni radnik. Jedini zbog kojeg joj je povratak u stari dom bio podnošljiv. Izvukla je osmeh.

- Zar nisi gladna, Kasi? - oglasila se Džili Biton umilno sa čela stola.

- To ne liči na tebe. Već dve nedelje nam jedeš sve po kući.

Kasi je zarila nokte u dlanove. Džiline bezobrazne opaske postale su sve češće od kad se Kasi vratila iz Pariza. Kasi joj obično ne bi pružila to zadovoljstvo, ali činilo se da joj je fitilj svakim danom sve kraći.

- E pa, upravo sam izgubila apetit - odbrusila je, odgurnula stolicu i ustala. - Izvinite me.

- Kasi Bel, nije ti dozvoljeno da odeš - počela je Džili, ali je Kasi već napustila prostoriju.

Patrik ju je sustigao na dnu stepeništa. Izgledao je zabrinuto.

- Kasi, šta nije u redu? - rekao je. - Čudno se ponašaš otkako si stigla iz Pariza.

Kasi je na trenutak zastala. Odakle da počne? Da li da mu otkrije istinu u vezi sa Akademijom? Da li da mu priča o tajnovitoj grupi studenata zvanih *Odabrani* i o njihovoj mračnoj tajni? O prastarim duhovima koji su im naselili tela, dajući im moć i lepotu, ali zahtevajući zauzvrat životnu snagu svojih običnih ljudskih cimera? Da li može da mu kaže šta se njoj desilo na onom mračnom mestu ispod Trijumfalne kapije, o prekinutom ritualu koji je u njenoj glavi ostavio uklesan deo duha u Estel Azedin? Da li sme da mu priča o čudnoj, neprestanoj gladi koja od tad raste u njoj i o tome kako je znala da ćuretina i kobasice neće biti

dovoljne?

Nemoguće.

- Samo mi nedostaju prijatelji - promrmljala je. - Znaš?

Patriku je laknulo.

- Naravno da ti nedostaju. Da li si pričala sa nekim danas?

- Stigao mi je imejl od Izabele sinoć. I jedan od, ovaj, Randžita.

- Ko je Randžit?

- Jedan, ovaj, dečko iz klase - odgovorila je Kasi usplahireno. - Zašto pitaš?

Patrik se široko nasmešio, a njegove plave oči su se zacaklile.

- Zato što si pocrvenela kad si izgovorila njegovo ime.

- Ma daj! - Kasi ga je kroz šalu gurnula.

- Znači, nije ti dečko?

- Ne, nije - reče ona brzo.

- A-ha.

- Ne, zaista. - Kasi je stiskala džemper od kašmira koji joj je prijateljica Izabela poslala za Božić. - Nije tako jednostavno.

Ha! To je bio eufemizam stoleća. Nekoliko ukradenih trenutaka sa Randžitom na kraju polugodišta nije bilo dovoljno čak ni da definišu svoju vezu. Znala je samo da oseća leptiriće u stomaku svaki put kad pomisli na njega, ali on je sada kod kuće, u Indiji. Hiljadama kilometara daleko. Moraće jednostavno da se navikne na to da joj nedostaje, toliko da bi mogla da umre. Osećanje je bilo toliko jako da se Kasi i sama iznenadila.

Zaokupljena sećanjima, poskočila je kad joj je zazvonio telefon. Dok ga je izvlačila iz džepa, zamalo da ga ispusti kad je videla ko je zove. Krv joj je ponovo jurnula u lice.

- Mi o vuku... - zakikotao se Patrik krenuvši nazad u trpezariju.

Kasi je ovaj izbor reči žacnuo. Još uvek ne razume šta su zapravo *Odabrani*. Šta je zapravo Randžit. *Bogovi i čudovišta*, rekao je jednom kroz šalu. Šta je on od ta dva? Kasi nije znala odgovor. Nije bila sigurna ni da on sam zna.

Izbacujući brige iz glave, očajnički se uhvatila za telefon.

- Randžite!

On sigurno može da oseti njen glupi kez, čak i preko pola sveta.

- Kasandra. - Zbog njegovog nežnog i toplog glasa zaboravila je hladnu susnežicu, a na trenutak čak i glad. - Srećan Božić.

- I tebi. - Sela je na stepenice, bez daha. Očajniki joj nedostaje. Očajnički i izuzetno neprikladno. - Drago mi je da te čujem.

- Jesi li dobro? - Zvučao je zabrinuto.

- Dobro sam. Dobro. Samo malo...

- Glad je sve jača, zar ne?

Kasi je za tren začutala. Osetila je olakšanje što priča sa nekim ko zna kroz šta prolazi. Randžit je već prošao kroz to.

- Da - rekla je naposletku i nesigurno se nasmejala. - Pogodio si.

- Još samo malo, Kasandra. Nedelju i po. Da li ćeš biti dobro?

- Dobro sam. Zaista. Samo... - Oklevala je, a zatim ipak izgovorila. - Nedostaješ mi. Veoma.

- Bože, i ti meni. - Žestina njegovog glasa je bila iznenađujuća, s obzirom na to da je Randžit Sing uvek smiren i pribran. Zvučao je kao da mu je laknulo. - Nedostaješ mi i brinem, za tebe. Da li si se, ovaj, čula ponovo sa Estel?

Kasi je progutala knedlu. Randžit je jedina osoba koja zna da joj se prastari duh ponekad obraća u glavi, što je nečuveno među *Odabranima*.

- Jednom ili dvaput. Ali matora drtina je utihnula u poslednje vreme. Nadam se da se sklupčala i umrla od gladi.

- Mislim da se to neće dogoditi, Kasi.

- Da, znam.

- Čuvaj se, molim te.

Morala je da se osmehne.

- Naravno da hoću. I vidimo se uskoro.

- Ali ne dovoljno skoro. - Zatim se nasmejao - Čuj, moram da idem. Zvaću te opet kad budem mogao.

Suze su je pekle, a stomak ponovo počeo da zavija.

- Zdravo, Randžite. Srećan Božić.

- I tebi. Još jednom.

Kasi je brzo prekinula vezu pre nego što je počela da cmizdri. Pokrila je lice rukama. Ovo je zaista besmisleno. Trebalo bi da je jaka. Preguraće ona ovo. I glad i žudnju za Randžitom...

Stani. Stani.

Nevolja je u tome što je proždrljiva. Obuzela ju je očajnička, neodoljiva glad za nečim osim same hrane. Međutim, ne može da uradi ništa osim da sačeka početak novog polugodišta. Onda će možda dobiti odgovore na neka pitanja. Možda će čak i samo čekanje pomoći. Zaboga,

ako ne jedete čokoladu dovoljno dugo, prestaćete da je želite. Ako izdržite nekoliko nedelja bez cigareta, neće vam više biti potrebne.

Aha, i ako neko vreme ne dišete, neće vam biti potreban kiseonik!

Kasi se ukočila.

Zaista, draga moja. Stvarno me zabavljaš.

Ne obraćaj pažnju na nju, rekla je Kasi samoj sebi. Ne obraćaj pažnju.

Lakše reći nego uraditi. Sam Estelin glas u njenoj glavi je bio dovoljan da glad ponovo snažno pokulja, toliko da je skoro izgubila ravnotežu i povila se unapred.

Čula je kako se vrata otvaraju i zatvaraju. Koraci. Glas...

- Kasi, jesi li okej? - Patrik je zvučao zabrinuto.

Skočila je, stegnutih pesnica. Okej? Zašto je uporno to pita? Naravno da je okej! Njegovo stalno vrzmanje oko nje već joj ide na živce. On ne bi trebalo da se meša u ovo, za svoje dobro.

Estelin šapat ju je milovao poput zmije.

A mogao bi da uradi toliko toga, draga moja.

Patriku je bilo nelagodno zbog Kasinog grozničavog, prodornog pogleda. Da. Estel je u pravu. Dobar prijatelj poput Patrika uvek će dati sve od sebe. Može da se osloni na njega. On je jak, mlad i pouzdan. Pun života. Savršen.

- Kasi?

Bila je toliko prokleta gladna. Razvukla je usne u širok osmeh.

- Dobro sam.

Ne pričaj. Dozvoli mu da priđe bliže. Osećam njegov miris...

Patrik je zakoračio unazad i činilo se kao da se trese.

- Prestani da se glupiraš, Kasi. Hladi ti se večera.

Ti mi deluješ prilično toplo.

- Okej, izvini. Ostaviću te na miru. - Okrenuo se. - Vрати se kad budeš spremna.

- STANI!

Skočila je sa stepenika i skoro poletela za njim. Zgrabila ga je za okovratnik, cimnula ga unazad i okrenula. Prstima mu je obuhvatila vilicu, zgrabila je i privukla ka sebi. Pokušao je da se iskobelja, ali nije imao šanse. Nikakve šanse. Posle rituala je postala jača nego ikad. Više nego dovoljno jaka da savlada ovog... smrtnika. Kasi se naglas nasmejala. Patrik je bio prestravljen i osećala je njegov uspaničen dah na

licu. Opet je mogla da ga namiriše: ah, taj život u njemu! Povukla je usne unazad kad je ugledala nečiji obris iza staklenih vrata. Na trenutak kao da joj je srce zastalo, ukrotila se i zarežala. To lice je zarežalo na nju, divlje i pomahnitalo, kao besna životinja. A onda je, uz mučan bol u stomaku, shvatila. To nije neko čudovište koje pokušava da provali u kuću. To je njen odraz.

- O Bože! - Pustila je Patrika toliko brzo da se sručio na pod. Zateturala se unazad.

Preplašene plave oči, sada skoro crne od proširenih zenica, zurile su u nju. Očekivala je to. Međutim, nije očekivala reči koje je izgovorio.

- Pobogu, Kasi. Ne ti. Ne i ti!

Šta?

Nakratko je samo stajala sa rukama preko usta, zureći u Patrika. Zatim se okrenula u mestu i pobegla. Ne usporavajući, trčala je uz stepenice, preskačući po dva stepenika, uletela u sobu, zgrabila stolicu i zaglavila je ispod kvake. Tako. Bezbednije od ovoga ne može. Bar ne za njega.

Kasi se sručila na pod, iscrpljena. *Moglo je biti gore*, rekla je sebi dok joj je srce polako usporavalo. *Mnogo gore*.

Koga je pokušavala da zavara? Izgubila je kontrolu. Mogla je da povredi Patrika. Čak i da ga ubije. Kasi zagrizi pesnice do krvi. Samo još nekoliko dana, to je sve. Još nekoliko dana i vraća se na Akademiju. Vraća se tajanstvenom upravniku, ser Olriku Mračnom. On joj sigurno može pomoći da se izbori s ovim. Neće se videti ni sa kim do tad...

Ali Kasandra, draga moja, ja moram da se NAHRANIM!

Molećiv i ljutit glas joj je odzvanjao kroz lobanju, naizgled laku i praznu. Vrtelo joj se u glavi od gladi. Ali kontrolisaće se. Samo još nekoliko dana. Samo je pitanje vremena...

Tako je! Odzvanjanjući u Kasinoj glavi, Estelin glas je zvučao osvetoljubivo i gladno, ali pobeđnički. *O da, Kasandra, draga moja devojčice! Samo je pitanje vremena...*

1.

Pokretna traka se cimnula kad je prtljag stigao. Kasi je stajala sabijena u gužvi, preplavljena bukom i komešanjem na Džej-Ef-Kej aerodromu, očajnički tražeći svoj pohabani kofer ne bi li što pre pobjegla odatle. Sa jedne strane joj je bio visoki oznojani biznismen, sa druge pričljiva starica. Oboje su se gurali i provlačili kroz gužvu, viseći kao lešinari nad pokretnom trakom za prtljag. Ni jedan od njih nije najbolji kandidati za hranjenje, ali glad očiju nema...

Oh, ne. Prestani! Kasi je htela da zaplače, ali nije imala snage. Ušuškana u sedištu pored prozora, izbegavala je da gleda putnika na susednom sedištu. Videla je kako sunce izlazi iza Kipa slobode dok je avion kružio ka aerodromu, ali nije je bilo briga. Nije je bilo briga za simboliku tog prizora, izlazak sunca nad njenim sopstvenim Novim svetom. Nije je bilo briga za prelepe obrise i pejzaž grada. Samo je želela da avion sleti kako bi udahнула čist vazduh, vazduh koji nije prošao kroz svačija pluća i poprimio ukus svih tih ljudi. Samo je želela da izađe iz tog mnoštva ljudi sabijenih u letilicu, nalik nekakvom neurednom švedskom stolu životne snage.

Bar je uspela da obuzda apetit. Sedam sati. Time se treba ponositi, zar ne? To je uspeh.

Naravno, draga moja! Bila si potpuno upravu. Drago mi je što smo se uzdržale. Hrana iz aviona. Tako suva i bezukusna.

Kasi je počela da se smeje iako nije želela.

- Hej, srce, možeš li da se pomeriš? - Biznismen ju je odgurnuo kako bi dohvatio svoj kofer.

Da se nije zateturala postrance i sudarila sa starijom damom, pala bi. Osećala je kako se njiše, snaga joj je bila na izmaku. Ophrvao ju je miris ustajalog znoja onog biznismena. Nozdrve su joj se raširile od kiselo-slanog mirisa. To je bio samo znoj, ali prožet njegovom životnom snagom. Bilo mu je vruće, a njegovo preopterećeno srce je lupalo: mogla je da ga čuje, da ga oseti. Izlazeći iz pora, njegov miris joj se uvlačio u nozdrve kao... porcija pomfrita. Da, dobro je. Kasi se obliznula, usredsređena na njegove usne, i gledala ga kako udiše i izdiše...

Uz psovke se progurao kroz gomilu, zakačio je koferom po nozi i nestao. Propustila je priliku. Suze su joj navirale, a ona nije znala da li su to suze olakšanja ili besa.

Propustili smo priliku! Ne! Izgubili smo ga! Estel je zvučala gotovo poremećeno. Nađi nekoga! Nađi nekoga ODMAH!

Kao kroz maglu, Kasi je znala da je njen kofer upravo prošao na pokretnoj traci, uvezan prepoznatljivim Patrikovim elastičnim kanapom, ali nju to nije zanimalo. Sada je gladno posmatrala gomilu i ni o čemu više nije brinula. Ni o čemu osim...

Ona! Nju, brzo!

Okrenuvši se nesigurno na petama, usredsredila se na osobu koju je Estel spomenula. Bila je to jaka mlada žena. Tanka, ali mišićava i upečatljiva na mračan, mediteranski način. Sa tim bićem bilo je i dete, ali baš ga je prepustilo u ruke oca, uz poljubac, lepu reč i osmeh, a zatim krenulo ka toaletu uz kliktanje štikala.

„Ne to biće, ta žena!“, viknula je Kasi u sebi. *„Ona! Ona je ljudsko biće...“*

Da, da. Kakogod. Ona! Brzo! POBEĆI ĆE NAM!

Dok su joj glad i uzbuđenje zbog potere odzvanjali venama, Kasi se hitro povukla unazad i provukla kroz gužvu prateći klepetanje štikala. Pravo je čudo što je jasno čula taj zvuk kroz buku i komešanje i beskrajna izvitoperena obaveštenja sa razglasom. Kao da je celo njeno biće bilo usredsređeno na zvuk tih štikala, a svaki živac u telu usredsređen na ženu. Malo ispred, to biće, ona, otvorila je vrata toaleta. Klik-klik-klik. Kasi je pružila korak, tiho se krećući u izlizanim patikama. Još malo. Još samo malo! *POŽURI!*

Da, Estel, nahranićemo se. NAHRANIĆEMO SE!

- Kasi!

Ovaj krešteći pozdrav ju je omeo. Sasvim dovoljno. Njeni odlučni koraci postali su sporiji.

- Kasi Bel! Draaagaa!

Komarac. Zuji i smeta. Želela je da ga spljošti, ubije. *Ostavi me na miru,* htela je da vikne. *Moram da...*

Nešto je jurnulo ka Kasi, izbacilo je iz ravnoteže i šćepalo je u topao zagrljaj koji je mirisao na skup parfem.

- Kasiii!

Na trenutak, Kasi se opirala zagrljaju, gladno gledajući ka vratima toaleta, koja su se uz tup zvuk zatvorila za onom ženom i njenom životnom snagom.

Onda je došla k sebi uz gotovo bolan trzaj. Šta je uradila? Šta je

umalo uradila!

- Izabela? - Na ivici suza, Kasi je uzvratila čvrst zagrljaj, stiskajući svoju najbolju prijateljicu kao da je ona jedini razlog što još nije poludela.

Da, onda ova! Dovoljno je dobra! Biće dobra, kažem ti!

„NE!“ Zarežala je u sebi toliko žestoko da je Estel začutila. Zasada.

- O, Izabela. Tako mi je drago što te vidim.

- Takođe! Da li si došla letom iz Londona? Sleteo je pet minuta pre aviona iz Buenos Ajresa! Sudbina! Divno! - *Ova devojka i dalje govori samo uzvičnim rečenicama*, pomislila je Kasi razdragano dok je Izabela zabacivala svoju sjajnu svilenkasti braon kosu nalik grivi. - Džejk nas čeka! Poslala sam mu poruku, ispred je, na terminalu!

- I zastala si da me pozdraviš? - Kasi je blago izvila obrve. - Polaskana sam što nisi pretrčala preko mene da bi stigla do njega.

Izabela je merkala zgodnog Njujorčanina od kad je došao na Akademiju. Pošto su se konačno smuvali krajem prošlog polugodišta, ostalo im je jedva nedelju dana da provedu zajedno pre nego što se Izabela vratila kući, u Argentinu (prvom klasom, naravno). Uopšte nije čudno što jedva čeka da ga se dočepa.

- O, Kasi! - Izabela se nasmejala, ali joj senka prelete preko očiju dok je držala Kasina ramena i posmatrala joj lice. - Izgledaš prelepo. Možda malo premršavo, ne? Ali veoma, veoma lepo.

- Uh, hvala. Laskanjem ćeš daleko dogurati. - Kasi se slabašno nasmešila. Sada joj se stvarno vrti u glavi. Ubeđivala je sebe da je to od uzbuđenja. I od napornog puta. Šta god. Samo treba da se smiri.

Međutim, Izabela se i dalje smejala, i dalje oduševljena.

- Jedva čekam da svi budemo ponovo zajedno! Ti i ja i Džejk! Sta kažeš? Hajde, idemo! - reče i odjednom je pusti.

- Naravno. Hajde... idemo...

Ali to je bilo lakše reći nego uraditi bez Izabeline potpore. Njišući se, Kasi oseti kako joj kolena klecaju. Pala bi da je Izabela nije uhvatila za lakat svojim snažnim rukama.

- Kasi? Kasi?

Kasi se namrštila. Izabelin glas se baš promenio tokom božićnih praznika, postao je neobičan. Čudan. Dalek. Slabašan.

A možda je to do nje same. Sad je u mraku. U hladnoj, crnoj praznini.

I nestaje...

2.

- Kasandra? Kasandra!

Još jedan poznat glas. Nije znala čiji, ali je zvučao moćno i ohrabrujuće. Sada zna da će biti dobro. Možda zato što je mrtva. Sigurno je mrtva pošto je buka aerodroma nestala i ona sada pluta u spokojnom mehuru smirenosti.

- Kasandra! - ozbiljan glas je postajao uporniji. Nečija ruka joj je ošamarila prvo jedan obraz, a onda i drugi. - Kasandra, saberi se.

Nevoljno, na silu, otvorila je oči, stenjući. Lice koje je videla kao kroz maglu bilo joj je poznato, kao i glas. Ispijeno, veoma lepo lice, namršteno od brige.

- Ser Olriče...

- Tako je. Probudi se.

Hvatajući se za jastuke, Kasi se uspravila i zažmirkala zbog jakog svetla. Fotelja. Ogromna kožna fotelja. Na trenutak je pomislila da je zaista mrtva i da se nalazi u izuzetno udobnom zagrobnom životu pošto nije videla ništa osim prostranstva plavog neba. Zatim je primetila staklene zidove oko sebe, oblakodere koji svetlucaju na jutarnjem suncu i ogoljene krošnje...

Central park!

Nad drvećem je bilo plavo nebo, prošarano tragovima od aviona. Kasi je ošamućeno treptala, upijajući pogled na neverovatan horizont Njujorka.

Zapravo, to je bio pogled ser Olrika Mračnog.

Naglo se osvestila. Pokušala je da ustane, ali nije uspela. Čula je slabašan krik olakšanja i utom se Izabela ponovo stvorila pored nje, sela i zagrlila je. Kasi je blede gledala po luksuznoj, lepo uređenoj kancelariji.

- Kako si me uplašila. O, Kasi!

Pogled joj se konačno razbistrio i videla je koje tu sa njom. Izabela, naravno, i Džejk, koji je stajao nedaleko od njih sa izrazom olakšanja na licu, mada malo nesiguran zbog okruženja. Kada su im se pogledi susreli, uputio joj je blag osmeh.

- Hej, Kasi. Drago mi je što te vidim.

- Džejk. I meni je drago.

To nije bilo sasvim istinito. Kasi je bilo više nego drago što ga vidi, osetila je neverovatno olakšanje. Tokom prošlog polugodišta Džejk je

otkrio više tajni *Odabranih* nego što bi bilo ko trebalo da sazna. Kasi nije bila sigurna da će se on ikada vratiti na Akademiju pošto je saznao da je njegova drugarica iz razreda i bivša simpatija, Katerina Svenson, ubila njegovu sestru Džesiku. Iskušenje da raskrinka instituciju koja je zataškala zločin i dozvolila članici *Odabranih* da se izvuče samo sa izbacivanjem sa Akademije bilo je snažno. Međutim, sada je tu, u upravnikovoj kancelariji.

Zbog čega se vratio? Zbog ljubavi prema Izabeli? Zbog čudnog osećaja prenesene bratske odanosti prema Kasi, devojci za koju svi kažu da izgleda isto kao njegova pokojna sestra? Ili se vratio da bi rešio „nedovršene poslove“ o kojima je govorio krajem prošlog polugodišta?

Kasin blag osmeh upućen Džejku je čilio dok se ona, pomalo nevoljno, okretala ka ser Olriku. On se nije promenio, bio je lep kao i uvek. U njegovim sivim očima se nazirala nekakva napetost, nije se smešio, ali nije ni izgledao ljutito.

- Čekaj, kako... - Kasi je mahnito trljala čelo. Poslednje čega se seća bilo je kruženje pokretne trake, miris ljudskog znoja, gužva i vrućina. I žudnja za nečim. Toliko jaka žudnja daje ostavila...

- Moj kofer! Ostavila sam ga! Nisam...

- U redu je. - Izabela odmahnu rukom - Ja sam ga uzela.

- Ali kako si...

- Nisam uzela pogrešan, ne brini. - Izabela se zakikotala. - Znala sam koji je tvoj. Prepoznala bih tu iskasapljenu starudiju bilo gde.

Na trenutak zbunjena, Kasi je odmahнула glavom.

- Izandalu, Izabela. Moj izandalu stari kofer. Ali obezbeđenje? Pasoška kontrola? Kako ste...

- Izabela me je pozvala čim si se onesvestila - objasnio je ser Olrik. - Imam veze u Državnoj bezbednosti pa su malo ubrzali proces. - Ovlaš je pogledao Džejka, kao da se plaši da će previše reći. - Znam da sada želiš da budeš sa svojim prijateljima, ali pre toga nas dvoje imamo neke obaveze. Izabela, Džejk, molim vas. Moram nasamo da razgovaram sa Kasandrom.

Izabela i Džejk su razmenili sumnjičave poglede. Kasi je pokušala da podigne glavu i ohrabri ih, ali sam pogled na dvoje prijatelja bio je dovoljan da je glad probode kao koplje, toliko snažno da joj je nestajalo daha. Uspravljajući se, zateturala se ka ser Olriku. Njegova ruka je pala na njeno rame, naizgled radi potpore, ali njegovi prsti su je toliko stiskali

da su joj ostale modrice. Međutim, Kasi jedva da je osećala bol; od očajničke žeje da se nahrani mišići su joj bili napeti kao strune i znala je da je ser Olrik zapravo obuzdava.

- Izabela, Džejk. Molim vas, ostavite nas nasamo.

Džejk se namrštio zbog upravnikovog odlučnog tona.

- Nisam siguran... - počeo je.

- U redu je, ljudi. - Kasi je uzela Izabelu za ruku i malo jače je stisnula. - Biću dobro. Vidimo se uskoro. Obećavam.

- Da li si sigurna? - upitao je Džejk, neprijateljski posmatrajući ser Olrika.

- Sigurna sam. - Zapravo, očajnički je želela da odu. Nije bila sigurna koliko će još izdržati pre nego što napadne nekog od njih dvoje. - Zaista, Džejk. Molim te, idi, u redu je.

Udahnuvši, mladi Amerikanac je uzeo Izabelu za ruku.

- Bićemo ispred. Vidimo se uskoro, Kasi.

- Aha - promrmljala je slabašno, stiskajući zube i smešeći se. „*Molim vas, molim vas, IDITE!*”

Bacila je još jedan pogled na Izabelino zabrinuto lice pre nego što su se vrata zatvorila za njenim prijateljima, a zatim je zatvorila oči i zanjihala se od gladi.

Osetila je kako je ser Olrikova ruka vraća na fotelju i otvorila oči na vreme da spazi zlog i ružnog portira Marata kako joj prilazi noseći malu kožnu torbu. Odakle se pojavio tako nečujno? Zateturala se i nagnula unapred.

- Moraš da se nahraniš, Kasandra. - Ser Olrikov glas kao da je odzvanjao prostorijom dok je Marat lagano spuštao torbu na sto od mahagonija ispred nje.

- Ne mogu.

- Već nedeljama se nisi hranila. Umireš. Nije trebalo da te pustim da odeš na kraju polugodišta, ali nisam ovo očekivao. Ne razumem zašto ti je glad tako brzo narasla, ali to se zaista dogodilo. I moraš je utoliti.

Previše slaba da bi zaplakala, Kasi je pokrila lice rukama i zajecala.

- Ne mogu.

- Moraš - odbrusio je ser Olrik ljutito. - Misliš da se uzdržavaš, a zapravo udovoljavaš sama sebi. Žao mi je zbog svega što ti se dogodilo, Kasandra. Žao mi je što su te uvukli u ovo. Ali odgovoran sam za duh *Odabranih* isto kao i za tebe.

Dao je znak glavom Maratu, koji je potom ubacio srebrni ključ u prednji deo torbe.

Kasi je nesigurno pratila portirove pokrete. Na poklopcu torbe bio je simbol koji je odmah prepoznala: zamršene, isprepletane šare, žig koji je već videla na koži pojedinih studenata Mračne akademije, kao i razmazan i oštećen na svom ramenu. Nije znala šta ta šara predstavlja, ali je znala šta označava.

To je bila oznaka *Odabranih*.

Marat je podigao poklopac i ser Olrik je prišao torbi, ozbiljno gledajući kristalne bočice koje su bile unutra. Svaka od njih je takođe nosila znak *Odabranih* i sama po sebi bila prelepa, njihov providni sadržaj je svetlucao poput tečnih bisera, šaljući pramičke svetlosti kroz fini kristal. Kasi je na trenutak bila toliko opčinjena da je skoro zaboravila na neutoljivu glad.

Ser Olrik je portiru ponovo dao znak glavom. Mala kutija koju je Marat izvukao iz džepa bila je potpuno različita od divne torbe: bela plastična kutija sa patentom za zatvaranje. Pošto je navukao rukavice, otvorio je kutiju bez oklevanja i izvadio zapečaćen plastičan paketić. Pocepao ga je i izvadio špric za jednokratnu upotrebu.

Kasi se razrogačila.

- Šta je to?

Ser Olrik je takođe stavio rukavice i postao hladnokrvan i zvaničan.

- Nazovimo to privremenom merom, Kasandra. - Nežno je ugurao iglu u jednu od bočica i izvukao malo biseraste tečnosti. - Moraš da naučiš da se hraniš. Ali ovo - rekao je, podigavši špric - ovo će nam obezbediti nekoliko dana odmora.

- Šta je to? - Sa strepnjom je posmatrala iglu. - Šta je to? Neću vam dozvoliti da mi ubrizgate to!

Kasi je probala da se izmigolji, ali su je snažne ruke uhvatile za ramena, vratile na fotelju i čvrsto je držale u mestu. Marat. Gospode, kako je jak, previše jak da bi mu pobegla, ali se i dalje žestoko opirala dok se ser Olrik približavao. Na trenutak je na njegovom licu videla kajanje i sažaljenje, ali je ono odmah zatim ponovo postalo strogo.

- Budi mirna. Ovo je jedini način. To je za tvoje dobro, Kasandra - hladno je izgovorio ser Olrik naginjući se, dok se Kasandra migoljila i otimala. - I za dobro svih ostalih.

Palcem joj je protrljao jednu tačku na ruci, a zatim je osetila

peckanje igle.

Za trenutak se uplašila da ju je udarila struja. To sigurno tako izgleda, zar ne? Kao divlja struja koja prolazi kroz nju i tako je naglo vraća u život da ne može jasno da razmišlja. Venama joj je projurila jeza, praćena vrelinom i snagom. Oslobodivši se Maratovih ruku, skočila je, napetih mišića i stegnutih pesnica. Grozna, razarajuća glad je nestala, osećala se kao da je puštena iz nečijih čeljusti, ali joj je vid postao potpuno замуćen, tačke su joj plesale pred očima dok je gubila ravnotežu. Ponovo se srušila na kožnu fotelju i zažmurila da bi joj se vid razbistrilo...

Kada je ponovo otvorila oči, ser Olrik je sedeo u fotelji, okrenut ka njoj, sa bradom naslonjenom na prste. Marat i torba su nestali.

- Dakle, Kasandra, kako se osećaš?

Sećanja joj nagruše u svest. Ljutito se uspravila.

- Šta je to bilo? Recite mi šta je to bilo!

Ali on je bio ravnodušan prema njenom besu.

- To je destilovani rastvor. Napravljen od suza prvih *Odabranih*, pre više od hiljadu godina. Zar misliš da to dajem svakome? Imala si sreće. Veoma je jako.

Kasi je duboko udahнула dok je razmišljala o ovome. Znači, nije droga. Nije ni otrov. Možda bi joj to moglo pomoći...

- Dakle, mogu ovo da radim umesto da se hranim? To je moguće? - Oči su joj se zacaklile od olakšanja.

- Ne - odbrusio je ser Olrik. - To može samo jednom da se uradi. To što si videla u koferu je sve što je ostalo. Ne dolazi u obzir da sve dobiješ. Naučićeš da se hraniš. Kao i svi ostali.

Očaj se vratio udvostručen, a kratkoveka nada bila je uništena.

Iskoristivši njeno zapanjeno ćutanje, ser Olrik je ustao.

- Ne možeš da izglednuješ duha u sebi, Kasandra. Bez suza *Odabranih* uskoro bi upala u krizu. Kada bi želja za hranom konačno postala prevelika, izgubila bi kontrolu i napala nekoga. Ta osoba bi tad mogla da bude povređena ili čak ubijena. I mogao bi to biti bilo ko. - Napravio je dramsku pauzu. - Uključujući Izabelu i Džejka.

- Nisam znala - uzdahnula je. - Nisam to uopšte tako shvatila.

- Naravno da nisi - odgovorio je ser Olrik malo nežnije. - Za to služi Akademija, Kasandra. Moja je dužnost da naučim svakog novog člana *Odabranih* kako da se hrani da ne bi izlagao opasnosti ni sebe ni ljude

oko sebe. Kada dođe vreme, i tebe ću tome naučiti. Ali zasada, injekcija ti je pružila mali predah. Mislim da ti je bio potreban. Zato te ponovo pitam: kako se osećaš?

- Bolje - priznala je Kasi. - Mnogo bolje. Mogu li sada da idem?

- Naravno. Tvoji prijatelji će se brinuti.

- Ispred su. Rekli su da će sačekati.

Ser Olrik se podrugljivo nasmešio.

- Bojim se da si prespavala veći deo jutra, Kasandra. Tvoji prijatelji su otišli pre više od dva sata. Objasnio sam im da moraš da se odmoriš, mada nije bilo lako ubediti gospodina Džonsona u to. Sada su verovatno u svojim sobama. Imate o dosta toga da razgovarate. - Zastao je. - Naročito sa gospodicom Karuso.

- Kako to mislite? - rekla je Kasi, a glas joj je postao grublji.

- Kasandra, tvoja izdržljivost je zapanjujuća. Borila si se sa glađu duže nego što bi iko očekivao. Ali sada je tvoj izbor sužen. Osim, možda, u jednom pogledu.

- Stvarno? - Kasi je podigla glavu.

- Da bi naučila bezbedno da se hraniš, trebaće ti partner, izvor života, takoreći. Zato je svim studentima članovima *Odabranih* dodeljen cimer koji nije član grupe. Zato moraš da odlučiš, Kasandra. Možeš da dobiješ novog cimera, nekog za koga si manje... emotivno vezana. - Ser Olrik je elegantno podigao ruke i slegnuo ramenima. - Ili...

- Nemojte to da izgovorite - promrmljala je.

- Moram, Kasandra, žao mi je. Moraš da naučiš da se hraniš Izabelom.

3.

Predvorje je bilo spektakularno. Iako potpuno drugačija od akademije u Parizu, ova zgrada na Ist sajdu, sva u staklu i mermeru, svojom lepotom je oduzimala dah. Zgrada je bila vrtoglavo visoka i kao da se uvijala i njihala dok je Kasi gledala u stakleni krov visoko iznad sebe. Nebo je i dalje bilo toliko blistavoplavo da joj se skoro zavrtilo u glavi. Jednostavne, moderne linije zidova ublažavali su jedino bazen i biljke u središtu predvorja.

Kasi se nasmešila i zastala da umoči prste u hladnu vodu i pogleda statu na sredini fontane.

- Zdravo, devojko - došapnula je bronzanoj skulpturi. - Još se nisi otarasila tog dosadnog labuda?

Leda, naravno, nije reagovala, samo je sanjivo pružala ruke ka divljem bogolikom labudu iznad sebe. Kod njenih bronzanih nogu voda je žuborila iz kamena. Paprat i puzavice su bujale i obavijale se oko kamenja, prosipajući se po uglačanom mermeru. Među njima su, naravno, bile i orhideje. Kasi je vrhom prsta dotakla jednu laticu. Randžit ih je nazvao ser Olrikovim malim ljubimicama. Logično. Ser Olrik voli sve što je lepo, nesvakidašnje i mračno...

Kasi se iznenadila shvativši koliko joj je drago što vidi sve ostale poznate statue. Na zimskom suncu koje je dopiralo sa Pete avenije one su sijale, bele kao sneg, sa svojih mesta u kra-jevima hola: *Ahil i Hektor*, *Narcis*, *Artemida i Akteon*. I one od kojih se uvek ježila: *Kasandra i Klitemnestra*. Kasandra, devojka kojoj niko nije verovao. Kasandra, koja je ušla u kuću koja je mirisala na krv...

Stresla se. Setila se kako je šćućurena ispod te statue čekala udarac Keikinog noža. A eto je sada tu: toliko slična onoj zloj devojci koja je pomogla Katerini da ubije Džejkovu sestru. Sada je i ona čudak, možda čak i čudovište, kao Keiko. Više nije slabašna Kasandra, bespomoćna žrtva. Sada je više nalik krvožednoj Klitemnestri. Jedna od *Odabranih*.

Šta uopšte znači biti jedan od *Odabranih*? Kasi je pogledala svoj odraz u vodi. Na aerodromu joj je Izabela rekla da se prolepšala. Kasi nije primećivala nikakvu promenu, ali sada kada je bolje pogledala, shvatila je da su joj možda jagodice malo isturenije, a žuto-zelene oči izražajnije.

Međutim, ona zna da tajna *Odabranih* nije samo u lepim licima. Sama se uverila u njihovu nadljudsku snagu i borilačke sposobnosti. A sada, pošto stalna želja za hranjenjem ne nadjačava sve ostale nagone, Kasi je osećala deo te snage u sopstvenim mišićima, što ju je učinilo opuštenijom i samopouzdanijom nego ranije.

Lepota, snaga i samopouzdanje, zavodljiva kombinacija. Ali sve to zavisi od hranjenja. Izvlačenja životne snage iz neke nedužne žrtve.

Isceđena... To je Izabela rekla kada joj je pričala o Džesikinjoj smrti. Telo joj je bilo oštećeno. Da li bi Kasi to mogla da uradi Izabeli? Ne. Ne bi to mogla da izvede. Ali ser Olrik je naglasio da mora da nauči da se hrani.

Dakle, ne može više da bude u sobi sa Izabelom.

Ali to ne bi mogla da podnese. Izabela joj je najbolja prijateljica.

Dakle, moraće da nauči bezbedno da se hrani Izabelom.

Ali ako nešto krene naopako...

Našla se u bezizlaznoj situaciji, misli su joj se uporno vrtele ukrug. Ostali studenti su žurili na početak novog polugodišta, ogovarali, kukali, smejali se, išli za vozačima koji su vukli njihov skupocen prtljag. Da li može da bude u istoj sobi sa nekim od tih razmaženih derišta? Ne, to je nezamislivo, što bi nesumnjivo i oni sami rekli. Ozlojeđena, Kasi se okrenula i sudarila sa nečijim toplim telom.

- Oh, izvinite.

- Nemoj se izvinjavati. - Glas je bio topao, poznat i razdragan, i zbog njega Kasino srce jako zalupa.

- Randžite!

Pre nego što je stigla još nešto da izgovori, usne su im se spojile. Zatvorila je oči i osetila Randžitove ruke na dnu svojih leđa i njegove usne na svojim. Osetila je kako se izdiže na prste, provlači prste kroz njegovu sjajnu crnu kosu, privlači ga ka sebi; Randžit je uzdahnuo kroz nozdrve dok ju je sve jače i jače ljubio, čvrsto je grleći.

Popustio je tek kada su izgubili ravnotežu i sudarili se sa nekim unezverenim brucošem. Pocrvenevši, Kasi je popustila stisak i izmakla se. Na trenutak nije mogla da govori, a kamoli da ga pogleda u oči, osetila je zbunjene poglede studenata oko njih. Jasno je čula prigušene šapate koji su odjeknuli predvorjem.

- Ne verujem svojim očima...

- Blagi Bože.

- On? On i ona?

- Randžit Sing? Znam đavoli stipendistkinje, ali zaista...

Randžit se nakašljao i Kasi je konačno pogledala njegovo razdragano nasmejano lice.

- Rekao bih da više nemamo šta da krijemo - zakikotao se.

Pažljivo je stavio ruku na Kasino rame i odveo je u skroviti ćošak. Iako joj se činilo da će joj srce iskočiti iz grudi, ono je zakucalo još jače kad ju je Randžit nežno dodirnuo.

- Da, i ja bih rekla - odgovorila je. - Izvini, nisam sigurna šta se to desilo.

- Nisam ni ja. - Njegova zlatnobraon koža je porumenela. - Nedostajala si mi - nasmejao se. - U slučaju da nisam bio dovoljno jasan.

Kasi se široko osmehnula.

- I ti meni. Bio je ovo dug Božić, zar ne?

- Misliš da ne znam?

Načas je pomislila da je ismeva, ali lice mu je bilo lepo i strogo kao uvek. Bilo je tu još nečega, žudnje koju je i sama osećala. Pobogu, koliko je zgodan. Glas preko telefona je jedno, zaboravila je čistu životinjsku privlačnost koju oseća u njegovom prisustvu. Skoro je mogla da oseti kako mu srce ubrzava i nagoni je znala da želi ponovo da je dodirne, skoro isto koliko je i ona želela da...

Opa, Kasi!

Bez razmišljanja mu je prišla i gotovo nesvesno mu ponovo pala u naručje. Ovo se previše brzo odvija. Posle svega što se desilo, i dalje se pomalo stidi. Možda se čak i malo plaši.

Setila se Estelinog obećanja. *Više se nikad nećeš plašiti, Kasandra...*

To nije bilo sasvim tačno. Uspela je samu sebe da uplaši tako što se zanela u javnosti. Pocrvenela je i osetila pogled cele škole na sebi.

- Kasandra? - Randžit je takođe bio pomalo zabrinut. Kao i ona, zakoračio je, a onda se zaustavio.

- Izvini. - promrmljala je. - Izgleda da daleko od očiju ipak nije daleko od srca.

Randžit se nasmejao.

- Jasno mi je šta želiš da kažeš!

- Čuj, možda treba da odem i, ovaj, malo se osvežim. Još nisam pronašla svoju sobu i trebalo bi da se pozdravim sa Izabelom kako dolikuje. Ali možemo da odemo na kafu kasnije.

- Da, to bi bilo lepo. U pet sati?

- To bi bilo sjajno. - Pogledala je na sat. - Zapravo, možda bolje u pola pet.

Nasmešio se.

- Može pola pet!

- Sjajno, vidimo se. - Nasmešila se i krenula, ali Randžit ju je iznenada nežno uhvatio za ruku. Od toplote njegove kože prošli su je žmarci.

- Čekaj. Pre nego što kreneš, jesi li okej? Kada smo pričali za Božić, zvučala si...

- Znam. Sada sam dobro. Zaista. Ispričaću ti sve kasnije popodne.

Još trenutak ju je gledao, kao da je hteo da se uveri da mu govori istinu. U očima mu se na tren pojavio onaj vatreni sjaj koji je Kasi više puta već videla, ali nije mogla da skrene pogled. Još jače joj je stisnuo ruku. Žubor fontane kao da se pojačao, kao i klepetanje skupocenih štikala o mermer. Onda ih je prepao kreštavi kikut maturanata. Pustivši joj ruku, Randžit je nesigurno odmahnuo glavom i nasmešio se.

- Ako ti tako kažeš.

- Kažem. Vidimo se kasnije na kafi. Ja častim!

- Okej. A gde idemo?

- Ne budi toliko napet, bogatašu - namignula mu je. - Ovo je Njujork, zar ne? Sigurna sam da ću naći dovoljno otrcanu rupu.

Randžitov grleni smeh što miriše na med razlegao se predvorjem. *Bože, pomislila je, neko bi taj zvuk mogao da flašira i prodaje ga usamljenim devojkama širom sveta.*

- Onda naći otrcanu rupu, Kasandra Bel. Naći ćemo se tamo.

- Nemoj da kasniš - pretvarala se da ga grdi.

Nacerio se.

- Ne bih se usudio.

Dala je sve od sebe da upozna Randžita sa prljavštinom i bedom, ali njih nije bilo u ovom Njujorku. Ser Olrik ima visoke standarde i sigurno je doveo Akademiju u ovaj kraj s razlogom.

Kad su se našli na ulici, zureći zabezeknuto u ogromne zgrade dok joj se dah ledio na hladnom vazduhu, Kasi je sa zadovoljstvom dozvolila Randžitu da je vodi. Kafa je ipak samo izgovor da bude s njim; kao i da upozna grad koji nije ni videla kad je stigla. Nakratko je mogla da zaboravi čudovišta i demone. Hodali su Petom avenijom, ka severu, kao

samo jedan od mnoštva lepo obučenih parova, a Kasi nije znala gde da gleda, dobro je što Randžit zna kuda treba da idu. Prošli su Istočnom 78. ulicom do Medison avenije i ušli u jedan otmen i sjajan kafić, u kome su otmeni i sjajni gosti imali iznenađujuće veliki izbor kafe.

- Gospode. Plašim se da ćeš ipak ti da častiš. - Kasi je skinula šal i izvila obrve kad je videla cenovnik.

- Isplatiće se. - Dogurnuo joj je šolju. - Mada mi uopšte nije jasno zašto stavljaš sirup od cimeta u tako dobru kafu.

- Mhm. Prija kao suze *Odabranih*. - rekla je nestašno, po prvi put se opustivši. - Vraća iz mrtvih.

Randžit je začuđeno treptao.

- Ser Olrik ti je dao suze?

- O, da. - Namignula je - Ja sam poseban slučaj.

- Uh. - Randžit je nervozno odmahnuo glavom - Da li je spomenuo...

- Da to mogu samo jednom da uradim? Da, spomenuo je. Hvala što si me podsetio. - Kasi je stisla zube. Toliko o opuštanju.

- Znači, sad moraš da naučiš da se hraniš.

- Tako su mi rekli.

- Da... ovaj... - Naslutivši Kasino nezadovoljstvo, Randžit je zastao nakratko i prebrzo srknuo vrelu kafu. Trgnuo se i udahnuo. - Da li ćeš se hraniti Izabelom?

- Ne znam. Čuj, da li moramo da pričamo o tome sada?

Randžit se nasmešio u znak izvinjenja.

- Ne. Izvini.

Kasi je srknula kafu. Ne želi da se naljuti. Ne sada, ne na njega. Spustila je šoljicu uz uzdah i prešla prstom po obodu.

- Šta misliš, koliko mi je vremena ostalo da odlučim?

- Nekoliko nedelja. Možda manje. - Randžitov glas je prešao u šapat dok je konobar prolazio pored njih. - Kod tebe se glad razvila brže nego što je iko mogao da predvidi. Neveatno, Kasandra. Jedinstveno - dodao je gotovo zadivljeno.

- Zvučiš kao ser Olrik - odgovorila je Kasi. - I to nije kompliment. On je jedini koji me zove Kasandra. Dobro, jedini osim...

- Estel - završio je rečenicu Randžit. - Želiš li da te zovem Kasi?

- Znaš šta? Mislim da želim.

- Onda ću te tako i zvati. - Osmehnuo se i stavio svoju šaku preko njene.

Prokletstvo, pomislila je. Kako dobar osećaj. Kako je jak. I podržava je. Polako su isprepletali prste.

- Nikad nisi želeo da postanem jedna od *Odabranih*, zar ne?

- Ne, nisam. Nisam hteo da budeš umešana u sve ovo - rekao je tugaljivo - Ali sada je gotovo.

- Svejedno bih bila umešana - rekla je Kasi, odjednom shvativši. - Na ovaj ili onaj način. Zapravo, Izabela je trebalo da bude primljena, zar ne? Ona je bila očigledan kandidat. Pretpostavljam da bih onda ja bila njen izvor života.

Randžit se uzvrpoljio. Zatim je polako klimnuo glavom, pažljivo posmatrajući Kasi.

- Možda. Ali potrudio bih se da ni do toga ne dođe.

Kasi se namrštila. Više bi volela da je bilo tako. Zar ne? Da se Izabela pridružila *Odabranima* i da ju je pitala da bude njen izvor života, šta bi uradila?

Vrlo dobro zna šta bi uradila. Odbila bi. Pobegla bi koliko je noge nose. Vrištala iz sveg glasa i zvala policiju.

Kao da joj je pročitao misli, Randžit je rekao:

- Znaš, možeš da se hraniš i bez njenog znanja. Iako zna šta ti se desilo, postoji način da se zaobiđe...

- Ne - rekla je odsečno. - Neću da lažem najbolju prijateljicu. Ser Olrik će nas obe naučiti. Ako se ona složi, to jest... - dodala je nesigurno.

- Biće sve u redu, Kasi. Moraš da naučiš bezbedno da se hraniš. Ako se uradi pravilno, bezbedno je.

Ozlojeđena, Kasi je zažmurila i uzdahnula, a zatim je osetila kako joj Randžit ponovo stiska ruku. I on je duboko uzdahnuo i okrenuo se ka njoj, pokušavajući da se nasmeši.

- Čuj, samo mi je drago što si ovde i što si dobro. Prebrodićemo ovo... zajedno. - Nagnuo se ka njoj i nežno je poljubio, bez žurbe. - A što se tiče ovoga - promrmljao je, naslonivši svoje čelo na Kasino.

- Da? - grubo je rekla.

- Mislim da bi bilo dobro kada bismo malo usporili. Mislim, ne znam šta se desilo u predvorju, ali delovalo je skoro... neobuzdano? - Obazrivo ju je pogledao, a ona je klimnula glavom i nasmešila se.

- Jeste. Mada, ne bunim se.

- Ni ja. Jedino što, s obzirom na okolnosti i... ranija iskustva, ne želim da bilo šta krene naopako. Treba da budemo oprezni.

Randžit ju je zatim u znak podrške pomazio po ruci i okrenuo se da završi kafu. Kasi je zurila u svoju kafu, koju je jedva takla. Nije razmišljala o tome ranije, ali način na koji je rekao ranija iskustva i izraz na njegovom licu kad je rekao da joj je bilo suđeno da postane Izabelin izvor života govorili su mnogo toga. Kako je mogla da zaboravi?

Džesika.

Džejkova sestra je bila u vezi sa Randžitom pre nego što je ubijena. Zapravo, trebalo je da se nađe s njim one večeri kad su je odveli u smrt. Devojka koja je završila tako što su joj Katerina i Keiko izvukle svu životnu snagu bila je ista ona devojka za koju su svi govorili da veoma liči na Kasi. Zavrtelo joj se u glavi od ove pomisli. *Okej, ovo je malo čudno.*

- Kasi? - Randžitov glas ju je trgao iz razmišljanja. - Trebalo bi da krenemo. Izgledaš umorno.

Ponovo joj se zavrtelo u glavi, ovog puta opravdano. Randžitovo lepo lice joj se smešilo, a ruka mu je nežno ležala na njenom ramenu.

„Ovo je smešno“, pomislila je. „Ti nisi Džesika. Nemoj da uprskáš ovo pre nego što je i počelo.“

Na silu se nasmešila i ustala.

- Umorna? Hajde onda da se trkamo do Akademije!

4.

Hodnik je bio mračan. Kasi je trčala, užurbano tražeći nešto. Nekoga. Zašla je za ugao, u još veću tamu. Ne, nije to bila tama, dva oka, užareno crvena, bila su ispred nje. Vrebala iz mraka. Kretala se ka njoj. Ne. Ona se kretala ka njima...

Eto ga, Kasandra! Zgrabi ga. Uzmi ga, on je pravi čovek za nas. Ne dozvoli da te prevari. Sudeno nam je da budemo zajedno. Potreban nam je.

Kasine ruke su naslepo hvatale po mračnoj praznini.

Ne želiš da budeš sama, zar ne, Kasandra? Dohvati ga. Zgrabi ga. Ne želimo da budemo same. Želimo ih obojicu. Ti i ja, on i njegov...

- Randžite?

Kasin glas je zvučao kao režanje dok je odzvanjao kroz prazan prostor. Još jednom je nasrnula i ruke su joj dotakle nešto. Ramena: povijena, mišićava. Njegova gola koža joj je skoro opekla šaku. Zatim njegove ruke, koje je grle, stežu je toliko da je jedva mogla da diše. Njeni nokti se poput kandži zarivaju u kožu njegovih leđa.

Da, Kasandra. Ne puštaj ga! Ne smemo ga pustiti!

- Neću.

Nećeš? Nećeš? Ali ti si napustila mene. Zašto si me napustila, Kasi? Postoji još jedan deo mene, znaš. Deo koji je ostao.

- Šta? Ovde sam! Estel?

Osetila si tu prazninu, zar ne draga? Nakratko, ali si je osetila. Zamisli da si zarobljena tako. Nije prijatno. Zašto si tako zlobna? Jadna, jadna Estel. Zar ćeš dozvoliti da ostanem ovde, Kasandra? Zar ćeš me ostaviti razdvojenu? Zar ćeš nas da razdvojiš?

KAKO MOŽEŠ?!

Kasi se naglo probudila. Tresla se. Zbacila je cebe sa sebe, oznojana i boreći se za dah, uspravila se na krevetu i prošla prstima kroz kosu. Još uvek je bio mrak: ono malo svetlosti poticalo je od ulične rasvete.

Bila je to samo noćna mora. Kasi je uzdahnula. S obzirom na sve što se dogodilo, čudo da nije imala i više loših snova. Skoro da se osmehnula. Ponekad joj se činilo da joj je ceo život postao košmar. A to što joj je Estel u glavi i poigrava joj se sa umom uopšte ne pomaže. Međutim, sada je sve utihnulo. Možda je duh zasada iskalio bes pa će moći na miru da spava.

Srce joj je i dalje jako lupalo, ne samo od straha. Osećala je užasnu tugu, krivicu i žaljenje u dubini stomaka, skoro nevoljno.

Jadna, jadna Estel.

Kasi je protrljala slepoočnice, stenjući u sebi, nečujno, da ne bi probudila Izabelu. Deo nje jeste saosećao sa Estelom. Kada je prekinut ritual koji je trebalo da ih zauvek veže jednu za drugu, deo duha *Odabranih* je ostao van Kasinog tela, odvojen. Od tada Estelin glas moli Kasi da ga pusti unutra. Međutim, čak i kad bi znala kako to da uradi, Kasi nije bila sigurna da li to zaista želi. Nepovezane slike o prošlosti *Odabranih* žena su otkrivale ponos i snagu, svakako, ali i osvetoljubivost, okrutnost i sebičnost. Ako bi se potpuno sjedinila sa Estel, kako bi mogla da bude sigurna da neće postati ista takva?

Dok je tražila čašu vode na noćnom stočiću, Kasi je rukom udarila jednu od uramljenih fotografija. Iznervirana, podigla ju je i zaustavila se u mestu.

Nešto nije bilo kako treba. Ram je delovao čudno pod prstima. Približila ga je licu. Čak i na prigušenom svetlu veštačke zore ruka joj se zatresla.

Metalni okvir se istopio. Ili je bar tako izgledalo. Izvitoperen, potklobučen i izuvijan, kao da je stajao preblizu vatre. Nasmijana lica Patrika i ostale dece iz Krenlejk Kresenta su se istopila i pretvorila u nakaradne maske. Preplašena, Kasi je pipnula noćni stočić. Bio je sasvim hladan. Progutala je knedlu. Spustila je noge na pod i uzela drugu fotografiju, fotografiju Randžita koju je krišom slikala krajem prošlog polugodišta. I ona je bila izvitoperena: srebrni ram je izgledao kao da je bio pretvoren u tečnost pa opet stvrdnut, poput sveće. Randžitovo stidljivo nasmejano lice je bilo neprepoznatljivo.

Kajući se, pomazila je sliku dok su joj navirale suze. Šta je to uradila?

Čekaj. Zašto je pomislila da je ona bilo šta uradila?

Prosto je imala takav osećaj...

Očajna, opsovala je, ali ne baš nečujno. Na drugom krevetu, Izabela se promeškolljila i proteglila, zevajući. Kasi je jedva uspela da sakrije istopljene slike pod jastuk pre nego što je Izabela pospano otvorila oči. Cimerka je zevnula i nasmešila se.

- Jutro, Kasi. M-m-m... - Naglo je sela. - Hej! Mi smo u Njujorku!

Kasi je klimnula glavom. Odjednom se razveselila. Kako Izabela

može da bude tako ushićena u ovo doba dana? Nije se promenila od Pariza, što je donekle dobro, pošto se dosta toga promenilo. Rastežući, Kasi je rekla:

- Iskuliraj, draga. Tek je šest sati. Sunce će izaći tek za jedan sat.

Izabela je zakolutila očima.

- Kasi, taj naglasak zvuči više kao da je iz Južne Karoline nego iz južnog Bronksa, toliko čak i ja znam. A sada... - namestila se udobno i radosno protrljala ruke. - Šta ćemo danas da radimo?

- Ovaj, misliš osim što ćemo da idemo u školu? - upitala je Kasi.

- Da, osim toga. Ovo je grad koji nikad ne spava! Ni mi ne treba da spavamo!

- Aha. - Kasi nije htela da pomene kako je to već iskusila. - Znaš da je prvi čas matematika?

- Ne. Ne, ne, ne! Ne želim ni da mislim o tome! - zakukala je Izabela. Zastala je, a onda iskosa pogledala Kasi. - Moramo da pričamo o tebi, Kasi.

- O Bože - uzdahnula je Kasi. - Ne opet. Prvo Randžit, a sad i ti. Hajde da pričamo o nekom drugom.

Izabela je ljutito prekrstila ruke.

- Kasi, juče sam te pustila zato što si išla da se nađeš sa svojim princem iz Indijem o čemu, uzgred rečeno, takode treba da mi pričaš. - Zastala je i namignula. - Ali postoji nešto što mi nisi rekla. Onesvestila si se na aerodromu! Sigurno nisi izgledala toliko grozno i izglednelo samo zato što si preskočila doručak ili zbog stomačnog virusa. Nešto su ti uradili, zar ne? Na ceremoniji *Odabranih*?

Kasi je protrljala vrat.

- Da - promrmljala je.

Izabela je klimnula glavom i začkiljila.

- U redu. I šta si preduzela povodom toga?

- Ser Olrik je imao... ovaj... rešenje. - Kasi se nasmejala, ponadavši se da će ovo objašnjenje zasad zadovoljiti Izabelinu radoznalost, iako nije bila potpuno iskrena. Treba joj vremena. Još vremena. - Pravo. Tečni rastvor.

- Misliš, lekove? - Izabela je prekrila usta rukom. - Kasi, nisam sigurna...

- Molim te, Izabela, nemoj da brineš.

- Zaista? - Izabela je prekrstila ruke i podigla obrvu. - Ako ne treba

da brinem, zašto si još uvek toliko nesrećna? Znam te! Zašto si toliko napeta i neuređena?

- Neodređena...

- Reci mi, Kasi Bel!

Videvši da nema kud, Kasi je ustala sa svog kreveta i sela pored Izabele.

- Sećaš se šta sam ti prošlog polugodišta rekla za Keiko i Alis? Da sam videla kako se Keiko nekako hrani pomoću Alis? E pa, tako *Odabrani* preživljavaju. - U očajanju je uzdahnula, pokušavajući da izbegne Izabelin pogled. - Oni crpu životnu snagu od ljudi koji nisu *Odabrani*. A to je nešto što ću, očigledno, i ja morati da radim... - Kasi je odlutala. Nije imala srca da nastavi dalje, da naglas postavi to pitanje.

Izabela nije odgovorila. Kasi pomisli da se Izabela možda setila užasne priče o tome kako je Keiko izvlačila život iz svoje bespomoćne cimerke. Ili kako su sestri njenog dečka potpuno isisali život...

Osećala se napetost u vazduhu dok se tišina otezala. Kasi nije smela da podigne pogled jer ne bi mogla da podnese užasnut i zgrožen izraz Izabelinog lica. Ovo će se sve završiti već narednog trena. Izabela će izaći iz sobe. Otići će kod ser Olrika i zahtevati novog cimera. Naravno, reći će joj da mogu da ostanu prijateljice, ali nikad neće sasvim zaboraviti šta joj je Kasi tražila. Nikada neće sasvim oprostiti...

- Okej.

- Šta? - Kasi nije bila sigurna da dobro čuje.

- Rekla sam okej. Hranićeš se mnome. - Videvši Kasino iznenađenje, Izabela je zamlatarala rukama. - Vidi, ne kažem da je ovo savršeno. Naravno, imala sam mnogo drugačije mišljenje o *Odabranima* pre nego što sam saznala za sve ovo ludilo. I još jedno je sigurno, ti nisi kao Keiko. Nimalo nisi nalik njoj. Ona je bila luda. Ti, nasuprot njoj - Izabela se nasmešila - imaš svoje trenutke. Ali ti si moja dobra prijateljica, Kasi Bel. Ako ti je to potrebno, onda mi to moramo da uradimo.

Kasi je samo buljila u nju.

- Izab...

Izabela ju je prekinula podigavši ruku.

- Čekaj. Alis nije znala šta Keiko radi, zar ne?

- Ne. - Kasi je grickala nokte. - *Odabrani* imaju poseban napitak. Od njega cimer sve zaboravi. Smatraju da je tako bolje.

Kasi se konačno naterala da pogleda Izabelu, ali na njenom licu nije

videla gađenje. Klimala je glavom, usredsređena i ozbiljna.

- Ali ti nisi želela da me prevariš, Kasi. Rekla si mi sve, a to znači da mi veruješ. Hvala ti. Zato ću biti iskrena prema tebi, zato što i ja tebi verujem. - Izabela je preteći podigla prst. - Nikada mi ne smeš dati taj napitak. Ne želim da me ikada prevariš ili slažeš.

- Izabela, ne znam...

- Kasi, moraš da se hraniš. To je očigledno. Zato je ser Olrik zabrinut za tebe, zar ne? - Izabela uhvati Kasi za ruke.

- On... da. Rekao je da će me naučiti, da će nam pokazati kako da to bezbedno uradimo.

- Pa, ser Olrik je dobar čovek. Zna šta je neophodno, kao i šta jeste i šta nije opasno. Ne brini, Kasi. - Izabelin osmeh je bio obazriv, ali iskren. - Ako nam pokaže kako se to pravilno radi, biće u redu. Biću tvoj... kako si rekla?

Kasi je progutala knedlu.

- Moj izvor života. Ali čekaj, Izabela. Šta ćemo sa Džejkom? Nikad ti neće dozvoliti da uradiš to.

- Džejk mi nije šef, nego dečko - podrugljivo je rekla Izabela. - U pravu si, neće mu se svideti, ali ovo je moja odluka. Ja nisam Džesika i ti nisi Keiko. U svakom slučaju, ono što ne zna, ne može da ga povredi.

- Ne možeš to kriti od njega, Izabela.

- Zašto? Svaka devojka ima pravo na poneku tajnu - odgovorila je Izabela, a tamne oči su joj zasijale. - Kada za to dođe vreme, reći ću mu. Razumeće.

Kasi je zurila u svoju cimerku. Ovo je bio savršen ishod. Bila je iskrena prema Izabeli i ona je svojevolejno pristala.

Zašto se onda i dalje oseća kao ološ?

- U redu. - Kasi je odahnula i nasmešila se. - Hvala ti. Hvala ti, Izabela.

- Nema na čemu. Samo nemoj da preteraš. - Izabela se iscerila. - Sigurna sam da je moja životna snaga opasno jaka!

- Nema šanse da ti priđem dok mi ser Olrik ne objasni sve u vezi sa hranjenjem. - Kasi se postideno ugrizla za usnu. Kako je došlo do ovoga?

Izabela je pogledala svoju cimerku i zakikotala se.

- Trebalo bi da vidiš kako izgledaš, Kasi Bel. Sve će biti u redu. Uostalom, nije baš sasvim loše što si jedna od *Odabranih*, zar ne? Šta je bilo sa Randžitom? Čujem da te je oborio s nogu juče u predvorju.

Sigurna sam da ti je on bar neka uteha? - Izabela se mangupski nasmešila i Kasi je morala i sama da se osmehne.

- Vidi - nastavila je Izabela, a oči su joj se caklile od nestašluka - volela bih da se sve ovo sa *Odabranima* nije ni desilo. Ali jeste se desilo i ti si jedna od njih. Pošto to predstavlja ispunjenu sudbinu, možeš se i malo zabaviti na račun toga što si *Odabrana*, zar ne?

Kasi je htela da je ispravi, ali je pomislila: „*Ne, ispunjena sudbina je prikladan izraz.*”

- Izabela, ne nameravam da oslabim.

Izabela je frknula.

- P-f-f-f! Od Božića i nemaš šta da skineš.

Kasi se lukavo nasmešila.

- I naravno da nećeš da se uobraziš, to ti ne bi priličilo. - Uхватила je Kasi za ruke i protresla je. - Ne zaboravi, ti si i dalje ti.

- Nadam se da si u pravu.

Izabela se pravila da je ne čuje.

- Hej, možeš da me pozoveš u presvetu zajedničku prostoriju. A pošto kao član *Odabranih* imaš više slobodnog vremena, to znači više vremena provedenog na Medison aveniji.

- Zašto sam znala da ćeš nekako ubaciti šoping u ovu priču? - rekla je Kasi i najzad se iskreno nasmešila. Ustala je i proteglila se. - Hajde da se obučemo i doručkujemo. Trebaće mi bar sat vremena da bih izgledala dobro kao ti. Ali da budem iskrena, ne izgledaš najbolje.

Izabela ju je pogodila jastukom.

- Baš ti hvala. Uostalom, to nije tačno. Izgledaš prelepo otkako si dobila svoj čuveni „rastvor”. Ali čekaj samo dok počneš mnome da se hraniš! - Uspravila se, liznula vrh prsta i prešla njime preko obrve.

Kasi je smogla snage da se nasmeje. Zgrabila je Izabelu za stopalo i počela da je izvlači iz kreveta.

- Idemo, devojko. Ne možeš zauvek izbegavati her Štolca, znaš?

- Tačno. - Izabela je zbacila pokrivač i skočila iz kreveta, dureći se. - Ali pošto imam moćnu cimerku, ponadala sam se da ću moći.

Kasi se zakikotala.

- Svi imamo svoje probleme. Mene je zaposeo demon, a tebe čekaju smrtonosne algebarske jednačine profesora matematike.

- Znaš, Kasi - uzdahnula je Izabela - nisam sigurna šta je od ta dva gore.

5.

Kasi dobro zna kako se osećala početkom prošlog polugodišta, kao riba na suvom, užasno. Verovatno je pomalo i ličila na ribu, sudeći po šaćici sadašnjih novih studenata, svi razrogačeni i razjapljenih usta. Prigušila je smeh, saosećajući sa njima, ali se ipak osećala nadmoćno. Više nije beznadežni novajlija: skoro kao da pripada tu. To je zaista lep osećaj.

Izgubila je Izabelu u predvorju, među mnoštvom studenata koji su uzbuđeno vrištali, pozdravljali se i upuštali se u uzbudljiva nadmetanja pričama o odmoru i predelima koje su posetili. Dok je koračala ka her Štolcovoju učionici, Kasi je primetila bar jedno poznato lice. Džejk je stajao kraj reda uglačanih ormarića sa elektronskim bravama. Delovao je malo napeto dok mu se približavala.

- Hej, Džejk! Kako si?

- Hej, ovaj, zdravo, Kasi. Dobro sam, kako si ti? Da li se danas osećaš bolje?

Zagrlio ju je nezgrapno i Kasi se snuždila. Ona i Džejk su se mesecima trudili da prevaziđu međusobnu nepoverljivost. I taman kad su postali pravi prijatelji, desilo se svašta. Sada, osim što ga podseća na pokojnu sestru, Kasi je i jedna od *Odabranih*, deo udruženja odgovornog za Džesikinju smrt. Nije ni čudo što postoji napetost među njima. Njegova osećanja prema njoj su verovatno pomešana isto koliko i njena. Kasi se nadala da će uspeti da dokaže Džejku da može da joj veruje i da dokaže to sebi samoj...

Dok su išli ka učionici, Kasin pogled je privukla bleđa napeta crvenokosa devojka kojoj su knjige ispale ispred staklenih vrata. Pored nje se neprimetno pojavio visok momak. Čučnuo je da joj pomogne i dodirnuo joj lakat tako da se sirota devojka stresla. Zapanjeno ga je gledala dok joj je dodavao knjige i Kasi mu je konačno videla lice. Kicoški zgodan, sa očaravajućim osmehom.

Ričard Halton Džouns.

Kasi se naježila. Očigledno se nije promenio: i dalje neprestano očijuka. Pokažite mu nekog, bilo koga, ko hoda na dve noge i jednostavno neće moći da odoli. Nekada joj je to bilo očaravajuće, a sada joj je sećanje na njihov poslednji susret izazivalo bol u stomaku. Sviđao joj se, verovala mu je, čak je i poverovala da se ona njemu dopada i eto kako se sve to

završilo. Ričard ju je namamio u Trijumfalnu kapiju na ceremoniju u kojoj nije želela da učestvuje. Nije je bilo briga što je to bilo na zahtev madam Azedin, kojoj se Kasi svidela i smatrala je savršenom za svog novog domaćina. Da nije bilo njega, ne bi ni bili u ovoj zbrci.

Naglo je skrenula pogled, prošla pored Ričarda i ušla u učionicu, nadajući se da je neće primetiti. Ipak je imao sreće što ga nisu izbacili iz škole. Čak ni neko toliko drzak ne bi imao obraza da joj priđe posle svega što je uradio...

Međutim, očigledno bi. Uhvatio ju je za ruku i zaustavio je u mestu.

- Nemaš pojma - proprmljao je - koliko si se promenila.

Okrenula se i hladno ga pogledala.

Pored njih su poslednji studenti ulazili u učionicu, i dalje glasno čavrljajući, uzbuđeni zbog početka novog polugodišta, a her Štolc je stajao za katedrom, nakšljavao se i lupkao prstima o sto.

Ričard nije obraćao pažnju na njega.

- Zdravo, Kasi.

- Počinje čas - rekao je her Štolc živahno.

Ričard se ni ove reči oglušio.

- Izgledaš... neverovatno.

- Hvala - rekla je hladno.

- Ah. Čak i zvučiš drugačije.

Da li joj se samo učinilo ili je stvarno primetila tračak tuge u njegovom glasu? Koga briga! Okrenula se i videla da je Izabela ušla u učionicu i bacila se na Džejka, skoro ga srušivši. To je izazvalo smeh, ali Kasi je primetila da Džejk, koji je neprestano žvrljao po svesci, i dalje deluje malo rastrojeno. Namrštila se, pošto je Izabeli trebalo toliko vremena da ga pridobije, nadala se da će Džejk njenoj najboljoj prijateljici posvetiti bar malo više pažnje. Sela je pored njih.

- Polako, Izabela! Polomićeš stolicu!

- Ah, Kasi! Tu si! Ne boj se, Džejkovo muževno telo je dovoljno jako da me izdrži. - Izabela je zatrepkala ka svom dečku, koji je konačno spustio olovku i poljubio je u nos.

Pošto je prvi put dobro osmotrila prostoriju, Kasi je shvatila da su uglačani stolovi i stolice verovatno previše dobro napravljeni da bi popustili. Bili su veoma moderni, za razliku od običnog drvenog nameštaja u Parizu. Zapravo, izgledali su kao da ih je iz grumena plavog leda izvajao lično Filip Stark.

- Kasi!

Okrenula se da vidi odakle dopire glas, i zapiljila se u malu skupinu učenika u dnu učionice, malo izdvojenih od ostalih. Neki od njih su je gledali s prezirom, neki obazrivo se osmehujući, ali svi su, bez izuzetka, bili privlačni.

Odabrani. Njena nova „porodica“.

Dvoje malo srdačnijih, Ajiša i njen dečko, Irac Kormak, uzbuđeno su joj mahali. Devojka sa Barbadosa ju je opet pozvala i pokazala joj prazan sto pored njih. Ajiša je delovala iskreno, Kasi nije osetila kako joj se diže kosa na glavi, kao od nekih drugih. Ona sigurno nije jedna od oni mračnih zakukuljenih spodoba sa ceremonije u Trijumfalnoj kapiji. Sigurno... Setivši se te stravične noći, Kasi se stresla.

- Mislim da si pozvana - rekao je Džejk, i ne trudeći se da sakrije prezrenje.

Kasi je brzo sklonila pogled.

- Ne budi prost. Ne idem tamo. Sedeću ovde sa vama, kao i uvek.

- Ah, počastvovani smo, gospođice Bel! - rekla je Izabela zvonko i nestašno, ali ju je Kasin pogled smesta zaustavio.

Kasi nije želela da se drugačije ophode prema njoj, naročito ne Džejk, već je sumnjala u njegova osećanja prema njoj. Gurnula ga je laktom i silom se osmehnula.

- Aha, sad mi je jasno. Želiš da me se otarasiš da se dočepao Izabele, a?

Džejk se zakikotao i napravio pokret kao da se buni, ali mu je osmeh brzo iščezao kad je video ko im se približava.

- Mislim da smo sad svi tu - promrmljao je i okrenuo se. - Da li je ovo mesto zauzeto?

Kasi je naglo podigla pogled i srce je počelo da joj ubrzava.

- Randžite! - Obrazi su joj se zarumeneli zbog neskrivene radosti u glasu. - Ovaj, zdravo. Ne, nije zauzeto.

- Molim vas, smirite se. - Na čelu učionice, her Štolc je bezuspešno pokušavao da smiri đake. - Dobro došli. Gospodine Sing, molim vas, sedite. Treba da počnemo.

Randžit je her Štolcu klimnuo glavom u znak izvinjenja i smestio se u stolicu pored Kasi. Izabela ju je pogledala i nasmejala se; Džejk je i dalje ćutao, ozbiljan. Kasi se pravila da ne primećuje žamor iznenađenja oko sebe (možda ipak nisu svi u školi videli njihovo hvatanje u klinč u

predvorju); otvorila je knjigu i pažljivo poravnala ivice. Pocrvenela je kad se Randžit okrenuo ka njoj i nasmešio se. Ali na potiljku je osećala još nečiji pogled. Na brzinu se okrenula, očekujući da vidi pola *Odabranih* kako joj zabadaju noževe u leđa. Na njeno iznenađenje, susrela je samo Ričardov uporan, očajan pogled. Ričard je tokom časa verovatno povratio nešto životne radosti, zabavljajući se dobronamernim začikivanjem previše strogog profesora. Kada se završio čas, prišao je Kasi, ponovo razdragan, koristeći priliku dok je Randžita zadržavao her Štolc.

- Ljuta si na mene. Ljuta si na mene! Kasi, dušice, ja to ne mogu podneti. Ubiću se. Ne, baciću se pod auto. Prodaću svoje telo za sitan novac i umreti, bled i mršav, na tavanu. Okopniću. Pisaću očajničku, lošu poeziju. Ja ću...

- Umukni, Ričarde. - Kasi se okrenula pokušavajući da namesti gomilu teških knjiga u rukama. Pogledom je prelazila po metežu studenata, pokušavajući da spazi Izabelu i Džejka, ali oni su već bili u hodniku, potpuno zaokupljeni jedno drugim. Potražila je Randžita, ali on je sada razgovarao sa svojim cimerom, suvonjavim Dancem po imenu Torvald.

- Za tebe ću, draga, i umuknuti - rekao je Ričard ugladeno.

- Pusti snovi. Svačiji pusti snovi.

- Još uvek me sanjaš? - uhvatio se za grudi, pretvarajući se da mu se vrti u glavi.

Kasi se namrštila, ljuta na samu sebe. Ako je uvuče u to glupavo lupetanje, možda će mu oprostiti. Ali nije zaslužio da mu oprost.

- Gubi se, Ričarde. Zaista. Sigurna sam da znaš da se uzalud trudiš.

- Kasi je odlučno otišla ka Izabeli i stala pored nje, osećajući zlobno zadovoljstvo. Ričard je ostao da stoji u dovratku; videla je njegov odraz u staklu, izgledao je izgubljeno i zaista povređeno. Dobro je.

Pomisao na Ričarda je nestala čim je osetila Randžitov električni dodir na donjem delu svojih leđa. Ajiša i Kormak su došli odmah za njim. Pomalo oklevajući, Kasi se okrenula ka njima i nasmešila se.

- Zdravo.

- Hej, Kasi, Randžite - rekla je Ajiša prilazeći. Okrenula se ka Randžitu i klimnula glavom sa očitim poštovanjem. Kasi i dalje ne shvata sasvim hijerarhiju *Odabranih*, ali nije bilo sumnje ko je glavni. Osetila je uzbuđenje i nadmoć pri pomisli na to da je on njen dečko. Randžit se osmehnuo, kao da joj je pročitao misli.

- Nemojte da odlutate - nastavila je Ajiša. - Dođite gore u zajedničku prostoriju. Treba da ti je pokažemo, Kasi.

- Mi sada idemo tamo, mislili smo da preskočimo čas engleske književnosti - dodao je Kormak.

Kasi je duboko udahнула. Iako je Izabela očigledno bila znatiželjna, Kasi se nadala da će uspeti da izbegne zajedničku sobu: elitnu, ekskluzivnu, svetu i nepovredivu zajedničku sobu *Odabranih*...

- Ovaj, pa, imam slobodan čas pa sam mislila da se raspakujem i tako to. A nisam baš za bežanje sa časova...

- Ma ne brini. Hajde! Hajde da upoznaš ostale. Da pročaskate. Da nas upoznaš sve.

Da li je uopšte spremna za ovo? Za ćaskanje sa ljudima koje je verovatno poslednji put videla pod crvenim kapuljačama kako je vezuju lancima i ostavljaju na milost i nemilost Estel Azedin? Nije čak ni znala koji od njih su...

- Idi, Kasi! - uzviknula je Izabela, cimajući je za ruku. - Zvuči zabavno.

Džejk je izgledao kao da će eksplodirati. Pošto je sve shvatila iz njegovog ćutanja, Kasi je zinula da odbije ponudu. Međutim, baš tada tri maturantkinje prodoše predvorjem. Jedna od njih, Sara?, prostrelila ju je oholim pogledom i promrmljala nešto svojim drugaricama, izazivajući smeh. Kasi nije tačno čula šta je ova rekla, ali je jasno čula reč obična, a bila je prilično sigurna da ne pričaju o prostoriji. Sara je jedna od *Odabranih*, Kasi je to znala. Da li su joj njene oči poznate? Da li je te hladne sivo-plave oči videla onomad kroz prorez na kapuljači? Kasi je kiptela od besa. Postoji samo jedan način da sazna...

- Znaš šta? - glasno reče Kasi Ajiši - To bi, zapravo, bilo sjajno. Doći ću kasnije popodne.

- Odlično! Vidimo se tada.

Dok su Ajiša i Kormak odlazili, Kasi se ponovo rastužila. Zažalila je što je tako naglo reagovala. Zaista nije bila spremna za zajedničku sobu. Uputila je Džejku nesiguran pogled kad se Randžit okrenuo ka njoj i uzeo je za ruku.

- I ja moram da obavim nešto, ali naći ćemo se posle časa engleskog i otići ćemo tamo zajedno.

Kasi ga je sa osmehom posmatrala kako graciozno odlazi. Kako je znao šta treba da kaže? Znajući da će Randžit biti uz nju, zajednička

soba odjednom nije delovala toliko zastrašujuće.

- Uh. Druženje sa *Odabranima*. Jedva čekam.

- Kasi! Zar ti nisam rekla da gledaš to s vedrije strane? Prihvati dobre strane! Da imam priliku da pobegnem sa dosadne engleske književnosti, ja bih je odmah iskoristila! - reče Izabela i laktom munu Kasandru u rebra.

- Jao! Pobogu, Izabela!

- Znači... ti i Sing ste sada zajedno, a? - rekao je Džejk napetim glasom. Kasi je odmah videla da je on sa zadovoljstvom postavio to pitanje, kao što će i njoj biti zadovoljstvo da na njega odgovori. Progurala se do njih, uporno gledajući svoje izlizane patike.

- Ovaj, da. Znam da ti je malo neprijatno, ali on je na našoj strani, Džejk. Sigurna sam.

- Pa, drago mi je da si ti sigurna.

Izabela ga je prekorno pogledala.

- Mislim, verovatno si u pravu - dodao je on brzo.

Međutim, Džejk nije gledao u Kasi dok je govorio. Ona znala da je Džejk dugo sumnjao da mu je Randžit ubio sestru. Čak i Katerinino priznanje da su je ona i Keiko ubile nije ga ubedilo u to da Randžit nije nekako bio umešan. Ali mora se priznati da na neka pitanja još nisu našli odgovor. Randžit je trebalo da se nađe sa Džes one večeri kada je ubijena, ali je Katerina poslala nekog da ga zadrži. Ko je to bio i šta su znali o zaveri? Kasi nije bila sigurna da želi to da sazna, a čak i kad bi želela, ima osećaj da joj Randžit ne bi rekao.

Džesika Džonson. Ova pokojna devojka je prisutna u mnogim Kasinim vezama, a ponekad se čini kao da je još uvek živa i pohada Akademiju...

- Džejk - počela je Kasi.

On je odmahnuo glavom i dobronamerno je ćušnuo.

- Hej, ne obraćaj pažnju na mene. Izvini. Mislim da još nisam ni oprostio ni zaboravio. Ali ovde sam, i to je to. U svakom slučaju, ova prelepa devojka nam savetuje da se razvedrimo.

-Izvini, draga - rekao je i zagrlio Izabelu dok su koračali kroz hodnik.

- Nema problema - rekla je Izabela, presrećna zbog lepih reči.

Džejk se nakašljao i brzo počeo da priča o još nečemu o čemu Kasi nije htela da razgovara.

- Dakle, kada ću saznati šta se desilo u ser Olrikovoj kancelariji?

Želim da znam šta je rekao. Šta si uradila, Kasi?

- Šta je on uradio?

"Ovaj... ,

- Sada izgledaš mnogo bolje, to je sigurno. Da nema možda neke veze sa, ovaj, hranjenjem? - Džejkov ton je bio smiren, ali ne dovoljno da sakrije znatiželju. Kasi se zabrinula da će on brzo doći do ispravnog zaključka. - Hajde, priznaj šta se dogodilo - rekao je i pokušao da se osmehne.

Kasi je pogledala Izabelu i videla da ova odmahuje glavom. Duboko je uzdahnula, ponovo izbegavajući Džejkov pogled.

- Ser Olrik mi je dao neku injekciju. Nekakav lek. Ali nije u pitanju droga.

Džejk je ćutao toliko dugo da je tišina postala mučna. Na posletku je rekao:

- Lek?

- Da. Ali nije škodljiv. Nešto što *Odabrani* uzimaju. Da bi ublažili glad. - To nije bila laž.

- Aha. - Izgledao je zapanjeno. - A hranjenje?

- Dobila sam injekciju i... sada je sve u redu. - Kasi je iza leđa prekrstila prste obeju ruku.

- Stvarno? - Džejk se namrštio, a zatim se iskreveljio. - Pa to je sjajno. Zašto mi, dođavola, nisi rekla? To zvuči prilično jednostavno. Pobogu, preplašila si me, znaš? Posle onoga što je Keiko uradila.

- Da. Ne. Mislim, dobro sam sad. - Kasi je jedva uspela da se osmehne. Stomak joj se vezao u čvor. Džejk joj se tugaljivo osmehnuo.

- U svakom slučaju, drago mi je da si sada okej.

- Ovaj, hvala.

- Nego - reče Izabela i nakašlja se. - Da li si sada srećan, Džejk?

Njen dečko se osmehnuo i klimnuo glavom, sa smernim izrazom lica.

- Onda moram da razgovaram sa Kasi. - Prstom je pokazala Džejku da treba da ide i uhvatila cimerku za ruke. - Nasamo!

- Hej, hoću i ja da čujem - rekao je molećivo.

Izabela je pustila Kasi i obesila se Džejku oko vrata. U zanosu ga je poljubila, a zatim se odmakla.

- Ženske priče.

To ga je ubedilo. Ubeden, podigao je ruke.

- Okej. Ako je tako, onda definitivno idem. Vidimo se kasnije,

devojke.

Izabela se iscerila i mahnula mu. Kada je nestao sa vidika, Kasi je duboko uzdahnula.

- Baš se jadno osećam - promrmljala je.

Izabela ju je uzela za ruku.

- Hvala ti, Kasi.

- Za šta? Jer sam ga slagala?

- Zato što si bila pažljiva. Ne želim da sazna sve o hranjenju. Od toga bi mu se vratila sva bolna sećanja na Džes.

Kasi je pustila Izabelu da prva uđe u lift.

- Nekada će morati da sazna.

- Da - potvrdila je Izabela tužno. - Ali ne još, a?

- Što duže čekamo...

- Duže će biti srećan. Šta ne znaš, ne može da te povredi, zar ne?

Zato mu nećemo još reći.

- Okej - uzdahnula je Kasi kad su se ispred njih vrata lifta nečujno zatvorila. - Ali dužna si mi, za ćutanje.

Izabela ju je uhvatila podruku.

- Bilo šta. Hoćeš ponija?

Kasi se zakikotala.

- Kako da ne. Želim samo da pozajmim tvoj laptop, da proverim poštu i tako to.

- Auh, mnogo tražiš. - Sva važna, Izabela je zabacila kosu, a zatim se nasmejala. Kad su ušle u sobu, Izabela je uzela svoju torbu sa poda i potapšala laptop. - Evo!

Kasi se ulogovala na svoj imejl i počela da čita. Nekoliko poruka od dece iz Krenlejka, uključujući i neke veoma neslane šale, od kojih se naglas nasmejala. Osim toga, samo neke sepcijalne ponude sa sajtova koje je posećivala. Dosadno.

Bio je tu još jedan imejl. Iako ga je očekivala, ime pošiljaoca poslednje poruke ju je preseklo. Pocrvenela je od stida i duboko udahnula.

Pošiljalac: Patrik Malon

Naslov: Kako si?

Budi pristojna prema njemu, uporan je. Već treći put šalje isti imejl, uz manje prepravke. Kako je u Njujorku? Kako je prošao let? Da li je sve okej? Nisu se još čuli, da li je sve u redu? Da li bi mogla samo da odgovori na ovu poruku, ili još bolje

da ga nazove, samo da bi znao da je sve okej? Kasi, molim te, samo mi javi da si primila poruku! Kako se osećaš?

Uzdahnula je. Kako se oseća? Oseća se kao da nije spremna za razgovor. Zsigurno nije spremna da priča o onome što se dogodilo za Božić, kao ni da sazna šta Patrik zna...

Lagano je prešla mišem po ekranu i zaustavila kursor na dugmetu za brisanje.

Da li želite da obrišete ovu poruku?

Na trenutak je oklevala, a zatim kliknula „Da“.

6.

Kasi je duboko udahnula. Činilo joj se da bi bilo drsko i svetogrdno dodirnuti prelepo ukrašena vrata zajedničke sobe. Šara je bila toliko umršena, tako nežna da se Kasi plašila da će polomiti drvo ako ga dodirne.

Međutim, budimo iskreni, nije zato oklevala. Nervozno je pogledala Randžita kad je prišao vratima i uhvatio sjajnu srebrnu kvaku.

- Opusti se. Biće zabavno - promrmljao je i uzeo je za ruku.

Kasi je zakolutila očima i pokušala da se osmehne. Randžit je stisnuo kvaku i vrata su se otvorila. Dok su ulazili, Kasi je duboko uzdahnula. Zašto je očekivala istu onu zajedničku sobu iz Pariza, iste antikvitete i tamne boje, lampe sa draguljima i stakleno posuđe? Ovaj ogromni prostor, samo sprat ispod ser Olrikove kancelarije na potkrovlju, bio je okupan svetlom ledenoplavog neba, koje je dopiralo kroz staklene zidove iza njih. Kožne sofe su bile jednostavnih linija, boje slonovače: nameštaj je bio ugladen i jednostavan, ali očito skup. Njene patike su škripale po svetlom brodskom podu dok su koračali, a neki od prisutnih su bili iznenađeni, neki vedri, a neki su je čak neskriveno zlobno gledali.

- Hej, vas dvoje! - Kormak je skočio iz sofe, a Ajiša im uputila blistav osmeh.

- Drago mi je da vas vidim. Hajde da upoznaš ostale, Kasi.

Kako je neobično, pomislila je Kasi, to stoje velika grupa ljudi koji su činili *Odabrane* podeljena na male, ali veoma privržene podgrupe. Oni za koje je očekivala da će biti zajedno bili su zajedno, razvrstani po naravi i dobroćudnosti, ili nedostatku dobre volje. Bliskost među nekim članovima *Odabranih*, kao i podeljenost među njima, bila je nevidljiva, ali očigledna. Bili su poput malih galaksija koje se okreću jedna oko druge, ali se nikada ne dodirnu. Među nekima se napetost skoro mogla opipati. Takođe, Kasi je imala osećaj da odnos među članovima određenih grupa nema nikakve veze sa godinama. Koji god bio razlog podela, sada su svi u prostoriji privremeno bili ujedinjeni u posmatranju Kasi i Randžita, radoznalo ih gledajući kako se drže za ruke. Ne obraćajući pažnju na to, Kormak je živahno pokazivao po sobi

- ...i Sara, naravno. Vasilija i Indiju znaš od prošlog polugodišta, kao i Jusufa. Izvini, siguran sam da će te Randžit upoznati sa svima, nema potrebe da ti ja sve ovo pričam.

Veselo se zakikotao. Kasi se nasmešila i konačno počela da se opušta. Zatim su se vrata zajedničke prostorije ponovo otvorila i Kasi se nanovo ukočila od napetosti. Glas koji je pozdravljao grupu studenata u ćošku bio joj je jezivo poznat.

Ričard.

Iznenadena, Kasi ga je pogledala: kako je mogla da zaboravi da će i on najverovatnije biti u zajedničkoj sobi? Možda je svesno zaboravila. Kad su im se susreli pogledi, Ričard je nakrivio nevidljivi šešir, obazrivo se smešeći, ali na sreću ništa nije rekao. Randžit ga je pažljivo posmatrao. Kormak se ponovo smestio u plišanu sofpu pored Ajiše i Kasi je duboko uzdahnula.

- Okej, i to smo obavili. Možemo li sada da idemo? - prošaptala je kroz zube, blago se smešeći.

Randžit ju je pogledao i videvši koliko je napeta, zarazno se nasmejao. Gledali su se i Kasi je bila kao ukopana, njegov uporan pogled ju je smirivao. Posmatrala gaje opčinjeno dok on nije polako, skoro kao u usporenom filmu, obavio ruke oko nje i poljubio je. Vreme kao da je stalo dok se topila u njegovom poljupcu. Zaboravila je na sve brige, a onda ju je nečije glasno nakašljanje podsetilo da se i dalje nalaze nasred sobe. Ponovo su sve oči bile uprte u njih. Kormak je izgledao kao da se zabavlja, a Ričard je bio zapanjen.

- Ne opet - promrmljala je, blentavo se osmehujući. - Zar nismo, ovaj, kao u izlogu?

- Oh. Naravno, hajde da, ovaj...

Randžit je pretresao glavu kao da želi da rezbistri misli i poveo Kasi do druge plišane sofe u uglu prostorije. Za to vreme, iz Ričardove grupe je dopirala salva dobronamernog smeha, ali Ričard nije uživao u šali. I dalje je pogledom pratio Kasi, zbunjen. Došli su do sofe i seli, a Randžit je nonšalantno stavio ruku preko njenih ramena. Kasino srce je bilo puno.

Trudeći se da ne misli na Ričardov zapanjen izraz lica, Kasi se nakašljala.

- Priznajem, sviđa mi se ovo donekle. - Zatim je tiše dodala: - I drago mi je što su podjednako iznanađeni što i tebe vide ovde, osim mene. - Veselo je bocnula Randžita u rebra. On je pocrveneo i Kasi se iznenadila videvši ga postidenog.

- Valjda je tako.

- Kako to? - Kasi ga je zbunjeno pogledala.

- Kada je Džes umrla, držao sam se podalje od *Odabranih*. Znao sam da je neko od njih odgovoran, ali nisam znao ko. Sumnjao sam na sve. Skoro da uopšte nisam bio u zajedničkoj sobi prošle godine. Zbog toga nisam sklopio bliska prijateljstva. A plaše me se i iz drugih razloga.

- Kojih razloga?

Randžit je uzdahnuo.

- *Odabrani* poštuju moć, ona određuje ko smo i šta smo. A ja sam moćan, Kasi. Jedan od najjačih *Odabranih* na Akademiji. Ljudi me se plaše, ili su ljubomorni.

Kasi je uz osmeh provukla prste kroz njegovu ugalj-crnu kosu.

- Ma šta kažeš? - rekla je. On se tiho nasmejao. - Kako uopšte znaju da si toliko moćan? Kako to vide?

Randžit ju je začuđeno pogledao.

- Zar ne vidiš? - upitao je.

Kasi slegnu ramenima.

- Jok.

- Pokušaj. Pogledaj sada ostale. Probaj da osetiš njihovu snagu.

Trudeći se da prikrije ono što radi, Kasi se pomerila tako da može da vidi celu sobu.

- Šta treba da radim?

- Samo se opusti. Otvori um i samo će ti doći.

Osećajući se sasvim neprijatno, Kasi je zurila u đake Akademije. Neko vreme se ništa nije dešavalo. A onda je, polako, počela da razaznaje sjaj koji kao da je dopirao iz njihovih tela. Usijana lopta koja je lebdela na mestu gde im se nalazi srce.

- Prelepi su - uzdahnula je.

- To su duhovi *Odabranih* - došapnuo joj je Randžit. - Što je svetlo jače, to je duh moćniji.

Neka svetla su blago treperila, a druga su jarko sijala. Kormakovo svetlo je bilo prigušeno i ravnomerno, ali je Ajišino bleštalo kao reflektor. Devojka sa Barbadosa je, izgleda, vrlo moćna. Razgledajući po prostoriji, Kasi je odjednom shvatila da su skoro sve podele po grupama zapravo vezane za moć.

Jusuf, čiji je duh bio blistav skoro kao Ajišin, bio je okružen trima manje moćnim *Odabranima*, kao da su se oslanjali na njega radi zaštite. Malo dalje u uglu skupila se grupa manje svetlih *Odabranih*, koji kao da

su tražili bezbednost u svojoj brojnosti. Ričard je bio među njima, a Kasi se iznenadila što je njegov duh jedva malo jači od plamena sveće. Čudno, oduvek je mislila da je on jedan od ozbiljnijih igrača među *Odabranima*...

- A sada pogledaj mene - promrmljao je Randžit i njegov, baršunast glas ju je odmah privukao. Zastao joj je dah kad je videla njegov blistavi duh. Isijavao je iz njegovih grudi kao zvezda, nadjačavajući sve ostale u prostoriji.

Zapravo, skoro sve.

Bacivši pogled naniže, Kasi je prvi put videla sjaj iz svog tela, blistav kao i Randžitov, činilo se, ali nekako drugačiji. Umesto da bude skupljeno u grudima, njeno svetlo se nekako rasipalo. Kad je pošla rukom ka njegovom licu, ruku joj je, poput oreola, okružila svetlost. Odmahnula je glavom ne bi li vizija iščilela.

- Ja sam drugačija - rekla je tiho.

Randžit ju je uzeo za ruku.

- Savršena si.

Kasino srce zaigra. Stidljivo mu se osmehnula.

- Ako ti tako kažeš.

- Dakle, sada si videla kakvi su zapravo - osmehnuo se Randžit. - Možda bi zaista bilo dobro upoznati se sa nekima od njih. Znaš, i među *Odabranima* ima pristojnih ljudi.

Kasi se nagnula i ovlaš ga poljubila. Njegov pogled ju je privlačio kao magnet; nije mogla da se uzdrži.

- Znam to - prošaptala je.

- Uostalom, ako promeniš mišljenje, bar ti je malo stalo do nekih koji nisu pristojni.

- Ha? - Kasi se namrštila.

Randžit je glavom pokazao ka Ričardu, koji je sada sam sedeo na sofi u uglu i prelistavao neki časopis.

- Kako misliš da mi je stalo do njega? - povukla se i pomalo nakostrešila.

- Pa, neprestano ti se udvarao od avgusta do decembra...

- Aha, i sad sam ja kriva za to?

Randžit se uozbiljio i začkiljio.

- Ne, ali nisi skinula pogled s njega otkako smo ušli.

Zar misli da ga ne želimo? Želimo ga! Kasandra, moraš ga ubediti!

Kasi se prepala zbog dobro poznatog glasa u svojoj glavi.

Randžit ju je pustio i okrenuo se ka njoj.

- Ma daj, Kasi. Sasvim je očigledno da mu se dopadaš. A i on se tebi sviđao. Jedva si me pogledala prošlog polugodišta, sve dok...

- Ha! - s nevericom ga je prekinula. - Baš mi se sviđao sve dok me nije na prevaru učinio domaćinom nekom prokletom demonu.

I zahvalne smo mu za to, draga.

Kasi je nakratko zažmurila, pokušavajući da zanemari Esteline upadice. Matora drtina se nije javila još od noćne more, zašto se sada vratila?

Randžit je sevnuo očima.

- Demon? Zaista to misliš? Šta sam onda ja?

- Randžite, zašto si takav? - prosiktala je Kasi i okrenula se ka njemu. Na trenutak je bio iznerviran, ali onda je duboko udahnuo i malo se oraspoložio. Dotakao joj je koleno.

- Izvini, Kasi. Nisam hteo... - rekao je tiše. - Čuj, izvini. Možda ne treba sad da razgovaramo o tome.

Kasi se osvrnula po prostoriji. Kao što je i očekivala, čim su ona i Randžit povisili ton, ponovo su se pojavili podrugljivi osmesi. Duboko udahnuvši, ponovo je uhvatila Randžita pod ruku.

- Okej... Kako bi bilo da ti samo oprostim?

- Sjajno. Kako bi bilo da ja više nikad ne spomenem Ričarda Džounsa?

- Još bolje. - Kasi mu se blago osmehnula. Nabacivši kez, odlučila je da zaboravi na sve ovo što je videla. - Nego, šta se danas dešava u svetu *Odabranih*?

- Mislim da treba da gledamo film. Može?

- Može, naravno.

Samo što je to izgovorio, jedan od starijih studenata je uzeo daljinski upravljač i zavesu su se namakle na ogromne prozore. Čulo se kliktanje i brujanje, a zatim je ogroman ekran počeo da se spušta sa plafona i moderan projektor se uključio.

- Okej, ovo je mnogo dobro - rekla je Kasi, zapanjena. - Možda ova zajednička soba i nije tako loša.

Dok su se svetla gasila, Kasi se opustila u mekanj kožnoj sofi, pokušavajući da zaboravi kako ju je Randžit gledao, čkiljeći, ljubomorani i prezriv. Nikada ga nije videla takvog. Očigledno treba još dosta toga da saznaju jedno o drugom. Uostalom, zar joj nije drago što je ljubomorani?

Na neki način, to je bilo lepo. Ulivalo joj je sigurnost. Da li je suviše burno reagovala? Da li je pogrešila što je odmah tako planula? Verovatno jeste. Ali to je bila samo nebitna čarka i činilo se da ju je on već zaboravio.

Uzdahnula je i zažmurila. Obuhvatila ju je udobna tama i ubrzo je zaboravila na film, zaboravila skoro sve, i usredsredila se samo na Randžitovo prisustvo. Osećala je opojan miris njegovog tela kroz košulju. Videla je kako mu se grudi podižu i spuštaju dok diše. Čvrsto ga je uhvatila za ruku i prsti su im se isprepleli. Kad bi samo prestala da sve toliko analizira, možda bi zaboravila na sve brige...

7.

Kasi je opsovala sebi u bradu i na trenutak pomislila da li će je izbaciti iz škole ako zafrljači monitor kroz prozor sedamnaestog sprata.

Na početku polugodišta novi profesor računarstva, gospodin Džekson, delovao je pristojno. Međutim, sada, posle nekoliko nedelja, pretvorio se u čudovište. Njihov poslednji projekat, dizajn novog odeljka sajta Mračne akademije, bio bi i zabavan i zanimljiv da gospodin Džekson nije navaljivao da ubace niz složenih animacija i grafika. Kasi je uvek bila dobra u veb dizajnu, ali već joj se smučio Drimviver, dovoljni su joj i njeni sopstveni snovi*

Esteline noćne posete su postale sve češće, tri puta u toku protekle sedmice, i mada se nije ponovila nezgoda sa topljenjem slika, Kasi je bila ubeđena da su ta dva događaja nekako povezana. Htela je da pita Randžita o tome, ali znala je da mu teško pada i samo to što ona uopšte čuje Estelin glas, pa zato nije htela da ga uzrujava.

Uzdahnula je i ponovo se usredsredila na monitor. Možda joj Džejk može pomoći, on kao daje zalepljen za svoj laptop u poslednje vreme, bilo daje na času ili negde drugde. Nikad ga nije smatrala kompjuterašem, ali možda...

Iskrala se sa svog mesta i tiho požurila na drugi kraj učionice, saginjući se da bi izbegla pogled gospodina Džeksona.

- Hej, Džejk, možeš li...

- Kasi!

Džejk je skoro iskočio iz stolice. Pocrvenevši kao bulka, brzo je zatvorio prozor na svom monitoru, ali je zapanjena Kasi ipak uspela da vidi reči ispisane na vrhu strane.

DOSIJE STUDENATA MRAČNE AKADEMIJE - POVERLJIVO

- Džejk, šta je to? - upitala je Kasi.

- Dodavola, Kasi - odgovorio je Džejk, kao kroz šalu. - Prepala si me samo tako.

- Trebalo bi da praviš sajt, a ne da provaljuješ u školske dosijee. - Kasi je iznervirano uzdahnula i otela mu miša iz ruke. - Šta uopšte radiš? Pokušavaš da popraviš ocenu iz hernije?

* Dreamweaver (engl.) - kompjuterski program za stvaranje internet aplikacija, a doslovno prevedeno, ime znači „tkač snova“. (Prim,prev.)

- Hej, nemoj - počeo je Džejk. - O ne, Kasi... - Podigao je ruke u znak gađenja kad je Kasi ponovo otvorila prozor na ekranu.

Osećala se kao da je progutala ciglu. Okrenula se ka Džejku, ali on je zurio u sto i nije hteo da je pogleda.

- Džejk, da li si svestan da zbog ovoga možeš da nadrljaš? - strogo je rekla Kasi. - Ovo je Katerinin lični dosije! Šta, kog đavola, pokušavaš da uradiš?

- Mani se toga, Kasi. Ne tiče te se.

- Ne tiče me se? Zar se ne sećaš da je pokušala da me ubije?

Džejkove oči su zasijale od besa.

- Da, ali moju sestru je i ubila. Da li se ti toga sećaš? Zar si mislila da ću jednostavno sve da zaboravim?

- Džejk, već smo pričali o ovome...

- Priznala je, Kasi! Rekla nam je da ju je ubila i smejala se tome. A Mračni ju je samo izbacio iz škole. Da li je to pravedno? Možda jeste pravedno za *Odabrane*, ali moje i njihovo shvatanje pravde je različito.

Kasi se naježila od straha.

- Nisi valjda mislio da je nađeš, Džejk? Reci mi da nisi.

- Ne postavljaš mi takva pitanja pa te neću lagati, Kasi.

- Džejk, slušaj me. - Kasi se trudila da zvuči što razumnije. - Obećaj mi da ćeš prestati s ovim. Molim te. Oboje znamo da je Katerina ubila Džes, ali čak i kad bije našao, ne bi mogao to da dokažeš.

Džejk je ogorčeno uzdahnuo.

- U ovom trenutku bi mi bilo dosta samo da je nađem, Kasi. Međutim, to je lakše reći nego uraditi. U ovom dosijeu se nalazi adresa u Švedskoj koju sam već proverio. Svensonovi su prodali kuću pre mesec dana i odselili se. Nisu ostavili novu adresu.

Kasi je preplavio osećaj olakšanja. S obzirom na veze koje *Odabrani* imaju, Džejk neće uspeti da pronade Katerinu osim ako ona sama to ne bude želela.

- Molim te, Džejk. Znam da je teško, ali moraš da odustaneš od ovoga.

Džejk kao da se izvinjavao pogledom.

- Ne mogu, Kasi. Dugujem to Džesiki. Naći ću Katerinu. Biće kažnjena za ono što je uradila. Kunem se.

- Gospodine Džonsone? Gospođice Bel? Nisam znao da zajedno radite na ovom projektu.

Profesorov glas ih je prenuo.

- Ovaj, ne... Izvinite, gospodine Džeksone, samo sam pitala Džejka kako se menja html kod - promrmljala je.

- Možda ćeš reći da sam staromodan, ali pitanja se na času obično postavljaju profesoru.

- Da, gospodine - procedila je kroz zube.

- Vрати se na svoje mesto da vidim kako mogu da ti pomognem.

Dok je išla ka svom mestu, Kasi je uputila Džejku još jedan molećiv pogled, ali on je bio usredsređen na svoj monitor. Izgledao je odlučno. Kao nikada ranije. Biće nevolje...

8.

- Znaš, nikad do sad nisam imala sastanak na železničkoj stanici - rekla je Kasi.

Randžit se iscerio.

- Nemaš pojma šta si propustila.

Zaista nije imala pojma. Bilo joj je drago kada je ranije tog popodneva Randžit predložio da idu u razgledanje grada. Imala je osećaj da su se udaljili posle one rasprave u zajedničkoj sobi i nadala se da će ovo zajedničko popodne to promeniti. Međutim, kad ju je doveo na železničku stanicu, nije više bila sigurna da će to biti romantično pomirenje kome se nadala.

Na sreću, ubrzo je promenila mišljenje pošto ju je Randžit uveo u „*Ojster bar*“. Iako nije mnogo znala o morskim plodovima, Kasi se ponadala da će školjke poslužiti kao ranovečernji afrodisijak...

- Dobre su, zar ne?

Randžit ju je pogledao ispod dugačkih tamnih trepavica i nasmejao se. Dok se on bavio svojim tanjirom punim skupih školjki, Kasi je posmatrala ostale goste. Tri žene za susednim stolom su se zabavljale smejući se nekom sočnom traču. Kasi je posmatrala njihova usta, lagano njušila miris njihovog daha. Njihove živahne aure bile su primamljivije od ostriga, ali Kasi se nije plašila da će ih napasti. Ne još. Glad u njoj tihuje. Suze *Odabranih* i dalje rade svoj posao, hvala nebesima. Ima još vremena.

- Znači, dobro si, zar ne? - upitao je Randžit i dodirnuo joj ruku.

Kasi se naježila.

- Apsolutno. - Kao da želi to i da dokaže, progutala je još jednu ostrigu i zadovoljno se zavalila u stolici. Od pogleda na plafon, popločan, u svodovima i sjajan, zastao joj je dah. - Kakvo prelepo mesto.

- Znam da zvuči čudno, ali glavni peron je još bolji. - Nasmejao se. - Jesi li završila? Idem da platim pa idemo gore.

Spustivši salvetu na crveni karirani stolnjak, klimnuo je glavom konobaru. Predao mu je crnu kreditnu karticu i platio ne pogledavši račun. Kasi se nasmejala u sebi. Uvek joj je bilo zabavno da gleda kako su studenti *Mračne akademije* opušteni sa svojim bogatstvom.

Randžit joj je pridržao kaput, a ona se osmehnula kad je zadržao ruke na njenim ramenima samo malo duže nego što je bilo potrebno.

- Hej, da lije sve u redu između tebe i Džejka?

Kasi je oklevala, iznenađena pitanjem, ali i na oprezu posle onoga što se desilo kad je spomenuo Ričarda.

- Da, zašto ne bi bilo?

- Ne znam. U poslednje vreme se ne druži s tobom kao ranije. Znam da nije baš oduševljen našom vezom. A posle onoga što se desilo Džes, siguran sam da nije srećan ni zbog tvog hranjenja Izabelom.

Kasi je u sebi proklinjala Randžitovu moć opažanja.. Džejk je zaista provodio manje vremena s njom posle „razgovora” na času računarstva. Ali šta sme da kaže Randžitu? Znala je samo da nije spremna bilo kome da otkrije Džejkovu poteru za Katerinom i pokušaj da je privede pravdi. Kupila je malo vremena dok je pažljivo vezivala šal. Najzad se molećivo osmehnula.

- Da, u pravu si. Postoji malo trvenja među nama. Međutim, on još uvek ne zna za hranjenje.

Randžit je podigao obrve.

- Stvarno? Možda je najbolje tako. Ali kako misliš da sačuvaš tu tajnu? Džejk nije glup.

- Znam. - Kasi se rastužila. - Ali još nismo ništa uradile, tako da ga zapravo i ne lažemo. Osim toga, Izabela zaista, zaista ne želi da on sazna.

- To ti verujem - rekao je Randžit. - U svakom slučaju, imaš jednu izuzetnu prijateljicu.

- Veoma je hrabra - rekla je Kasi tiho. - Hrabrija od mene. U svakom slučaju, imamo sastanak sa ser Olrikom sutra. Izabela i ja. Idemo na prvo... ovaj, predavanje.

- Dobro je. Biće ti mnogo lakše da se navikneš na to da si jedna od nas kada budeš savladala hranjenje.

Osetila se nelagodno zbog njegovog izbora reči. „*Jedna od nas.*” To ju je podsetilo na to da je Randžit član *Odabranih* isto koliko i one zlokobne spodobe u kapuljačama koje su virile iz mraka tokom njenog rituala. Spominjao je nešto o mračnoj prirodi duha u njemu, o „sukobu ličnosti” između njih, zao duh u dobroj osobi. Možda kao Kasi i Estel. Da li se zaljubila u čudovište?

Da li se on zaljubio u čudovište?

Naravno da nije, draga...

Kasi se uzvrpoljila. Dok su išli uz stepenice, Randžit je osetio njenu

nelagodu.

- Kasi... Znam da ti je život sada malo drugačiji i da će ti trebati vremena da se privikneš, ali obećavam ti da nije sve loše.

- Lako je tebi da to kažeš, tebi tvoj duh ne prekida tok misli kad mu se prohte. - Okrenula se i blago mu se osmehnula, ali samo nakratko. Odjednom se snuždila.

- Mislim, ti se osećaš više celim iako se boriš sa svojom prirodom. Ja sam uljez čak i među uljezima. I nisam ni nalik svima vama. Vi ste svi bogati, otmeni, povlađuju vam. Ja sam stipendista, zaboga, povrh svega ostalog... - Ućutala je i zaustavila se na vrhu stepeništa, teško dišući. Ljudi su prolazili dok su njih dvoje stajali okrenuti jedno prema drugom. Randžit ju je uzeo za ruke.

- Ti... - nagnuo se ka njoj - ne treba da brineš toliko. Možda ne mogu da razgovaram sa svojim duhom, ali još uvek sam na tvojoj strani. Mislim da znam kako ti je. Verovala ili ne, nisam prosto protrčao bezbrižno kroz život, šta god ti mislila.

Iako je pokušavao da je uteši, glas mu je bio pomalo strog. Na trenutak je zastao i zatvorio oči kao da pokušava da izbací neku sliku iz glave. Zatvorenih očiju je pronašao njene usne. Zatim se, posle dugo vremena, odmaknuo. Kasi je ispustila uzdah. Ili je to bilo samo u njenoj glavi? Bez reči, zgrabio joj je ruku i poveo je niz stepenice. Na trenutak su svi problemi nestali, a onda su se zaustavili.

- Auh! - uzdahnula je Kasi.

Stajali su u glavnom holu Grand central stanice, ispod čuvenog sata. Svuda uokolo su putnici i turisti mileli po nepreglednom prostoru, a Kasi je samo zurila u ogromne zaobljene prozore, elegantne kamene zidove i u raskošno i prelepo oslikanu tavanicu, iznad svega. Kasi nije mogla da skine pogled sa plafona. Okrenula se, a u glavi joj se vrtelo od gledanja uvis.

- To je zodiac.

- Da. - Randžit ju je držao za lakat da ne izgubi ravnotežu. - Jesi li primetila da je naopako nacrtan?

- Nemam pojma. Da li je?

- Jeste, greškom. Vanderbiltovi su ga naručili krajem prošlog veka. Kada su primetili grešku, rekli su da je bila namerna. Rekli su da je to kao da gledate s visine u zvezde. Pogled iz božje perspektive.

Kasi se polako okrenula, upijajući prizor.

- Dopada mi se to - promrmljala je. - Božja perspektiva. Sasvim prikladno

- U redu, Kasi Bel. Završio se i prvi neprijatan sastanak.

- M-m-m? - Neprijatan je prava reč.

- Da li bi ponovo izašla sa mnom? - zbrzao je. - Ali kako treba, ovog puta. - Njegov blentavi osmeh ju je oborio s nogu. - Za Dan zaljubljenih?

Kasi je uzdahnula. Nikada nije imala pravi sastanak za Dan zaljubljenih: zapravo, ne bi ni znala da se taj dan približava da nije svih onih srca i cveća u izlogu svake radnje.

- Okej - rekla je polako i odjednom joj je postalo vruće

Izvio je obrvu, nateravši je da se naglas nasmeje zbog lažno zapanjenog izraza lica.

- Izvini. Da. Da, volela bih.

- Divno! - lice mu se ozarilo od osmeha i izgledao je nekako drugačije.

Kad bi samo mogla češće da ga vidi takvog, poželela je Kasi.

- Znači, smem da pitam gde ćemo ići?

- Naravno da ne smeš. To je iznenađenje.

- Sjajno. - Nestašno mu je stisnula ruku. - Nikad dosta iznenađenja.

- Ha-ha. Hej, još je rano. Hoćeš da idemo da gledamo vozove?

Uхватила gaje podruku dok su hodali kroz užurbanu gomilu.

- Šta saobraća ovuda? Tomas? Persi? Hogvart ekspres?

Nasmejao se i čvrsto joj stegnuo prste.

- Parne lokomotive, brzi vozovi. Ali nikad se ne zna. Drži oči širom otvorene.

Hodali su polako i upijali prizor hiljada Njujorčana i turista. Nakratko je samo uživala u Randžitovom prisustvu, bez ikakve žurbe.

- Ovo izgleda kao ples. Kako je moguće da se od ovoliko ljudi niko ne sudari?

- Nikada nisam razmišljao o tome. U pravu si, to je prilično neverovatno. Šta još možemo da radimo ovde? Hoćeš da vidiš hol sa prodavnicama?

- Ha! Dosta mi je toga sa Izabelom! - Kasi se zakikotala uz zvuk sirene voza koji je napuštao peron.

- Priznajem da mi je laknulo.

Pustivši Randžitovu ruku, Kasi se odmakla i pogledala gore, istežući vrat.

- Ko bi poverovao da železnička stanica može da bude ovako

zanimljiva?

- Znaš li da su je skoro srušili - KASI!

Odjedno, niotkuda se stvorio neki čovek, trčeći ka voz u koji je odlazio, i naglo odgurnuo Kasi. Potpuno iznenađena, posrnula je u stranu i vrisnula.

Dok se klatila ka ivici perona, bila je svesna da voz prilazi, čula je zaglušujuću buku i prodoran vrisak sirene ili nekog preplašenog posmatrača. Divljački je mlatarala rukama dok je padala ka šinama.

Zatim ju je Randžit uhvatio, gvozdenim stiskom je vrativši nazad na bezbedno rastojanje. Kad ju je uhvatio za ruku i privukao je k sebi, osetila je nalet vazduha od prolaska voza čvrsto tlo pod nogama i snažan Randžitov stisak.

- U redu je. Dobro joj je. Hvala. - Bled od straha, odmahnuo je nekolicini zabrinutih putnika i ubrzo su ponovo stajali sami, dok su ljudi prolazili oko njih. Kasi je kroz kaput osetila kako mu se mišići tresu.

- Hvala, ser Galahade - glas joj je podrhtavao.

- Uh, ovo je bilo gusto. - Randžit ju je još jače zagrlio. - Ko je bila ta budala?

- Ne znam. Prokleti Njujorčani. Verovatno je kasnio na sastanak. - Kasi je uspela da suzbije smeh.

Voz na koji je ta osoba žurila je odlazio. Randžit ju je još jednom pogledao, a zatim ponovo zagrlio.

- Da li si sigurna da si dobro?

- Da, jesam. - Tresla se, a on joj je zategao kaput.

- Znaš šta? Mislim da nam je bilo dosta razgledanja za danas.

- Slažem se. Železničke stanice, a? Zabavne, ali i opasne. - Nesigurno se osmehnula. - Idemo nazad.

Kasi je te noći slabo spavala. Svaki put kada bi zadremala, osetila bi nalet vetar od voza, čula vrisak sirene. Samo što u tom neprijatnom polusnu nije bilo ruke koja bi je zgrabila i privukla, umesto toga, Kasi bi povukla Randžita sa sobom dole. Sanjala je kako pada, pada, dok joj Estelin glas odzvanja u ušima...

Ponovo se trgla, zadihana. Napolju je još uvek bila noć. Kasi je napipala sat i pogledala ga na blagoj svetlosti grada. Progundala je. Iako očajnički neispavana, spustila je noge s kreveta da ne bi ponovo zadremala. To bi bilo očekivano.

- Vreme je za ustajanje. Hej, partneru. Budi se.

Izabela je hrkala dok ju je Kasi drmusala, a zatim je ponovo pokušala da se zavuče pod pokrivač.

- Kasi, nemoj...

- Kasi hoće. Ustaj, ženska glavo. Moramo da idemo kod ser Olrika, zar si zaboravila?

- Sutra. Može to da sačeka do sutra...

- Danas jeste sutra, Izabela!

Kasi je na kraju pribegla oprobanom načinu izvlačenja cimerke iz kreveta: povlačenjem za stopala. Izabela se probudila tek kad je tresnula na pod. Ljuta i bunovna, pogledala je Kasi kroz svoju zamršenu grivu, a zatim sklonila kosu s očiju.

- A, da. Naravno. Izvini. Imamo zakazan sastanak, zar ne?

Kad su se obukle i krenule ka ser Olrikovoj kancelariji, Izabela je već bila dosadno lepršava i vesela, kao i obično. Ako je i bila napeta, onda je to dobro skrivala. Kasi je bila ta koja je izgledala umorno i živčano. Krenula je da zakuca na vrata i ona su se otvorila. Kasi je prepoznala nasmejanog mladića, člana *Odabranih*, koji je izašao iz kancelarije.

- Zdravo, Pako. Zdravo, Luj. - Izabela im se nasmešila.

- Jutro! - Pako je bio neverovatno živahan za to doba dana. Oči su mu veselo svetlucale i pucao je od snage. Za razliku od Paka, Luj je zevao. Pospano se osmehnuo devojkama.

- I vi, ha? - Protrljao je oči i protresao glavu.

- Šta? - rekla je Kasi.

- Dodatna nastava iz latinskog, rano ujutro. Baš nezgodno, zar ne?

Kasi se samo blago osmehnula i klimnula glavom, ali je primetila

kako joj je Pako podmuklo namignuo. Nije tome pridala važnost pošto ih je ser Olrik pozvao da uđu i zatvore vrata za sobom.

- Kasandra, Izabela. - Obema im je uputio ohrabrujući smešak. - Hvala što ste došle.

- Nismo baš imale izbora, zar ne? - istakla je Kasi.

Ser Olrik se osmehnuo.

- Izabela, dobro došla. Kasandra mi kaže daje razgovarala sa tobom o svojim... posebnim potrebama. Kaže da si pristala da budeš njen izvor života. Pretpostavljam da si i dalje sigurna u tu odluku.

Izabela se nasmešila.

- Naravno.

- Mnoge ljude i ne pitaju za mišljenje o tome - rekao je ser Olrik ozbiljno. - Kao što znaš, većina cimera *Odabranih* nisu svesni prave prirode svojih prijatelja.

- Da, kao na primer Luj? - upala je Izabela, prekorno podigavši obrvu. - On ne zna da se Pako hrani njime, zar ne?

- Ne, ne zna. Ali želim da te uverim da je proces hranjenja sasvim bezbedan, čak i kada je izvor života svestan šta mu se dešava. - Ser Olrik je pokazao na dve velike tamne kožne stolice. - Molim vas, sednite, a ja ću se potruditi da odgovorim na sva vaša pitanja pre nego što počnemo.

Seo je naspram njih, prekrstio noge i nestrpljivo ih posmatrao. Kasino srce je ubrzalo, nije znala odakle da počne. Bacila je pogled na Izabelu, ali i ona kao daje ostala bez reči, što se retko dešava. Ser Olrik je prekinuo tišinu.

- Prvo, možda bi bilo korisno da shvatite ove naše sastanke kao bilo koji drugi školski predmet. Ovde pokušavamo da postignemo cilj koji čini samu srž Akademije, da pripremimo studente za život van ovih svetih zidina. Zapravo, možete Akademiju smatrati nekom vrstom kampa za obuku.

- Kampa za obuku? - upitala je Kasi.

- Da. Kao što znate, ovde na Mračnoj akademiji mi biamo studente za koje verujemo da bi bili pogodni domaćini za *Odabrane*. Akademsko okruženje pruža *Odabranima* priliku da steknu veštine i lična poznanstva koja su im potrebna da postanu vodeći članovi društva.

- A ostali su samo grickalice? - Kasi je sve više sumnjala u sve ovo.

- Ostali studenti - nastavio je ser Olrik, ne obazirući se - igraju ključnu ulogu u našem svetu. A samim tim i u ostatku sveta. Time što

daju deo sebe, što daju svoju životnu snagu, oni pomažu da se iznedre buduće vode, umetnici i naučnici, osobe presudne za napredak čovečanstva. Zauzvrat dobijaju najbolje obrazovanje, obrazovanje svetskog glasa, koje će im pomoći u životu.

Kasi se tužno osmehnula.

- Presudni za napredak čovečanstva... - počela je, ali se Izabela nagnula napred i podigla ruku.

- Ali zašto morate to da radite bez našeg znanja? I zašto svaki član *Odabranih* mora da se hrani samo svojim cimerom? - pitala je podjednako radoznalo i zabrinuto.

Ser Olrik je sklopio prste i ponovo obazrivo počeo.

- Tokom godina shvatili smo da je tajnovitost najbolje rešenje. Ne bi svako prihvatio *Odabrane* na isti način kao ti, Izabela. Kad bi svet znao istinu o nama, o našoj snazi i umećima i onome što moramo da radimo da bismo ostali takvi, šta misliš koliko brzo bi nas proglasili čudovištima? Plašili bi nas se i progonili nas gde god da pođemo. Ne. Tajnovitost je bezbedna, a to je razlog zbog kog većina članova *Odabranih* odlučuje da ne kaže svojim cimerima šta im se događa.

Izabela je klimnula glavom.

- Što se tiče našeg zahteva da se članovi *Odabranih* hrane samo svojim cimerima - nastavio je ser Olrik - ako bi se *Odabranima* dozvolilo da se hrane bilo kim, postoji opasnost da bi se više *Odabranih* hranilo istim studentom i iscrpli bi mu previše snage. Kada se ovo desi, hranjenje postaje opasno. Ali ako se svaki član *Odabranih* hrani samo svojim cimerom, ta opasnost je izbegnuta. To je prosto predostrožnost, još jedan pokazatelj koliko ozbiljno shvatamo vašu bezbednost.

Kasi je odmahivala glavom.

- Da li nešto nije jasno, Kasandra?

- Kad tako pričate, sve to zvuči veoma jednostavno. Ali šta je sa Keiko i Alis? Šta se desilo sa Džes? Šta sa *Odabranima* koji odluče da neće poštovati pravila vašeg takozvanog sistema? - Skoro je pljunula dok je izgovarala poslednju reč.

- U svim društvima postoje ljudi koji ne poštuju zakon. Kada se to desi, oni bivaju kažnjeni.

Kasi se u neverici nasmejala. U ušima su joj odzvanjale Džejkove ljutite reči izgovorene na času računarstva.

- Znači, Katerina je kažnjena jer je ubila Džejkovu sestru time što je

izbačena iz škole? Možda ćete reći da sam nerazumna, ali u ovom slučaju kazna nikako ne odgovara zločinu.

Ser Olrik je ustao iz stolice, malo strožijeg lica. Kasi je, pored ljutnje i napetosti, osetila i blag strah.

- Znam kako se osećaš Kasandra, ali nismo ovde da bismo pričali o Katerini Svenson. Njenu kaznu su odredili moćnici van tvog polja znanja i moje kontrole. Sada je najvažnije da vas naučim kako da se hranite i da vas nadzirem kako ti ne bi napravila istu grešku kao Katerina.

Ser Olrik je zvučao kao da je završio razgovor. Pitanjima je došao kraj.

- A sada, pošto uskoro imam još jedan sastanak, trebalo bi da počnemo. Izabela, molim te, dođi ovamo. - Ser Olrik je rukom pokazao mesto. - A ti Kasandra stani ovde.

Kasi je zauzela pokazano mesto ispred Izabele, a dlanovi su joj se znojili. Izabela se nervozno zakikotala i napućila usne.

Ser Olrik je visoko izdigao obrvu.

- Šta to radite, gospodice Karuso?

Izabela je nelagodno pogledala prvo Kasi, pa ser Olrika.

- Kasi mi je rekla da je, kad se Keiko hranila Alisom, izgledalo kao da se ljube. Pa sam pomislila...

- Način na koji je Keiko to uradila nije način na koji mi preporučujemo da se ovaj proces obavlja. Ona je imala sklonost ka okrutnosti, a njen izbor baš tog načina hranjenja samo je odraz te sklonosti. Hranjenje preko usta je snažnije, ali i štetnije.

- Uh! Konačno malo dobrih vesti! - Kasi je uspela da se osmehne. - Nemoj da se ljutiš, Izabela, ali stvarno nisi moj tip.

- Ne ljutim se, draga - namignula joj je Izabela.

Ser Olrik se takođe osmehnuo, a zatim odmahnuo glavom.

- Da ne širimo priču. Kasandra, uzmi Izabelu za ruku, ovako... - pokazao je, čvrsto obmotavši palac i kažiprst oko Kasinog zgloba. Kasi je uradila to što je rekao, nelagodno se vrpoljeći.

- Zasada je sve dobro - rekla je Izabela, ohrabrujuće klimnuvši glavom.

- Malo čvršće - rekao je ser Olrik žustro. Kasi je čvršće stegla Izabeline zglobove, pažljivo posmatrajući svoju cimerku. Osetila je njen puls pod prstima. Ser Olrik je nastavio.

- Sada moraš sve vreme da misliš, Kasandra. Misli o tome što radiš,

o značaju toga što radiš. Misli o Izabeli, ali i o sebi. Ne smeš se nijednog trenutka opustiti; ako se to dogodi, izgubićeš kontrolu. Počni polako. Da li me razumeš?

Progutala je knedlu i klimnula glavom.

- Sada, Izabela, ovo će biti čudan osećaj - rekao je ser Olrik ravnim i smirenim glasom. - Ali ja sam tu. Imaš moju reč da nećeš biti povređena.

- Okej - rekla je Izabela, pomalo strepeći.

- Da li si sigurna da želiš ovo da uradiš? - upitala je Kasi.

- Naravno. Zaista, Kasi. Verujem ti.

- Da, ali ja nisam sigurna da verujem samoj sebi - promrmljala je Kasandra, a misli su joj odlutale u Krenlejk Kresent i trenutak kad je napala Patrika.

- Onda ću ti verovati za obe. - Izabelin osmeh je bio nesiguran, ali joj je ton bio odlučan.

- U redu - rekao je ser Olrik i spustio ruku na Kasino rame. - Zatvorite oči, obe. - Zastao je. - A sada, Kasandra, duboko udahni i pokušaj da se opustiš.

Kasi je uradila to što je rekao, ali ništa se nije događalo.

- Još jednom, usredsredi se.

Ser Olrikov glas je postajao prigušeniji i Kasi je ponovo duboko udahnula. Ovoga puta je osetila promenu. Kad je udahnula, čula kao da su joj se nekako pojačala. Pod prstima je osećala udaranje Izabelinog pulsa. Osećala je kako životna energija teče venama njene cimerke.

- Tako je - promrmljao je ser Olrik.

Sada je Kasi osećala peckanje svuda po koži, zujanje u glavi i blag sjaj ispod kapaka. U isto vreme je osećala vrtoglavicu i bila je potpuno budna; shvatila je da udiše, a pluća kao da ne mogu da se napune.

- Usredsredi se - još jednom je začula ser Olrikov glas kroz zujanje u glavi.

Polako je otvorila oči, i dalje duboko udišući, sa prstima čvrsto obmotanim oko Izabelinih tankih zglobova. Zatreptala je i primetila da su Izabeline oči čvrsto zatvorene, usta pomalo otvorena. Blago je uzdisala i Kasi je odmah znala da neprekidni dah koji izlazi iz Izabele i ulazi u nju predstavlja životnu snagu koja joj je potrebna. Izabela je puni snagom...

Da, draga moja! Tako je! Nahrani me, Kasandra!

Ispustivši zvuk kao da se guši, Kasi je pustila Izabeline zglobove i

zakoračila unazad. Izabela je lagano otvorila oči, kašljući i trljajući kapke, kao da se probudila iz dubokog dremeža. Kasino srce je lupalo, ne samo zato što se uplašila onoga što je uradila ili od ponovne pojave Estelinog glasa već i zbog sveobuvatnog i snažnog osećaja živosti. Nikada se nije osećala toliko živom. Činilo se kao da su joj se sva čula odjednom izoštrila.

- Da. Dobro je, Kasandra - rekao je ser Olrik. Kasi je poskočila, iznenađena što on i dalje stoji kraj njih. - Obe ste bile odlične.

Kasi se obazrivo okrenula ka Izabeli.

- Jesi li okej?

Izabela je na tren oćutala, a zatim se nasmejala.

- To je to? - s nevericom je upitala.

- Izabela, da li si sigurna da si...

- Sasvim sam dobro - rekla je Izabela. Pogledala je Kasi i osmehnula se, a zatim je zagrlila. - Vidiš, rekla sam ti, Kasi Bel. Nije bilo potrebe da se plašiš! Ništa strašno.

Kasi je klimnula glavom, i dalje malo sumnjičava.

- Da, to je bilo... lakše nego što sam očekivala. Ipak nisam sigurna da želim to redovno da radim. - Vrtelo joj se u glavi.

- Moraš redovno da se hraniš, Kasi - rekao je ser Olrik ozbiljno. - Kao što vidiš, ako se pravilno radi, potpuno je bezopasno i jednostavno. Ali ako predugo čekaš, ako dozvoliš da postaneš previše gladna, tada ćeš napraviti grešku i izgubiti kontrolu. A tako ljudi stradaju.

Otišao je do vrata i uhvatio kvaku.

- Zasad ti suze *Odabranih* pomažu da obuzdaš glad. Dokle god one deluju, nećeš morati da se hraniš redovno kao ostali *Odabrani*. Danas si bila dobra, ali čim osetiš da glad raste, Kasandra, moraš me obavestiti i naći ćemo se ponovo.

Ser Olrik Mračni je otvorio vrata.

- Do tada...

10.

- Grozno izgledam.
- Nije tačno, izgledaš prelepo!

Kasi i Izabela su stajale ispred ogledala. Izabela je bila neverovatno elegantna u farmerkama, kožnim čizmama i crvenom džemperu od kašmira, dok je Kasi uporno vukla i poravnavala tamnozelenu pozajmljenu haljinu.

- Ne sviđa ti se? Ne sviđa ti se moja haljina!
- Izabela, tvoja haljina je divna. Ono na šta je navučena izgleda bezveze.

- Svašta! Ne samo što si slepa nego si i glupa. - Izabela je zbacila kosu. - Ja izgledam zapanjujuće, draga, a ti izgledaš dvostruko bolje od mene. Naravno, smatram da sam bar malo zaslužna za to.

Kasi se široko osmehnula. Laknulo joj je što su odnosi između nje i Izabele bili iznenađujuće dobri posle prvog hranjenja. Uprkos tome, šta god ser Olrik pričao, Kasi je želela da prođe što više vremena pre nego što ponovo priredi svojoj prijateljici, kao i sebi, to neobično iskustvo.

Kasi se ogledala. Njena svetlosmeđa kosa je bila lepo podšišana, ponovo zahvaljujući Izabeli: kako može da joj se oduži za svu tu dobrotu? Isfenirana i ispravljena, kosa joj se presijavala kao saten. Izabela je bacila sve Kasine senke i karmine u đubre i napravila čudo sa svojom izuzetno skupom šminkom. Dok se ogledala, činilo joj se kao da gleda nekog drugog, novu, lepšu verziju sebe. Podrugljivo se osmehnula svom odrazu i ponovo počela da povlači i namešta haljinu.

Izabela je bila u pravu: Kasi je previše oslabila, ništa neobično s obzirom na duha koji ju je zaposeo i na živciranje zbog toga, ali ta haljina joj je zaista isticala boju očiju. Zbog tamnozelene tkanine njene žutozelene oči izgledaju neverovatno svetle i prodorne. Izabela je duboko uzdahnula.

- Veruj mi, izgledaš sjajno, okej? A sad obuj svoje *džimi* ču cipele. Ideš na žurku sa dečkom!

- Misliš da obujem tvoje *džimi* ču cipele - primetila je Kasi skoro nečujno, ali se ipak osećala čarobno kad je obula prelepe cipele s visokom štiklom. - Da li ću moći da hodam u ovome?

- U tim cipelama se ne hoda, Kasi, nego se vrcka.
- Kako god ti kažeš. Samo me zanima gde to idem ovako obučena.

Volela bih da odemo na Koni ajlend sa vama.

Možda bi tada imala priliku da razgovara sa Džejkom o njegovim vannastavnim aktivnostima. On je i dalje izbegavao da ostane nasamo sa Kasi, a ona je bila sigurna da je to zato što ne želi da sluša njeno ubeđivanje da odustane od potere za Katerinom.

- Ne budi luda, biće veoma glamurozno. - Izabela je odmahнула glavom i uzdahnula. - Ali i moj sastanak će biti romantičan, zar ne? Džejk i ja ćemo šetati kejeom, ruku podruku. Ješćemo hotdogove kod Nejtana. Vozićemo se na rolerkosteru!

- Aha, znači, imaćeš izgovor da vrištiš i da mu se obesiš o vrat.

Izabela se značajno nasmejala.

- Čemu inače služe roler-kosteri? Ah! - uzbuđeno je vrisnula kad se začulo kucanje na vratima. - Stigao je!

Zapravo, obojica su stigli. Randžitu i Džejku je bilo malo neprijatno, stajali su podalje jedan od drugog, a po govoru tela bilo je jasno da im je nelagodno. Kada je Izabela širom otvorila vrata, skoro da se moglo opipati olakšanje koje su osetili.

- Zdravo, lepotice. - Džejkov ukočen izraz lica je prešao u ogroman osmeh dok je grlio Izabelu. - Izgledaš sjajno!

- Zar si iznenađen? - Žustro i sočno ga je poljubila. - Idemo li da izigravamo turiste?

- Jedva čekam da izigravam turistu u svom gradu. Mada ne mogu da te odvedem na neko skupo mesto – promrmljao je i pomalo ogorčeno pogledao Randžitov sako.

- Hej! Samo to što smo zajedno je neprocenjivo! – Izabela ga je udarila po ruci.

U međuvremenu, Kasi nije mogla da pogleda Randžita u oči. Prekrstila je ruke samo da bi prestala da namešta haljinu. O bože. Šta ako je sve ovo užasna greška? Šta ako ga je sramota da bude viđen s njom? Šta ako...

Međutim, ugledala je njegove cipele i morala da ga pogleda i osmehne se. Tada je znala da će sve biti okej. Izgledao je zapanjeno i zadivljeno, čak se naziralo i malo crvenila na njegovim tamnim obrazima.

- Kasi. - Duboko je udahnuo i stidljivo joj pružio žutu ružu. - Izgledaš... prelepo.

- I ti - izletelo joj je. Ali to je bila istina. Sako je sigurno bio šiven po

kroju za njega jer mu je savršeno stajao. Skoro da su mu se videli mišići ispod skupe tkanine.

- E pa, drugari - reče Džejk, držeći Izabelu za ruku. Oklevao je na vratima, očajnički želeći da krene. - Lepo se provedite.

Randžit se nakašljao.

- Vi takođe. Uživajte.

Izabela je prigušila smeh.

- Srećan Dan zaljubljenih - rekla je. Zatim ju je Džejk izvukao iz sobe, vrata su se zatvorila i nestali su.

Randžit je s olakšanjem odahnuo, a Kasi se zakikotala.

- Kasandra Bel - osmehnuo se. - Hajdemo odavde.

Vožnja žutim taksijem je bila kratka, ali je Randžit insistirao da ne hodaju

- „Nikako u tim sjajnim cipelama“, rekao je, mada bi Kasi više prijao svež zimski vazduh. Tek kada se taksi zaustavio na uglu 57. ulice i Sedme avenije, shvatila je da su morali da stignu u određeno vreme.

- O bože - uzdahnula je dok je izlazila iz taksija. - Ovo je Karnegi hol.

- Kako se stiže do Karnegi hola? - nasmešio se Randžit. - Vežbom, i samo vežbom...

Kasi se zakikotala i uzela ga za ruku.

- Grozna šala.

- Veoma stara šala. - Pogledao je na sat. - Treba da uđemo. Hajdemo.

Kasi bi bila zadovoljna i mestom iza stuba u zadnjem redu balkona, ali smestili su se u ložu na prvom spratu, na samoj sredini i naspram pozornice. Loža je bila toliko izložena pogledima da bi joj inače bilo neprijatno, ali ju je Randžitova ruka smirivala.

Zatim se zavesa podigla i muzika ih je preplavila. Zanimljivo, nikada ranije nije čula ništa od Ričarda Štrausa, kao ni od Čajkovskog ili Betovena, ali sada se osećala kao da muzika pripada samo njoj. Opčinjena, jedva daje bila svesna Randžitovih letimičnih pogleda, ali čula bi joj podivljala kad god bi je pomazio po ruci. Začudo, krenule su joj i suze, ali ih je treptanjem zaustavila. Bilo bi glupo da sada plače, kada je bila srećnija nego ikada ranije.

Međutim, previše osećanja je isplivalo na površinu. Nije mogla da učini ništa da ih zaustavi, a nije ni želela. Bila je savršeno svesna svega: topline Randžitove ruke i leptirića u stomaku; muzike koja joj je zapljuskivala mozak osećanjima, jasno je čula svaki instrument

ponaosob, ali istovremeno i njihovu međusobnu harmoniju. Osećala je ukus i miris publike, osećala kako udišu i izdišu, kako neki povremeno zadržavaju dah da bi ih muzika ponovo naterala da ga uzbuđeno ispuste. Čula je ljude podjednako kao i muziku: disanje, šuškanje svile i povremeno škripanje kožnih cipela, nečije pomeranje u sedištu; struganje gudala preko žica, paperjasti šapat okretanja stranice notne sveske.

Bilo je neizbežno da oseti i kada neko usredsredi pogled na nju.

Neko ju je posmatrao. Odjednom je postala svesna toga.

Naježila se od tog pogleda i po prvi put zaboravila orkestar, zaboravila grmljavinu muzike. Kada je podigla glavu, znala je tačno iz kog pravca dopire pogled. Ostala je bez daha od zaprepašćenja. Na suprotnoj strani, u loži, sedele su četiri devojke. Sve ih je prepoznala: tri pripadnice *Odabranih*, maturantkinje sa Akademije. Moćna Sara je bila jedna od njih; Kasi nije znala kako se druge dve zovu, ali nikada se nisu bile prijateljski nastrojene. Četvrto lice, međutim, veoma je dobro znala. Bledo, prelepo, hladno kao Arktik, ali isijava lepotu. Ledena kraljica, hičkokovska plavuša. Savršena u svakom pogledu, osim ogromnog ožiljka na levom obrazu.

Kasi je osetila kako joj Randžit upitno stiska ruku, ali bila je previše iznenađena da bi progovorila. Došla je k sebi tek kad je odjeknuo aplauz koji označava pauzu. Eksplozija buke ju je povratila od užasa i ona se s očajanjem okrenula ka Randžitu.

- Katerina. Katerina je ovde!

Randžit se namrštio, ali nije ništa pitao. Pogledao je u pravcu u kom mu je naznačila glavom. Kada je Katerina podigla ruku i podrugljivo mahnula, on nije ništa uradio, ali Kasi je videla poznat plamen u njegovim očima. To je bio onaj kovitlac mračnog sjaja koji je ranije videla, poput lave. Prvi put kada ga je videla, uplašila se. Ovoga puta je, začudo, izgledalo ohrabrujuće.

- Izvini, Kasi. - Randžitov glas je bio staložen i ozbiljan. - Nisam imao pojma da je ona u Njujorku.

- Nema veze, zaista.

Srce joj je lupalo iako to nije htela da prizna. Katerina je u Njujorku. Odmah se setila Džejka. On je juri po celom svetu. Šta bi uradio kad bi saznao da je ona ovde, u njegovom rodnom gradu? Nadohvat ruke... Randžitov glas joj je prekinuo tok misli.

- Naručio sam da nam donesu šampanjac za vreme pauze u Baru za

članove - rekao je. - Ali ako hoćeš da ostanemo ovde...

Kasi je žustro odmahнула glavom.

- Neću joj dozvoliti da mi upropasti divno večer. Izbegavaćemo ih.

Stisnuo joj je ruku.

- Svakako ćemo se potruditi. Hajdemo.

Iako izbegavanje Katerine i njene drugarice nije trebalo da bude teško izvodljivo, s obzirom na ogromnu gužvu na stepenicama, Katerina je očigledno rešila da im se svakako nađe na putu. Randžit je upravo natio dve visoke čaše šampanjca u Baru za članove kada se plavuša pojavila iz mnoštva dobro potkovanih pokrovitelja, okružena trima drugaricama, kao telohraniteljima.

- Ding-dong, koga to vidim? - otegnuto je rekla, još jednom prezrivo odmerivši Kasi od glave do pete. - Pa to je stipendistkinja.

- Dosta, Katerina. - Randžitov glas je bio dubok i ujednačen, ali izrazito preteći.

- Slažem se. Zaista je dosta. Da ova propalica ostane na Akademiji, a mene da izbace, to je prosto... Kako da se izrazim?

- Zločin - promrmljala je Sara.

- To je lepo od tebe, Saro, ali zločin može da bude zabavan i prefinjen. - Katerina se podlo osmehnula, a njene tri prijateljice se zakikotaše. - Sigurno postoji neka druga reč.

- Sramota - predložila je crnka pored Sare.

Kasi je uzela gutljaj šampanjca. Hladna tečnost joj je dodirнула usta i otišla pravo u glavu, ali nije bila pijana: samo hladna i svirepa. Bio je to dobar osećaj. Randžitova ruka joj je bila oko struka, kao zaštita i upozorenje, ali nije osećala potrebu za njegovom zaštitom. Još jednom je navrnula čašu i ispraznila je.

- Pobogu, nije ti ovo centar Šefilda - rekla je Sara savršenim britanskim akcentom. - Nismo ovde da bismo se napijali i povraćali, gospođice Bel.

Katerina je i dalje gladila bradu. Kasi je posmatrala njeno lice, opčinjena ožiljkom. Setila se kad joj ga je napravila, u mračnom tunelu dok je bežala sa izopačenog rituala *Odabranih* ispod Trijumfalne kapije. Sada joj je prvi put bilo zaista drago zbog toga. Da, to je bio lep doživljaj. Zapravo, volela bi ponovo da prođe kroz sve to. Odmah.

Ali Katerina je ponovo progovorila i prekinula joj misao.

- Hm, još uvek pokušavam da se setim odgovarajućeg izraza.

Sramota je previše blaga reč da se opiše ono što se dogodilo u prošlom polugodištu. Mnogi ljudi su se razočarali u ser Olrika. Kakvo srozavanje standarda.

- Odlazi odavde, Katerina. - Randžit je bio potpuno nepomičan, ali mu je glas bio preteći.

- Ah! Setila sam se - rekla je Sara, ne obraćajući pažnju na njega. - Da vidimo: plemeniti duh u nečemu nedostojnom. Pogrešan spoj. Izrod. To nikako nije trebalo da se dogodi, Katerina, kao ni tvoje izbacivanje iz škole. To je... gnusoba.

Sve četiri devojke su zadovoljno uzdahnule.

- Da - iscerila se Katerina. - Tačno tako. Gnusoba.

ŠTA NAM JE REKLA?

Drška čaše za šampanjac je pukla u Kasinoj ruci. Čula je čudno režanje, ali činilo se kao da dopire iz daleka, ili možda duboko iz nje same. Oči su joj bile toliko užarene da je sve postalo crveno, kao da gleda kroz crvene naočare. Primetila je Randžitov zapanjen izraz lica i znala je da je upućen njoj. Videla je i kako devojkama duhovi sjaje u grudima. Sve su bile jake, posebno Katerina, ali nije je bilo briga. Nju je obavijala aura snage, nevidljiva, ali neosporna, i Kasi je odjednom shvatila da može da radi šta hoće sa tom snagom, koristeći samo svoj um. Bila je potpuno nepomična. Nije čak ni treptala.

A onda je podigla Saru uvis.

Sara je uzdahnula i vrisnula. Mlatarala je nogama kroz vazduh, pokušavala da se odbrani mahanjem ruku, užasnuta. Kasi je uživala u ovome. Podsetilo ju je na hranjenje: opijenost, uzbuđenje koje je prožima. Skoro da je mogla da oseti ukus Sarinog straha. I bio je veoma ukusan.

Nasmejala se, hladnokrvna i opčinjena, dok su se drugi sklanjali od njih u tišini, osim pokojeg uzdaha ili povika. Čak su se i Katerina i njena pratnja sklonile, zapanjene.

- Kasi! - povikao je Randžit. Strujanje krvi u ušima i Estelini besni povici su nadjačali njegov glas.

Ubij je! UBIJ JE!

Da. Smučila joj se ova bednica koja trčka za Katerinom kao nekakva sluškinja.

Rekla nam je da smo gnusoba!

-Ubij je!

Da! Ubij je!

- Kasi, ne!

Ljudi su posrtali jedni preko drugih, grčevito se boreći da izađu iz zavučene prostorije za članove. Kasi nije obraćala pažnju na njih, samo se smejujila gledajući kako Sara mlatara rukama i nogama. Kako samo jadno izgleda! Ponovo se nasmejala i ne pomerivši se bacila maturantkinju na suprotni kraj sobe. Sara je odletela unazad i tresnula o zid. Katerina je zaurlala od besa, a ostale devojke su počele da vrište, ali nisu se pomerile, kao da nisu smele da joj se suprotstave. Kao da su se plašile.

I treba da se plaše. Trebalo je još dalje da je bacimo. Drži je!

Kasi je posmatrala Saru. Uživala je u tome što ova jedva može da stoji. Da, Estel je bila u pravu. Drži je. Mora da je uhvati. Baš ovako, za vrat.

- Kasi, prestani!

Dragi dečko. Ali toliko me nervira! Ne slušaj ga.

Protresla je glavu da bi prigušila Randžitove povike i u mislima još jače stisnula Saru za vrat. Sara je pomoderla u licu, borila se za dah, divljački mlatarala nogama, hvatala se za vrat i nevidljivu ruku koja ga steže. Ispuštala je čudne zvuke. Krkljanje, gušenje, davljenje.

- KASI!

Osetila je nečije ruke kako joj se obavijaju oko struka i bore se sa njom, pokušavaju daje odvuku. Udahnula je da bi se prezrivo nasmejala i podigla ruku da se odbrani. Međutim, ruka koja je zgrabila njenu bila je podjednako jaka.

Randžit!

Iznenadenje zbog njegovog dodira ju je povratilo i shvatila je gde se nalazi. Shvatila je ko je ona zapravo.

Shvatila je šta radi.

- PRESTANI! - Randžitov krik je bio nalik na riku, ali ga je razumela.

Osim toga, već je bila prestala. U tišini ispražnjenog Bara za članove, dok su je posmatrala čudovišta poput nje same, Kasi je gledala Sarino mlitavo telo kako se zgrčilo na podu i jecalo.

11.

I te kako može da se trči u *džimi ču* cipelama. Veoma, veoma brzo. Kasi se progurala kroz gužvu u foajeu, kroz začuđene ljude koji nisu videli šta se dogodilo u baru. Kada je izašla napolje, presekao ju je hladan vazduh dok je trčala kroz 57. i Južnu Central park ulicu u bezbednost samog parka.

Nastavila je da trči dok visoke štikle nisu počele ne da je bole, nego da joj smetaju. Ponovo se razbesnela. Ne. Ne sme da besni. Naglo se zaustavila, izula cipele, a zatim nastavila da trči, zadihana, držeći kaišiče visokih štikala u rukama.

Nešto mekano i hladno ju je dodirnulo po licu. I još jednom. Zastala je na trenutak, zbunjena. Kad bi joj dodirnula obraz, hladnoća bi se pretvorila u vlagu.

Sneg. Pahulje su sve brže i gušće padale i nestajale u mračnoj oazi parka. Bose noge su joj se smrzavale. Ona se smrzavala. Videla je samo svetlost rasutu po pobelelim travnjacima i zloslutne obrise drveća. Obavila se rukama i tresla od straha. O bože!

Videla je kako joj se neka mračna figura približava s leđa i vrisnula od straha.

- Kasi.

Glas mu je bio tih, a životinjska svirepost je nestala. Pala je Randžitu u naručje, jecajući od olakšanja.

- Hajde, Kasi. Idemo.

* * *

- Ne znam šta je ovo. Nikada do sada nisam čuo za to.

Ser Olrik Mračni im je bio okrenut leđima. Već nekoliko minuta je kroz staklene zidove svog apartmana u potkrovlju zurio u blistava svetla Menhetna i tamu Central parka.

Kasi je drhtala. Nije mogla da veruje da je bez razmišljanja utrčala u tamu parka. Glad u njoj ponovo raste, oseća to. Oseća glad još otkako je u šlepom strahu istrčala iz Karnegi hola. Duh u njoj je budan i proždrljiv. Ovo joj nije trebalo; i ona i Randžit bili sigurni da će se Olrik umeti da objasni šta se dogodilo u Karnegi holu.

Međutim, nije bilo tako.

- Kažeš da si podigla Saru?

- Ne, ne svojim rukama. - Glas joj je podrhtavao, pa se nakašljala. -

Ali da, podigla sam je. Pomoću nekakve sile. Ta sila je bila van mene, ali osećala sam da mogu daje kontrolišem.

- Ovo je zaista zbunjajuće. I veoma zabrinjavjuće.

- Vi ste zabrinuti? - pokušala je da se nasmeje.

- Ser Olriče - uskočio je Randžit. - Ako vi nemate objašnjenje za ono što se dogodilo, onda ga niko nema. Mora da postoji nešto. Nešto na šta ste zaboravili, nešto iz prošlosti.

- Drago mi je što mi toliko veruješ, Randžite - ser Olrik je bio neobično ogorčen. - Ali ne, nikada nisam čuo za bilo šta slično. Veruj mi, setio bih se.

Randžit je pokušao da ohrabri Kasi stiskajući joj ramena.

- Da li ste sigurni da ritual sjedinjavanja nikada ranije nije bio prekinut?

Ser Olrik je ponovo bacio pogled na grad.

- Ne, Randžite, nije. Ali u pravu si, Kasi se razlikuje jedino po tome što je ritual prekinut.

- Deo duha je ostao van mene - rekla je Kasi tiho. – Deo Estel. Ona kaže da se oseća kao da se nalazi u praznini.

Ser Olrik se naglo okrenuo.

- Ona priča sa tobom? Ti čuješ njen glas?

- Da - rekla je Kasi i spustila glavu.

- To ne bi smelo da se događa - promrmljao je i protrljao čelo. - To ne bi smelo da se događa.

- Želi da je pustim unutra. Kao što ste mi rekli krajem prošlog polugodišta. Rekli ste da se neće smiriti dok se u potpunosti ne sjedini sa mnom.

Ser Olrik nije progovarao, već je samo stajao namršten i klimao glavom.

- Šta mi se događa? - Kasin glas je odavao očajanje.

Ser Olrik ju je pogledao u oči.

- Ne znam.

Polako se oslobodila Randžitovog zagrljaja i ustala.

- Baš mi i ne ulivate samopouzdanje.

- Žao mi je. Mogu da se raspitam i pogledam stare zapise, ali zasad, Kasandra, ne mogu da ti dam pouzdane odgovore.

- Divota. - Prekrstila je ruke.

- Deo duha koji nazivaš Estel je ostao van tebe. Raspolučena je pa je

zato možda i tvoja snaga podijeljena. - Odmahivao je glavom u očajanju. - To je jedino objašnjenje koje ti mogu pružiti, Kasandra. Kada se sjedinimo sa svojim duhovima, moć koju nam oni daju ulazi u nas, postaje deo nas. Međutim, tvoj duh nije potpuno sjedinjen sa tvojim telom pa možda zbog toga možeš da preneseš neke od svojih moći van sebe. Nisam siguran.

Naslonivši se na staklo, Kasi je takođe posmatrala svetlost gradskih ulica. Zatim se ispravila i odjednom joj se lice ozarilo.

- Onda... čekajte malo. Ako je deo moći van mene, možda mogu svu da je izbacim. - Uzbudeno se okrenula ka ser Olriku. - Da se otarasim i moći i Estel!

Duboko u sebi je čula preplašen jecaj, uzvik protivljenja, ali ga je zanemarila. Sada je Randžit ustao, stegnutih zuba.

- Da li to zaista želiš, Kasi?

- Naravno! Zar ti ne bi želeo?

Nije odgovorio, samo ju je posmatrao. Za trenutak su se u tišini odmeravali.

- Kasandra - rekao je ser Olrik, prekinuvši ćutanje. - Moraš biti izuzetno oprezna. Ne znamo za šta si sve sposobna. Šta god bila ta moć, deluje veoma opasna. Štaviše, tvoj duh nikako neće želeći da napusti tvoje telo. Bez tebe, on će biti zauvek izgubljen u praznini. Veruj mi, neće te se odreći ni po koju cenu. Ko zna šta bi Estel mogla da uradi ako se oseti ugroženom. Dok ne saznamo više o tvojoj moći, ne smeš je izazivati.

- A kako mislite da to izvedem? - Kasi ih je obojicu posmatrala. - Verujte mi, ona ima svoje mišljenje o svemu.

- Možeš da počneš tako što ćeš obuzdati osećanja - povikao je ser Olrik. - Tvoj bes je večeras izazvao moć duha. Nemoj dozvoliti da se to ponovi.

- Ma da, nema problema - rekla je podrugljivo. - Prosto ko pasulj.

Randžit je iznervirano uzdahnuo.

- Kasi, on pokušava da ti pomogne.

Kasi se okrenula ka Randžitu.

- Nemoj biti snishodljiv! Da obuzdam osećanja? Znaš, to je mnogo lakše reći nego uraditi. Nisam tražila sve ovo, kako onda, kog đavola, očekuješ da se obuzdam?

- Moraš da se potrudiš, Kasandra - kazao je ser Olrik snuždeno.

- Hajde, Kasi - rekao je Randžit nežno. Krenuo je da je uhvati za

ruku, a ona mu je to nevoljno dozvolila. - Večeras ne možemo ništa više da učinimo. Hajde da se ostavimo sad toga. Videćemo šta će ser Olrik saznati. - Klimnuo je upravniku glavom. - Laku noć.

Kasi je videla senku sumnje na ser Olrikovom licu dok je posmatrao Randžita kako je grli i izvodi napolje.

- Laku noć.

Vrata su se nečujno zatvorila za njima. Kasi je bila presrećna što je izašla iz kancelarije na potkrovlju. Randžit je, međutim, bio ćutljiv i zamišljen. To nju uopšte nije iznenadilo. Odveo ju je kod ser Orika, siguran da će im on pružiti objašnjenje i pomoć. I eto kako se to završilo. Ser Olrik Mračni im je bio od koristi koliko su i Sari koristile njene slabašne moći *Odabranih...*

- Da li si siguran da je Sara okej? - upitala je pocrvenevši, prisećajući se razloga svog bega iz Karnegi hola.

Randžit je slegnuo ramenima.

- Svakako je bila živa.

Kasi je duboko uzdahnula.

- Volela bih da se sve ovo nikada nije desilo.

- Kasno je za to, Kasi. - Dugo je ćutao, a zatim ponovo progovorio, sa mračnim odsjajem u očima. - Ali znaš šta? Šta god da se zapravo desilo, zaista si bila veličanstvena večeras. Toliko jaka. Prosto nisam mogao da skinem pogled sa tebe.

Kasi je nakratko začutila, ne znajući šta ova izjava treba da znači niti kako na nju da odgovori. Odlučila je da kaže istinu.

- Šta god da se zapravo desilo, uživala sam u tome što sam uradila. - Zastala je. - Zar tebe to ne plaši? Mene plaši.

- Da, plaši me. Ali ne mogu protiv svoje prirode. - Odmahnuo je glavom. - Nećemo sada da pričamo o tome. Dosta si preživela večeras. Treba da se naspavaš.

- Ali ja... mislila sam da provedemo još malo vremena zajedno. - Kasi je očajnički želela da ga zadrži kraj sebe, da još malo uživa u njegovom prisustvu. - Nisam umorna...

- Ja jesam. - Ipak joj je prišao, privukao je k sebi, skoro nesvestan šta radi. - Sigurno si i ti umorna.

- Nisam - promrmljala je Kasi. Netremice gaje pogledala i bez razmišljanja ga pomazila po licu. Delovao je zaprepašćeno i ubrzano je disao.

Zaustila je da kaže nešto, ali već je bilo prekasno. Odjednom su se njegove usne spojile sa njenim, njegov jezik našao njen i ona se osećala se kao da joj kroz svaki nerv prolazi struja. Za trenutak je, preplavljena požudom, bila nepomična; zatim je uzvratila poljubac, strastveno, skoro divljački. Obavila mu je ruke oko vrata, toplog na dodir, i privukla ga k sebi toliko blizu da je izgledalo kao da će im se tela spojiti.

Daaaa...

Estelin glas joj je odzvanjao u glavi, ponavljajući ono što je i sama mislila.

Moramo biti zajedno, svi mi!

Odjednom, Kasi je osetila kako je Randžit hvata za kosu i povlači je. Uzdahnula je od bola, ali on ju je odmah zatim ponovo poljubio. Uхватила mu je donju usnu zubima i jako zagrizla, toliko da mu je skoro pošla krv, osećali su kako se između njih dešava nešto snažno i nasilno, ali nisu mogli da se razdvoje...

- ODMAH DA STE PRESTALI!

Strogo naređenje je došlo iznenada. Randžit je izmakao glavu i odmakao se. Kasi je zarežala od ozlojeđenosti. Trebalo joj je vremena da shvati da ser Olrik stoji pored njih, u vratima svoj kancelarije, sav napet i stisnutih pesnica. Randžit je načas začutao od iznenađenja i olizao kap krvi sa usana.

- Izvinite.

Ne treba da se izvinjavaš, ljubavi...

- Ne treba da se izvinjavaš - ponovila je Kasi, a reči su je vratile u okrutnu stvarnost. Da li se Randžit izvinjavao njoj ili ser Olriku?

- Mislim da oboje treba da odete u svoje sobe - procedio je ser Olrik kroz zube.

Randžit je klimnuo glavom, zbunjen. Kasi se namrštila. *Šta je njemu?* Naravno da je malo neprijatno kada vas upravnik uhvati da se ljubite, ali nisu učinili ništa loše, zar ne?

Randžit se odmakao od nje. Odmahnula je glavom i razočarano se nasmejala.

- Laku noć, Randžite.

- Laku noć, Kasi. - U pogledu mu je i dalje bila žudnja.

Iznervirana, okrenula se i ne pogledavši ser Olrika. Međutim, dok je išla niz hodnik, začula je upravnikov glas, tih i strog.

- Gospodine Sing, da porazgovaramo pre nego što odet

Kasi se zbunjeno okrenula i videla kako joj je Randžit uputio još jedan pogled pre nego što je ušao u kancelariju. O čemu će sada razgovarati?

Sledeći put, draga moja, moramo se još više potruditi. Ovo jednostavno ne može ovako...

12.

- Džejk? Šta radiš ovde?

Kasi je pokušala nečujno da otvori vrata da ne bi probudila cimerku, ali ona su se naglo otvorila i uplašila je. Zašto Džejk izlazi iz njene i Izabeline sobe u ovo doba noći? Onda se setila da su imali sastanak i osmehnula se.

- Ups. Nadam se da vas nisam prekinula u nečemu.

Džejk je bio ozbiljan.

- Kasi, ovaj, možemo li nakratko da popričamo?

Srce joj je zaigralo. Već nedeljama je izbegava, zašto sada želi da razgovara s njom? Da li je saznao za hranjenje? Ne, da je saznao, ne bi progovorio ni reč s njom. Da li je saznao šta se dogodilo sa Katerinom? Nije očekivala da će toliko brzo morati da se pozabavi tim delom večeri...

Džejk je izašao iz sobe i tiho zatvorio vrata za sobom.

- Drago mi je što si se vratila. Izabeli će biti potrebna tvoja podrška večeras.

-Šta se desilo?

- Samo smo se malo isprepadali na Koni ajlendu, ništa više. U redu je. Biće dobro kada se bude odmorila.

Kasi se namrštila.

- Šta se dogodilo?

- Možda nije ništa. - Na trenutak je oklevao, a zatim promrmljao: - Mislim da smo svi malo napeti, možda nam se svašta priviđa.

- O čemu pričaš?

Džejk se na silu osmehnuo.

- Čuj, samo uradi šta god vi devojke radite, pazi na nju, a ja ću vam se sutra javiti čim budem mogao.

- Zar nije trebalo svi zajedno da idemo u Kinesku četvrt sutra? Sećaš se, Izabela je htela da se družimo i ponašamo se kao svi ostali. - Nasmehla se, ali je Džejk ostao ozbiljan.

- Ne mogu ujutro. Moram da obavim nešto. - Nagnuo se i ovlaš je poljubio u obraz. - Laku noć.

Kasi ga je zamišljeno posmatrala kako odlazi. Ovo je bez sumnje bila jedna od najčudnijih večeri u njenom životu. Okrenula se i lagano otvorila vrata.

- Kasi? - Izabela se uspravila na krevetu.

- Da, ja sam. Uhvaćena na delu. Pokušavala sam da budem tiha...

- Nema veze, budna sam.

Kasi je pogledala svoju prijateljicu dok je zatvarala vrata zamračene prostorije. Izabela je grlila svoja kolena, ne gledajući u Kasi, nego u zid.

- Hej, šta se događa? Džejk mi je rekao da se nešto desilo na vašem sastanku.

- Uh - Izabela je po prvi put ostala bez reči. - Bilo je... ovaj... nije baš sve išlo po planu.

Kasi je primetila da se Izabela tresse. Sela je pored nje i zagrlila je. Koža joj je bila hladna. Kasi je osetila kako je ispunjava osećaj užasa.

- Izabela, šta se dogodilo? Da li ste se posvađali ili...

- Ne, ne! Ništa slično tome - Izabela je odmahivala glavom. - U početku je sve išlo dobro. Divno smo se provodili. A onda, o, Kasi, bilo je užasno. Znam da će ovo zvučati suludo... - Zastala je, a Kasi je s nevericom gledala Izabelino snuždeno lice.

- Šta je bilo, Izabela?

Izabela je protrljala naježene ruke.

- Prosto... mislim da je neko pokušao da me otme.

- Šta? Izabela! Šta se, kog đavola, desilo?

Izabela je uzdahnula.

- Bili smo na kraju reda za roler-koster. Trebalo je dugo da čekamo pa se Džejk ponudio da nam donese šećernu penu dok ja čuvam mesto. Posle nekoliko trenutaka neko me je odnazad zgrabio... - pogledala je Kasi, a glas joj prešao u šapat. - Mislila sam da se to Džejk šali, ali onda su počeli da me odvlače odatle, zapušivši mi usta. Nisam mogla da vrisnem... Sva sreća da se Džejk pojavio i video. Onda je povikao... Kasi, trebalo je da mu čuješ glas! Pomislila sam da je video duha, toliko je bio preplašen. Zatim je došlo obezbeđenje i ko god me je držao, pustio me je i pobegao pre nego što su uspeali da ga stignu...

- Izabela, to je grozno.

- Da Džejk nije video šta se dešava... Da se nije pojavio u tom trenutku, ne znam šta bi se desilo. - Izabela je zadrhtala i još jače zagrlila kolena.

- Sada si bezbedna - rekla je Kasi i zagrlila je, odmahujući glavom. - Zašto bi neko to uradio?

Izabela je slegla ramenima.

- Ne znam. Možda su hteli moju torbu? Džejk je rekao kako misli da

nas je neko posmatrao dok smo se vozili na ringišpilu, ali mislila sam da samo umišlja. Ali sada... O, Kasi, ne želim više da mislim o tome.

- Naravno da ne želiš. Čuj, treba da se naspavaš.

- Biću dobro, Kasi. - Izabela se zavukla pod pokrivač, a zatim blago osmehnula. - Ja sam grozna prijateljica... nisam te ni pitala kako je bilo na tvom sastanku. Je li bilo fantastično?

Kasi se zasmejala.

- Pa, ni na našem nije bilo dosadno...

- Auh.

Izabela je teatralno zatvorila razjapljena usta kad je Kasi završila priču o Karnegi holu, čudnim moćima koje poseduje i nemogućnost ser Olrika da objasni šta se dogodilo. Izostavila je onaj deo o tome kad je uhvatio Randžita i nju kako se ljube. Bilo joj je neprijatno da priča o tome zbog snažnog klinča u kom ih je zatekao. I mora da zamoli Izabelu da ne kaže Džejku za Katerinu.

- Kasi, ne znam šta da ti kažem. Stvarno neverovatan sastanak. Ali sigurna sam da će ser Olrik shvatiti šta se desilo.

Kasi je nakratko posmatrala svoju prijateljicu. U Izabelinim očima se nazirala strepnja, ali to je bilo razumljivo s obzirom na to šta joj je Kasi upravo ispričala. Protresla je glavu, kao da želi da se oslobodi misli.

- Da. Do tog trenutka sve je bilo sjajno. Ne zaboravi da sam isprva htela da idemo sa vama na hotdog, ali sada se ni za šta na svetu ne bih menjala.

- Čudo jedno kako nam je obema sve pošlo naopako, zar ne?

- Aha. Urnebesno. - Kasi se na silu osmehnula. Izabela je duboko uzdahnula. - Kasi, hajde da za večeras zaboravimo sve što se dogodilo. Obema nam je potreban san.

* * *

RANDŽITE!

Kasi je ponovo trčala. Trčala je ka njemu, dok je sve oko nje bilo okupano onim stravičnim crvenim sjajem i...

RANDŽITE!

Uhvati ga, drži ga...

HOĆU, ESTEL. OVOGA PUTA ĆEMO USPETI...

* * *

- Kasi? Kasi! - Kada je otvorila oči, Izabela ju je gledala začuđeno, ali je istovremeno izgledalo i kao da se zabavlja. - Hej, Kasi! Budi se!

Kasi se pospano otkrila i pogledala svoju cimerku.

- Koliko je sati?

- Vreme je za ustajanje. Hajde. Celu noć si se prevrtala, ali jutros, spavala si kao klada! Mislila sam da ja imam čvrst san...

- Spavala sam kao klada, Izabela. Kao klada.

Kasi se uspravila i setila se sna. Bar se Izabela malo razvedrila. Kasi je bila zadivljena njenom sposobnošću da sa sabere, kad bi mogla, menjala bi onu nevidljivu silu za tu sposobnost.

- Hajde - procvrkutala je Izabela. - Treba da promenimo okruženje. Naročito zato što sam ubeđena da jutros u ovim krajevima svi pričaju upravo o tebi.

- Šta? - Kasi je protrljala oči. - O bože, da. Karnegi hol.

Izabela je bila u pravu, Sara je sigurno odmah dotrčala i ispričala ostalim *Odabranima* o čudnim moćima koje poseduje njihov najnoviji član. Kasi je zastenjala.

- Hajde da im se sklonimo sa vidika - predložila je Izabela. - Idemo u Kinesku četvrt na doručak.

- To mi zvuči okej - složila se Kasi i ustala iz kreveta. Nije se još ni sasvim probudila, a već je osetila kako je izjeda glad za životnom snagom. Setila se ser Olrikovih reči o gladi, ali ih je zanemarila. Nije još bila spremna da pokuša ponovo da se hrani. Možda će joj običan obrok pomoći da skrene misli sa toga.

- Sjajno - blistavo se osmehnula Izabela. - Pozvaću Džejka i reći mu.

- Ovaj, Izabela - Kasi se okrenula ka njoj. - Džejk je rekao da neće moći da stigne ovako rano. Zar ti nije rekao to sinoć?

Izabela je bila zbunjena.

- Ne može da stigne? Zašto?

- Pa, zapravo, nije mi rekao - nevoljno je priznala Kasi. - Rekao je da ćemo se naći kasnije.

Kad malo bolje razmisli, zaista je loše odglumio. Šta može da bude važnije od pokušaja da uteši svoju devojkicu dan pošto je neko pokušao da je otme? Činilo se da i Izabela o tome razmišlja, sudeći po izrazu njenog lepog lica. Zatim je skočila, na brzinu se obukla i naravno, uspela da izgleda bezbrižno elegantno iako je jedva i pogledala šta je uzela iz ormara.

- Onda bar možemo posle doručka da obilazimo prodavnice, zar ne?

- Onda ću definitivno morati dobro da se najedem!

Kasi je uskočila u farmerke, a zatim očajnički stala da kopa po fioci tražeći džemper. Izabela je počela da se šminka pre nego što je Kasi stigla i zube da opere. Pevušila je i upoređivala dva ruža za usne dok ju je Kasi posmatrala iz kupatila. *Verovatno je pokušala da zaboravi na događaj sa Koni ajlenda*, pomislila je Kasi. *Verovatno tako i treba*. Izašla je iz kupatila i brzo se očešljala.

- Skoro sam gotova. Ti si spremna?

- Aha. Nego, gde sam stavila narukvicu? - Izabela je rukom tražila po haosu na svom noćnom stočiću, a onda stala. - O, ne!

Njen prestravljeni povik je odmah privukao Kasinu pažnju.

- Šta?

Izabela je bez reči prstom podigla narukvicu. Bila je to jedna od njenih omiljenih: velika i zanimljiva, kao veoma lep komad scenskog nakita, ali napravljen od čistog dvadesetčetvorokaratnog zlata.

Bila je istopljena.

Kasi je zurila u narukvicu koja je landarala sa Izabelinog prsta. Izabela je izgledala razočarano, ali Kasi nije mogla da joj pruži ni reč utehe. Grlo joj se potpuno steglo.

- Kako se ovo desilo? - zakukala je Izabela pokušavajući da navuče izvitopereno zlato na svoju tanku ruku. - Verovatno sam je ostavila previše blizu radiatora.

„Ili možda previše blizu mene“, pomislila je Kasi. Izabelin noćni stočić se nalazi između njihovih kreveta. A metal istopljen nalik voštanoj sveći odveć joj je poznat...

- Ah, šta da se radi. Nema veze. - Izabela je bacila uništenu narukvicu na krevet i na silu se osmehnula. - Neće mi to pokvariti dan. Idemo!

„Verovatno ću ti ja pokvariti dan“, pomislila je Kasi dok su uzimale kapute i šalove i izlazile napolje. Šta se, kog đavola, dešava? Kako uspeva da istopi narukvicu od čistog zlata i srebrne ramove za slike u snu? Setila se ser Olrikovih reči.

Možda možeš da preneseš deo svojih moći van sebe.

Ako je ovo Imalo neke veze sa tim moćima, onda su one svakako počele sve jače i jače da prikazuju svoje prisustvo. Da li pokušavaju da dopru do ljudi bliskih njoj? O bože... Ako može da uništi metalne predmete, šta onda može da uradi kostima i mesu?

Šta bi mogla da uradi svojim prijateljima?

13.

- Sada smo svakako promenile okruženje.

Izbegavši uličnog prodavca ribe, Izabela je veselo uhvatila Kasi podruku.

- Upravo to nam treba.

To je bilo potpuno tačno. Kasi je bila zadovoljna što je pobjegla od Pete avenije i Central parka, zapravo, od celog Gornjeg Ist sajda i Akademije, pa joj je bilo zabavno da se zavuče u malenu čajdžinicu na Četam skveru i tamo doručkuje. Zatim su šetale parkom Kolumbus i lutale besciljno među mnoštvom prodavača i turista na ulicama Malberi i Kanal. Po ulicama punim ljudi i u izlozima prodavnica i dalje je bilo ukrasa zaostalih od kineske Nove godine, pohabanih ali živopisnih. Iako se tome nije nadala, Kasi je osetila kako joj se raspoloženje popravlja.

Na ulicama je bila gužva, buka i metež; kroz povike uličnih prodavača, trubljenje i tutnjavu automobila i muziku koja je dopirala iz raznih restorana, Kasi je jedva razaznavala sopstvene misli. Zapravo, nije mogla da razazna Esteline misli. Uprkos sve većoj gladi, pomešani mirisi zapaljenih mirišljavih štapića i hrane onemogućili su joj da namiriše ljudski dah, čak i sa tako izoštrenim čulima.

Nije joj bilo jasno kako je Izabela uspela da čuje telefon, ali ona je odjednom stala i javila se. Kasi nije čula razgovor, ali s obzirom na srneći pogled njene cimerke, bilo je lako zaključiti ko je zove.

- Kasiiii - otegnula je Izabela sklopivši telefon i izbegavši uličnog prodavca diskova. - Džejk me je zvao. Da li hoćeš da se ipak nađemo sa njim?

Kasi se zaustavila pored tezge sa paketima pirinča umotanih u lišće.

- Da, naravno. Zašto ne bih htela?

- Pa, znaš... - Izabela je odmahнула glavom prodavcu pirinča i nastavile su dalje. - Primetila sam da niste baš u najboljim odnosima poslednjih nedelja, zar ne?

Kasi je u sebi opsovala. Izabela takođe. Zašto je izabrala tako pronicljive prijatelje?

- Pa, ti i ja krijemo prilično veliku tajnu od njega, Izabela - odgovorila je Kasi neiskreno. - Nije mi prijatno zbog toga.

Nije mogla da joj objasni pravi razlog napetosti među njima. Izabela bi potpuno poludela kada bi saznala da Džejk juri Katerinu.

- Nije ni meni, ali tako je najbolje, Kasi. Ne smeš mu reći! Zakuni se. Ne smeš. Ako misliš da to što si jedna od *Odabranih* utiče na vaše prijateljstvo, zamisli šta bi bilo kad bi saznao za hranjenje!

Kasi se stresla. Mogla je da zamisli kako bi to izgledalo.

- Da, znam.

- Sve će biti u redu među vama. On te obožava, Kasi. Samo ima nekih problema, to znaš. U vezi sa Randžitom i Džesikom. I...

Kasi je ispustila ogorčen uzdah i prošla prstima kroz kosu.

- Čuj, ne mogu da krivim Džejka zbog odanosti svojoj sestri. Ali kad bi samo pokušao da upozna Randžita, video bi da on nikada ne bi namerno uveo Džes u zamku. Znam da mu je teško što smo zajedno... - Misli su joj odlutale. - Ni meni nije baš lako - rekla je, više za sebe.

Izabela ju je potapšala po ramenu.

- Džejk i Randžit će se sprijateljiti na kraju. Moraju, moramo da idemo na sastanke u četvoro! - Osmehnula se, a zatim duboko uzdahnula i raširila ruke tako naglo da je zamalo srušila jednu izboranu staricu sa bicikla. - Ali ako ne želiš sad da se vidiš sa Džejkom, otkazaću...

- Ne budi blesava, Izabela. Naravno da ćemo se naći sa Džejkom!

Izabela se široko osmehnula.

- Znala sam da ćeš to da kažeš.

- Ma nemoj? Opet dramiš. Prestani da mlataraš rukama, zamalo da ubiješ ženu. Gde se nalazimo s njim?

- Ispred Linkoln centra, na Vest sajdu. U jedan sat. - Izabela je pogledala na sat i ubrzala, veselo požurujući svoju prijateljicu. - Ići ćemo na ručak, lečiti se rasprodajama... Kao u stara dobra vremena, Kasi!

- Već razmišljaš o ručku? Stvarno me iznenađuješ. - Kasi je odagnala sumnje i nasmejala se. - Hajde onda. I nemoj slučajno da zoveš taksi. Idemo podzemnom železnicom.

Izabela je sve vreme išla ispred Kasi, sigurno je jedva čekala da se nađe sa Džejkom. Argentinka je bila srećna kao... kao poni u svežem senu, ili tako nešto. Bilo je ohrabrujuće videti daje moguće biti toliko zaljubljen u nekog i pored sveg ludila. To je Kasi ulivalo nadu za nju i Randžita.

Ipak, kada su stigle do Linkoln centra i videle Džejka kako sedi na ivici fontane i opet kucka po laptopu, Kasi je zastala. Nije bila sigurna koliko dugo će moći da skriva to da se Katerina, ubica njegove sestre, mota po istom ovom gradu. Džejk je, međutim, odmah skočio, brzo

gurnuo laptop u torbu i dotrčao do njih. Čim je uspeo da se odvoji od Izabele, zagrlio je i Kasi, a u očima mu se nazirala neka napetost koja joj nije bila sasvim jasna, kao da je krio nešto, kao da je nešto prećutao... Izabela ništa nije primetila.

- Gde idemo na ručak? Baš lepo što smo opet zajedno!

Da, pomislila je Kasi, iako im fali jedna ključna osoba.

Kada je videla kako su Izabela i Džejk isprepletali prste, shvatila je koliko joj nedostaje Randžit iako ga je videla sinoć.

Sinoć.

Osetila je mučninu u stomaku pri pomisli na način na koji se sve završilo, ser Olrikovu upadicu i... ono što se dogodilo pre nje. Nije shvatala šta se to dešava među njima, nije shvatala zašto među njima istovremeno postoji privlačnost i odbojnost, kao kod magneta. Sviđa mu se, zar ne? Sigurno mu se sviđa, čim je spreman da se izloži preziru većine *Odabranih*. Varnice među njima su potpuno neverovatne. *Nema razloga za strah, zar ne?*

- Nema šanse da lutam po tržnom centru dok ti isprobavaš pola prodavnice - rekao je Džejk Izabeli, mada je Kasi uputio pogled koji je govorio da će je pratiti na kraj sveta, samo ako mrdne malim prstom.

- Ali to je samo malo šopinga. Nemoj da nam kvariš zabavu! Mi smo doručkovale, Džejk! Najele smo se u divnoj čajdžinici. Bio je švedski sto i...

- Divno. Drago mi je da ste imale mirno jutro posle svega što se sinoć desilo.

- Dakle, ako nećemo u šoping, šta onda predlažeš da radimo, Džejk? - upitala je Kasi, pažljivo ga posmatrajući. On se načas razveselio.

- Ovaj, ne znam... Da gledamo znamenitosti grada? Šta kažete na to da odemo do Krajslerove zgrade ili Tajms skvera? Ili do Katerdrale Svetog Patrika? Stvarno je zabavno biti turista u rodnom gradu. Nikad ga nisam posmatrao na ovaj način.

- Ja svejedno želim da odem bar u nekoliko prodavnica - Izabela je u šali udarila Džejka u stomak, toliko snažno da se on skoro savio. - Zapravo, pogledajte ove... - odjurila je ka izlogu naizgled otmenije prodavnice i počela da razgleda torbe, očiju razrogačenih od uzbuđenja. Kasi je krenula ka njoj, ali se zaustavila kad je Džejk značajno prošaptao njeno ime.

- Kasi...

Okrenula se i pogledala Izabelu, a zatim mu prišla, osećajući neprijatnost u stomaku. O čemu god je hteo da razgovara, sigurno nije dobro. Stala je pored njega, a on ju je ozbiljno posmatrao.

- Molim?

- Slušaj, znam da će ovo zvučati suludo, ali mislim da smo svi u opasnosti.

Kasi se razrogačila.

- U opasnosti? Kako to misliš?

- Sinoć... Osoba koja je pokušala da otme Izabelu... - Džejk je duboko uzdahnuo i provukao šaku kroz svoju kratku kosu. - Mislim da je to bila Katerina.

- Šta? Ne, Džejk...

- Čuj, znam šta ćeš reći, da sam opsednut i da mi se priviđa, ali dobro sam je pogledao, kunem se da je bila ona.

- Džejk, nije bila ona. - Kasi ga je uhvatila za ruku kad je pokušao daje prekine. - Znam da nije bila ona. Katerina nikako nije mogla da bude na Koni ajlandu sa vama sinoć.

- Zašto si toliko sigurna? - upitao je ljutito.

- Zato što je bila u Karnegi holu. Videla sam je.

To ga je ućutkalo. Zapravo, za trenutak je pomislila da ga je strefio šlog. Džejk je u neverici iskolačio oči i pokušavao da pojmi njene reči. Naposljetku je progovorio.

- Zašto mi nisi to sinoć rekla? - upitao je, ozlojeđen.

- Nisi mi pružio priliku, sećaš se? - ljutito je odgovorila. - Morao si da obaviš nešto, nešto što očigledno nema veze sa tvojom devojkom.

Džejk se nakostrešio.

- Da, morao sam da idem na Koni ajlend, u slučaju da je Katerina još tamo. Ali da si se potrudila da spomeneš kako si je videla na drugom kraju Njujorka, ne bih to uradio.

Kasi se prenula. Zašto nije mogla da se obuzda? Džejk je pogledao ka Izabeli kada im je ona doviknula:

- Ući ću samo nakratko...

Mahnulo joj je i ponovo se okrenuo ka Kasi.

- Htela sam da ti kažem za Katerinu - ubacila se pre nego što je stigao da progovori. - Samo sam htela da sačekam pravi trenutak.

- Dakle, šta se desilo u Karnegi holu? Da li si razgovarala sa njom?

Kasi se oholo osmehnula.

- Recimo da jesam. Ali veruj mi, to jeste bila ona.

Džejk je nervozno grizao usne.

- Zakleo bih se daje Katerina bila na Koni ajlendu, ali očigledno mi se učinilo. Osim ako *Odabrani* ne mogu da budu na dva mesta odjednom.

Iako nije želela, Kasi se zasmejala.

- Ne verujem da mogu.

Džejk je odmahivao glavom.

- Ali danas u podzemnoj železnici sam bio siguran da me ponovo neko prati. Nešto se događa, Kasi. Ti i ja smo duboko zaglibili. Ja zbog Džes, a ti zbog svog... rituala. Ali Izabela ne mora da bude umešana.

Kasi je ponovo osetila prevrtanje u stomaku. *Kad bi samo znao...* Džejk ništa nije primećivao.

- Obećaj da nećeš reći Izabeli.

- Džejk, ne mogu ti to obećati.

- Moram da se postaram da Katerina opet ne povredi nekog. Moram da je pronađem. Moram da idem.

- Kuda?

Kasi se uplašila kad se Izabela stvorila pored nje, premeštajući ogromnu kesu iz jedne ruke u drugu. Džejk se namrštio i podigao ruke u znak izvinjenja.

- Moram nazad na Akademiju. Upravo su me zvali - slagao je. - Čelnikov želi da me vidi. Nisam mu predao neke eseje. Mora da sam bio previše zauzet.

- Tutor želi da te vidi u subotu? Džejk, to nije u redu!

- Znam, ali bio je uporan. Moram odmah da idem. Ozbiljan je, Izabela. Ne mogu da ga odbijem. Već imam dovoljno muke s njim.

- On nema pravo na to. - Izabela je ljutito pućila usne.

- Moje školovanje je u njegovim rukama - istakao je Džejk. - Moram da idem. Stvarno mi je žao, draga. - Pokušao je da se osmehne, ali nije smeo da pogleda Kasi u oči. - Divno ćete se provesti i bez mene. Hajde, potroši sve pare.

- Hoću. - Izabela je nevoljno namestila obraz da primi poljubac. - Vidimo se, Džejk.

Kasi se namrštila i nije otpozdravila. Previše laži kruži među njima, moraće na nekom da se salomi. Povrh svega ostalog, sad pošto Džejk zna da je Katerina u gradu, Kasi mora da brine i o njegovoj poteri...

- Čelnikov! - Izabela se durila. - Zašto taj... taj zli poručnik mora da

ga vidi tokom vikenda?

- Ne znam, ali Džejk ne bi otišao da zaista ne mora, zar ne?

Kasi se osećala neprijatno što laže za njega. Jednostavno nije želela da Izabela ima još jedan razlog za brigu. Izabela je razočarano slegla ramenima i provukla šake kroz svoju gustu kosu.

- Okej, u pravu si. Nije on kriv. Zašto sam bila tako zla prema njemu?

- I ja se to pitam - nevoljno je odgovorila Kasi.

Izabela je ponovo uhvatila svoju prijateljicu podruku.

- Odužiću mu se kasnije - rekla je. - U međuvremenu će mi šetnja po Blumingdejsu razgaliti duh.

„Možda”, pomislila je Kasi sumorno. „Nadam sa da neće razgaliti mog duha...”

14.

- Ovo je bilo zabavno - rekla je Kasi. - Skoro da je to zaista i mislila, Izabelino oduševljenje kupovinom bilo je zarazno i pomoglo je Kasi da bar nakratko prestane da razmišlja o svemu što se dogodilo. - Pretpostavljam da si se utešila.

- Uf! - odgovorila je Izabela.

Zastala je u predvorju Akademije, pored statue Ahila, i spustila kese na pod. Kasi je takođe uzdahnula, potpuno svesna pogleda i šapata *Odabranih*. Priča o događajima iz Karnegi hola očigledno se proširila zajedničkom prostorijom kao požar. Mihail joj je uputio krajnje podao pogled dok je prolazio. S obzirom na to da su neki od *Odabranih* već bili neprijateljski raspoloženi, nije smela ni da pomisli šta su sada mislili o njoj.

Izabela se isteglila, a zatim sagnula i otvorila jednu od kesa. Ahilove bezizražajne oči su gledale u kesu.

- Ne sviđa mu se - primetila je Kasi, pokazujući prstom na mladog mermernog ratnika.

- To mi dosta govori - rekla je Izabela. - On nema srce. Pogledaj kako se samo ophodi prema sirotom Hektoru. - Nežno je potapšala Hektorovu hladnu mermernu ruku, podignutu u uzaludnom pokušaju da spreči smrt. - Da, jesam se utešila. *Bergdorf gudman* me je posebno utešio.

- Devojke, bile ste veoma nevaljale.

Kasi je na trenutak pomislila da je Ahil progovorio, a onda je videla Ričarda. Lenjo se naslonio na kip i stavio jednu ruku na Ahilovu zategnutu zadnjicu. Nekoliko članica *Odabranih* su s nevericom i zlobom zurile u njega, pa u Kasi. Ričard nije obraćao pažnju na njih.

- Ričarde! - Izabela mu je poljubila oba obraza, a zatim pokunjeno pogledala Kasi. - Ti ćeš da nam kažeš?! Zar nisi ti juče bio u *Gučiju* kada je trebalo da budeš na času francuske književnosti?

Ričard se šeretski osmehnuo.

- Uhvaćen na delu. Taj kaput ti je sjajan, bella Izabela. Kasi, kao i obično, izgledaš predivno.

Ona mu se osmehnula kroz zube, ali je ostala nema kao kamen. Da nije to uradila, zadavila bi ga. Jedino što ju je sprečavalo bilo je Izabelino prisustvo. Pa šta ako je prišao pun kajanja i griže savesti? Ne bi mu dopustila ni da je odvede na razdaljinu do koje može da dobaci...

Zaustavila je misao napola. Posle sinoćnih događaja, nije se osećala prijatno pri pomisli na to poređenje.

Ričard je skinuo šal od kašmira i tiho rekao:

- Kasi, draga, moraćeš nekad da mi oprostiš.

- Ne verujem - odbrusila je Kasi.

- No, dobro. - Podigao je ruku da pozdravi visoku stidljivu devojkicu, novu maturantkinju, koja je pocrvenela dok je sklanjala dugačke plave šiške sa očiju. - Moram da vas napustim.

- O, Ričarde - grdila ga je Izabela, prateći njegov pogled. - Nemoguće si.

- Naprotiv. Sasvim sam predvidiv. O bože, evo opet Danijela - uzdahnuo je Ričard kad je primetio lepo građenog Izraelca kako im prilazi. - On me progoni, devojkice. Jednom sam se našalio s njim i sada neće da me ostavi na miru. Jednom frajer, uvek frajer, očigledno... Vidimo se. - Još jednom je namignuo plavokosoj maturantkinji, a zatim brzo nestao ka liftovima, dok ga je Danijel sa mržnjom posmatrao.

- Nikada se neće promeniti - rekla je Izabela odmahujući glavom. Pažljivo je pogledala Kasi. - Da li ćeš mu ikad oprostiti?

-Ne.

Kada su ušle u lift, kao da su ušle u sigurnu luku, zaštićenu od pogleda i šapata. Kasi je sa olakšanjem pritisnula dugme.

- Pitam se gde je Randžit.

- Ako je ovde negde, sigurna sam da će te pronaći - zadirkivala je Izabela, vukući kese iz kupovine i stavljajući ih na krevet. - Hej, šta je ono?

- Dobro pitanje. - Kasi je bacila svoju malu kesu na pod i stala da odmerava smotuljak na jastuku. Ivice papira su bile pozlaćene, sasvim neobično, ali je smotuljak bio zavezan dobro poznatom crnom vrpcom. Stresla se od straha. Ovakve poruke nikad nisu donele dobre vesti. Zašto Akademija ne šalje imejllove kao i svi ostali?

- Hajde, otvori ga!

Iako nije želela ni da dodirne smotuljak, Kasi je polako polomila voštani pečat. Odmotala ga je jednim prstom i u sebi pročitala poruku. Izabela je potpuno zaboravila na stvari koje je kupila. Znatiželjno je posmatrala Kasi.

- Hajde! Pričaj!

Kasi se namrštila.

- Poruka je od Veća Starešina. Šta god to bilo.

- Zvuči dobro. - Izabela je oklevala, a zatim upitno pogledala Kasi. - Zar ne?

- Ne. To je poziv za sastanak Veća sledeće nedelje. Prisustvo je obavezno.

Kasi je ljutito bacila smotuljak na pod, a Izabela ga pažljivo podigla i pročitala. Izvila je obrve.

- Deluje malo osorno, zar ne?

- Da, a mogu i da zamislim o čemu će se razgovarati.

Pogledale su se bez osmeha i uglas izgovorile:

- Karnegi hol.

* * *

- Kasi, zdravo!

Randžitovo lice se ozarilo kad je digao pogled sa gomile knjiga ispred sebe. Nije bilo teško pronaći ga: šćućuren u zavučenom kutku ogromne biblioteke, pretura po starim knjigama koje su izgledale kao da ne pripadaju u toj izuzetno modernoj zgradi. Ponovo se snuždio kad je video njen izraz lica.

-Šta se desilo?

Kasi je htela da baci smotuljak, nije želela ni da ga dodirne, ali je uspela da ga stavi pažljivo ispred Randžita, na otvorenu knjigu. Razrogačio se.

- Veće Starešina.

- I ti si dobio? - upitno je izvila obrve.

Randžit je odmahnuo glavom.

- Ne, ali im prepoznajem stil. - Zamišljeno je opipavao pozlaćenu ivicu papira.

- Danas je stiglo. Dok sam bila napolju, naravno.

- Aha. - Randžit se zavalio u stolici i počeo da vrti olovku po rukama. Konačno je upitao, zureći. - Kako si, Kasi? Izvini što te nisam otpratio do sobe sinoć... I izvini što je sve tako ispalo. Obećavam da ću se iskupiti. - Uputio joj je blag pogled i osmehnuo se. - Čini mi se da ti često to govorim.

Kasi se osmehnula.

- Okej sam. Mislim da postajem malo, ovaj, gladna, ali nije strašno. - Primitivši njegov zabrinut izraz lica, nastavila je da govori, u pokušaju da mu skrene misli. - Dakle, šta ti je sinoć rekao ser Olrik? Razgovarali

ste o pčelama i cveću?

- Tako nekako... - promrmljao je.

- Stvarno? - Kasi nije mogla da sakrije iznenađenje.

- Šta? Ovaj, ne - rekao je Randžit, kao da ga je prekinula usred neke druge misli. - Ne, nije bilo strašno. Samo je hteo da me prekori, kao stariji i navodno mudriji od nas. Mislim da smo napravih scenu sinoć - šeretski se osmehnuo.

- Mislim da jesmo... - prošaputala je i sagnula se da bi mu uputila kratak, oprezan poljubac, a zatim privukla stolicu i sela pored njega. - U svakom slučaju, izvini što sam upropastila Dan zaljubljenih.

Randžit ju je uzeo za ruku.

- Nisi ga upropastila. Bar je jedno sigurno, nikada nisam bio na takvom sastanku. Nisam ti ni zahvalio na nezaboravnom iskustvu! - Osmehnuo se.

Kasi je znala da on samo pokušava da je razveseli, ali nije mogla da mu uzvрати osmeh.

- Ali zbog toga sam dobila poziv, zar ne? Zbog Karnegi hola?

Uzdahnuo je i snuždeno klimnuo glavom.

- Ne znam šta bi drugo moglo biti. Kasi... - duboko udahnuvši, Randžit je odvio smotuljak i pročitao ga. - Treba da znaš da se ovo vrlo, vrlo retko dešava. Starešine skoro nikada ne drže sastanke, i naročito ne pozivaju studente da im prisustvuju. Veće čine najvažniji *Odabranih*, a njihovi svakodnevní poslovi im ne ostavljaju mnogo vremena da upravljaju svojim podređenima. Osim toga, mnogima od njih bi život postao veoma... kako bih rekao... neprijatan kad bi se njihova tajna saznala.

Kasi se namrštila.

- Znači, moguće je da ću prepoznati nekog od Starešina?

- Siguran sam da hoćeš. Osim u slučaju da nikada u životu nisi gledala televiziju.

- Sada se definitivno plašim. - Protrljala je slepoočnice. - Šta hoće oni uopšte?

Randžit je preko njenog ramena posmatrao policu sa knjigama.

- Verovatno žele da saznaju šta se dogodilo.

- Ali ja ne znam šta se dogodilo, Randžite. Štaviše, ne zna ni ser Olrik. Šta očekuju da im kažem?

- Ne znam. - Randžit joj je stisnuo ruku, ali i dalje je izbegavo njen

pogled. - Ali siguran sam da će sve biti u redu, Kasi. Nisu oni svi čudovišta i tlačitelji.

- Nisu svi - prošaptala je snuždeno.

- Biće sve u redu - ponovio je. - Biću ja tamo. Ići ću s tobom.

- Hoćeš? - Odjednom se razvedrila. - Možeš da ideš sa mnom?

- Mogu ja mnogo toga, samo što ti to ne znaš. - Izvio je obrvu. - Imaš pravo na pratioca. I to je to. Neću te pustiti da odeš sama.

Zvučao je odlučno, kao da pokušava da ubedi još nekog osim nje. Kasi je osetila nalet jakih osećanja prema njemu. Ustala je, sagnula se preko gomile knjiga i zagrlila ga. Nije očekivala da će joj ovo njegovo obećanje izmamiti suze, a nije želela ni da ih on vidi.

- Hvala ti, Randžite.

- Nema na čemu - odgovorio je.

Zatim je osetila kako su joj se stopala odvojila od zemlje i shvatila je da ju je podigao kao perce. Spustivši je na stolicu pored sebe, u čvrstom zagrljaju, ponovo ju je poljubio. Ne životinjski kao sinoć, već nežno i utešno. Posle nekoliko trenutaka se odmakao, sa olakšanjem. Kasi se nasmejala i promrmljala:

- Stvarno ćeš ići sa mnom?

- Rekao sam ti. Neću te ostaviti samu.

Ne, ne sme nas ostaviti!

Kasi se trgla od grubog glasa. Pustila je Randžita, iznenađena.

Da li si sigurna da nas neće ostaviti? Da li mu verujemo?

- Naravno da mu verujemo! - prosiktala je Kasi.

- Kasi? - Randžit se namrštitio. - Šta?

- Izvini. Ništa - brzo je odgovorila. Pogledala je njegovo uplašeno lice.

Da li mu verujemo da nas neće ostaviti?

Protresla je glavu da bi se oslobodila Estelinog glasa i na silu se nasmejala, a zatim ga brzo poljubila.

- Treba da idem.

- Ne brini, Kasi, okej? Ne treba da brineš.

- Naravno. - Uputila mu je blistav, ali lažan osmeh. - To je samo Veće Starešina, zar ne?

Randžit se tiho nasmejao.

- Tako je. Vidimo se uskoro.

Još jednom mu je stisnula ruku, a zatim užurbano otišla da Estel ne bi još nešto dodala. Randžit joj je rekao da ne treba da brine i ona mu

veruje. Veruje mu na reč. Zaista mu veruje.

Zar ne?

Zašavši za police, Kasi je primetila kako se poznata prilika udaljava od jednog stola i ide ka vratima, noseći u rukama hrpu papira. Džejk. Zamalo da naglas vikne njegovo ime, u želji da ga izgrdi što je napustio Izabelu ranije tog dana, ali on je već nestao. Ispod stola za kojim je sedeo, međutim, ostao je jedan list papira. Kasi se sagnula i podigla ga.

Bila je to strana običnog teksta, odštampan kompjuterski članak, to je bilo očigledno. Naježila se pri samom pogled na naslov:

Strogo poverljivo - Istraga o smrti

Džesike Mari Džonson

Ono što je Kasi oduzelo dah bila su tri slova ispisana unutar plavo-zlatnog pečata na samom vrhu stranice:

FBI

- Džejk - prošaptala je sebi u bradu - šta si, kog đavola, uradio?

15.

Glad joj se pogoršavala zbog nesanice. *Zbog toga i zbog živciranja*, pomislila je Kasi. Posle neprospavane noći osećala se toliko ošamućeno i slabo da je po prvi put od dolaska na Mračnu akademiju propustila čas. *Sinjur Poldino će sigurno progutati tugaljivu priču o glavobolji*, pomislila je i zajejala, ponovo se bacajući na jastuke. Što se tiče razgovora sa Džejkom o FBI dosijeima, to će morati da sačeka.

Izabelu je bilo teže ubediti nego profesora likovnog, ali kad je molba da je ostavi na miru i ode na nastavu urodila plodom, Kasi je s olakšanjem uzdahnula. Okrenula se i izvadila istopljene ramove za slike koje je krila ispod dušeka. Sela je u turski sed i ponovo ih posmatrala. Nije mogla da veruje šta joj se sve dešava: istopljeni ramovi i Izabelina narukvica; Karnegi hol i značaj njenih novih moći; grozan Izabelin doživljaj na Koni ajlendu; Džejk i cela zbrka sa Katerinom; Randžit; i naravno, kao šlag na torti, poziv od Veća Starešina. Kao da se ceo svet sručio na nju, na ono što je ona postala. Nikada ranije se nije osećala tako snuždeno i bespomoćno.

Vreme je takođe doprinelo njenom raspoloženju. Kroz prozor je videla grad ogrnut snegonosnim oblacima, poneku sivu pahulju kako pada i lepi se za staklo. Dan je bio isti kao i njeno raspoloženje.

Želela je da sazna mnogo toga, ali nije imala koga da pita. Spustivši noge s kreveta, pogledala je kroz prozor. *Ser Olrik*, pomislila je. Obećao je da će istražiti njene čudne moći, možda je već saznao nešto. Znala je da svakako ne može izdržati još jedan dan u neznanju.

Kada je izašla iz lifta, vrata ser Olrikove kancelarije bila su otvorena. Prišla je, neobjašnjivo napeta. Ser Olrik je sedeo naslonjen na sto i razgovarao sa nekim ko je sedeo u fotelji. Kasi je videla samo potiljak tog posetioca. Izgledao joj je poznato, nemoguće poznato, sigurno nije dobro videla. To ne može biti on, ne ovde, u Njujorku. Međutim, srce je počelo jako da joj lupa.

To jednostavno ne može biti on... Zar ne?

Jako je zatresla glavom. Ser Olrik je odmah podigao pogled, privučen pokretom. Na licu mu se ocrtavala iznenađenost, ali i nešto nalik ljutnji. Nije je očekivao. Prekinula ga je. Kasi je pažljivo podigla ruku, delom radi pozdrava, a delom da bi mu stavila do znanja da će

sačekati, ali on nije uzvratio. Samo je pucnuo prstima nekom koga ona nije videla i utom se sekretar pojavio na vratima.

- Ser Olrik je trenutno zauzet. - Mladić joj je uputio blag osmeh i zatvorio joj vrata ispred nosa.

Kasi je začuđeno razjapila usta.

- Sačekaću - promrmljala je namrgođeno.

U ćošku predsoblja se nalazilo nekoliko besprekorno dizajniranih stolica, ali Kasi nije gledala ni njih, kao ni sjajne časopise, niti police s knjigama. Samo je hodala napred-nazad, smrknuta, dok je vreme prolazilo. Postajala je sve sigurnija da zaista poznaje posetioca. Da je to zaista on. Zašto bi inače ser Olrik onako reagovao? Kiptela je od besa i stegla je zube. Možda ipak ne poznaje dobrog i mudrog ser Olrika toliko dobro.

Kada su se otvorila vrata, Kasi se ljutito okrenula. Međutim, iz kancelarije nije izašao ni ser Olrik ni njegov sekretar.

Izašao je Patrik Malon.

Kasi je zurila u svog starog prijatelja, svog mentora, svog socijalnog radnika. Patrik se nervozno osmehnuo.

- Kasi.

Udahnula je.

- Otkud ti ovde?

- Ja... morao sam da porazgovaram sa ser Olrikom. Bilo je hitno. Kasi, kako si? - Ispružio je ruku.

Nije se rukovala s njim. Osetila je kako joj se ruke tresu i nije želela da mu otkrije koliko je uplašena i besna.

- Ne znam šta pokušavaš, ali...

- Kasandra. - Ser Olrik se odjednom našao iza Patrika. - Patrik upravo odlazi.

- Zašto je on uopšte ovde?

- Uđi unutra pa ćemo razgovarati.

- Da, Kasi. Uđi. - Patrik više nije bio nasmejan. - Ser Olrik će sve objasniti. - Pogledao ga je.

Kasi se namrštila, posmatrajući prvo nervoznog Patrika, a zatim bezizražajno lice ser Olrika Mračnog. Zaustila je da odbije, ali je znatiželja pobedila. U tišini je klimnula glavom. Ser Olrik joj je pokazao da uđe, a sekretar je ispratio Patrika. Olrik je očigledno želeo da ih drži podalje jedno od drugog, ali mada je sekretar užurbano prošao pored

Kasi i ne pogledavši je, Patrik je zastao i zagrlio je. Ona je kruto podnela zagrljaj, odlučna da ga ne uzvрати. Već je osetila kako joj tajne o kojima ništa ne zna nanose bol.

Ser Olrik je zatvorio vrata čim je Patrik izašao.

- Da, Kasandra. Sedi.

Ser Olrik je seo za svoj sto, ali je okrenuo stolicu za četrdeset pet stepeni tako da mu je Kasi videla samo profil. Zurio je u grad. Njegova odsečna smirenost je bila uznemirujuća: očekivala je bar malo kajanja. Kasi je ostala da stoji i duboko je udahнула pre nego što je progovorila.

- Patrik - oblizala je usne i progutala knedlu. - Otkud on ovde?

- Zašto ne bi bio? Pokušava da stupi u kontakt s tobom od početka polugodišta - rekao je ser Olrik i okrenuo se ka njoj. - Izgleda da mu niko nije odgovorio na poruke. Naravno da se zabrinuo za tebe.

Kasi je grizla obraz.

- Pretpostavljam da nisi dobila njegove poruke?

- Jesam - promrmljala je.

- Tako dakle.

- Jednostavno nisam htela da razgovaram sa njim, okej? Nisam bila spremna.

Olrik je zažmurio i protrljao nos.

- Zašto?

- Zato što on zna. Zna sve o ovoj školi. O svemu. O *Odabranima*. Zar ne?

Ser Olrik se ponovo okrenuo ka prozoru.

- Da.

- I zna da sam ja... *Odabrana*?

- Da. Zato se zabrinuo. Da li ti je to možda palo na pamet, Kasandra? Ugrizla se za jezik da ne bi opsovala. Koliko je samo drzak! Da li se namerno pravi nevešt ili stvarno ne razume kako se ona oseća?

- Kako je Patrik saznao?

Ser Olrik je duboko uzdahnuo.

- Saznao je, Kasandra, zato što je i sam bio student Akademije.

Kasi je sela na stolicu. Dugo nije mogla da progovori.

- Šta misliš, kako je saznao za nas? Zašto ti je predložio da upišeš baš ovu školu?

- Da, zašto? - Kasi je naglo ustala. - Zašto je to uradio? Znao je za vas i za *Odabrane*? Znao je sve o ovom mestu, ako sam vas dobro razumela, i

ipak me je poslao ovamo? - Osećala se kao da se guši.

- Sedi, Kasandra. - Ser Olrik ju je pogledao, a zatim se ponovo okrenuo. „*Čudo jedno*“, pomislila je dok se spuštala u stolicu, „*kako ne može da me pogleda u oči.*“

- Čekam odgovor - rekla je blago.

Olrik je spojio prste i ponovo se okrenuo ka njoj.

- Patrik te je poslao zato što je znao šta možemo da ti ponudimo i šta možeš da dobiješ. Znao je da ćeš se uklopiti u naš obrazovni sistem, znao je da ćeš imati mnogo koristi od Akademije. Veruj mi, dobro je razmislio pre nego što te je poslao ovamo. Ali te je ipak poslao.

Kasi je osetila vrtoglavicu. Uхватила se za glavu.

- I vidite šta mi se desilo - prošaptala je. - Kako je mogao to da mi uradi?

- Zato što nije očekivao ovo. Niko od nas nije to očekivao. Mislio je daje nemoguće, da nema nikakve šanse da postaneš *Odabrana*. Naterao me je da obećam da ću ti pažljivo izabrati cimerku, pružiti najboljeg mogućeg saputnika. Sa zadovoljstvom sam mu to obećao. Bar je to ispalo kako treba, zar ne?

Kasi je protrljala čelo.

- Da. To je ispalo dobro.

- Patrik je bio cimer sa jednim članom *Odabranih*. Erik je bio istaknut član i divan čovek. Patrik ga je veoma poštovao, kao i on Patrika. Kao i ti Izabelu, Erik je odbio da laže Patrika. Hranio se njime uz potpunu svest o tome šta radi i uz Patrikovu dozvolu i nikada se ništa loše nije desilo. Njihov odnos je bio skoro savršen, bar što se tiče odnosa *Odabranih* i njihovih izvora života.

Kasi se naježila zbog Olrikove hladnokrvnosti.

- Patrik je znao da ćeš biti bezbedna. Sa najboljom cimerkom bi bila zaštićena, povlašćena, a iz sopstvenog iskustva je znao da ti se neće ništa loše desiti. Iznad svega, mislio je da nema šanse, da ne postoji ni najmanja mogućnost da ti postaneš *Odabrana*. Patrik je takođe bio stipendista. Znao je da bi to trebalo biti nemoguće.

- A onda se pojavila Estel - prošaptala je Kasi. Celo telo joj je obamrlo.

Ser Olrik je ozbiljno klimnuo glavom.

- Imaš li još nekih pitanja?

Kasi je polako odmahнула glavom.

- Nemam. Ne želim više ništa da znam o tome. Osim...

Olrik ju je u tišini posmatrao i čekao.

- Taj Erik. Patrikov cimer. Rekli ste da je bio divan čovek.

- Jesam. Erik Ragnarson je mrtav.

Kasi je nemo razmišljala o ovim rečima. Ne, neće ga više ništa pitati. Ne želi da zna.

- Smatrao sam da je bolje da ti ja to objasnim nego Patrik. S obzirom na tvoje... - zastao je - ...zapaljivo stanje. Da li želiš sad da razgovaraš sa njim?

Snažno je protresla glavu.

- Ne! Ne, ne želim da ga viditi.

- U redu. - Ser Olrik se nagnuo unapred. - Onda je, gospođice Bel, samo ostalo da mi kažete zašto ste zapravo došli kod mene.

Pobogu. Zamalo da zaboravi. Drhtavom rukom je izvadila iz džepa smotuljak oivičen zlatom. Skupoceni papir jedva da se malo izgužvao. U odnosu na ono što se upravo desilo, poziv je nekako postao manje važan. Skoro da je više nije bilo briga.

Ne. Ne, mora da je bude briga. Mora da sazna. Kasi je stegla zube.

- Da li znate nešto o ovome?

Ser Olrik je samo bacio pogled na pozivnicu.

- Znao sam da ćeš ga dobiti.

- Znali ste? Znali ste da će stići? Mislim, pre onoga?

- Da.

Kasi je posmatrala papir u ruci.

- Da li ste im rekli? Mislim, Starešinama. Da li ste im rekli za mene?

- Naravno.

Zvučao je toliko pribrano da je poželela da ga ošamari.

- Zašto?

Ser Olrik se osmehnuo.

- Posle događaja u Karnegi holu pričao sam sa nekoliko kolega iz Veća kako bih od njih dobio neko objašnjenje za moći koje poseduješ.

- I jeste li? - Kasi je progutala knedlu. - Šta ste saznali?

- Ništa. Bojim se da nemam šta da ti kažem, Kasandra. Tražio sam u nekoliko knjiga. Zasada ništa nisam našao.

- Zašto onda Veće želi da me vidi? Šta ste prećutali?

Kasi se uzvrpoljila, u tišini vrteći smotuljak po rukama. Zašto je ser Olrik izgledao tako savršeno pribrano, tako savršeno mirno? Počela je da

ga mrzi. Srce joj je ubrzalo i pocrvenela je od besa.

- Mislim da sam ti rekao sve što mogu. - Ser Olrik je ustao. - Da li si htela još nešto, Kasandra?

Kako je samo visok. Snaga prosto zrači iz njega. Seća se da je to pomislila i prvi put kad ga je videla. Bila je zadivljena. Zaplašena. Ali ne više.

Ne više! Pridigla se.

- Ne možete da me kontrolišete.

-Šta si rekla? - rekao je ser Olrik opasno smireno.

Gotovo nagoniski je ustala.

- Jača sam nego što mislite, ser Olriče - prosiktala je.

Ser Olrik je začkiljio prema njoj. Zaigrao mu je mišić ispod oka.

- Ne potcenjujte me! - Usne su joj se povukle i iskezila je zube.

- Kasandra... - zagrmeo je ser Olrik, ali je bio oprezan.

Soba se ponovo zacrvenela. Međutim, ovoga puta Kasi se nije uplašila. Crvenilo predstavlja moć. Kako se ser Olrik usuđuje da se ovako ophodi prema njoj? Bes joj je prostrujao niz kičmu i zatreperio poput aure oko njenog tela.

- Kasandra!

Nije odgovorila. Samo se naglas nasmejala. Divljački je gledala po sobi. Pristaju mu takve odaje. Elegantne. Prefinjene. Sve pod kontrolom! Sada će mu pokazati...

Njena aura moći se proširila po sobi. Sijalica je jače zasijala unutar skupocene stone lampe od peskarenog stakla, a zatim još jače. Dok se pojačavala, svetlost je menjala boju. Sada je nepodnošljivi sjaj bio krv-crven i sjajan kao laser, isijavao je energiju. Ser Olrik je užasnuto povikao i pružio ruku ka lampi.

Prekasno. Sijalica se raspukla i stvorila kišu srče koja je pala na ser Olrikovu ruku.

- Kasandra!

Glas mu se potpuno promenio. Sada je bio ljutit, preteći je režao. Kasandra je gledala kako mu oči postaju vatrenocrvene, prvo zenice, a zatim se crveni sjaj proširio i preplavio cele oči. Bože, koliko je jak! Svetlost njegovog duha gorela mu je u grudima kao mračno sunce.

Tako i ona izgleda. Odjednom je shvatila.

Čudovišno.

Kasi je stegla zube toliko jako da je zbolelo. Aura oko nje se

smanjivala.

Povredi ga! Povredi ga! Kako se usuđuje da se tako ophodi prema nama?

Kasi je čvrsto zažmurila.

POVREDI GA!

- NE! - zarežala je. Stegla je pesnice; osetila je kako joj se nokti zarivaju u dlanove. Ser Olrik je bio potpuno nepomičan, ali znala je da je napet i spreman.

Da li se spremio da se odbrani? Ili da napadne?

Napadaj!

- Ne!

Polako, drhteći i duboko dišući, osetila je kako joj stisak pesnica popušta i mišići se opuštaju. Kada je ponovo otvorila oči, crvenilo je nestalo i Olrik je ponovo izgledao normalno. Oči su mu još na trenutak bile crvene, a zatim su polako postale uobičajeno sive.

- Obuzdaj se - promrmljao je. I dalje je zvučao kao da reži, ali ne toliko preteći. - Tako.

Ne skidajući pogled sa nje, ser Olrik je očistio parčiće stakla sa rukava. Kasi je primetila da je posekao prst. Pošla mu je krv. Promeškoljila se, pokušavajući da prikrije zadovoljstvo koje je osećala zbog toga. Duboko dišući, sačekala je dok nije bila sigurna da može da hoda. Zatim se okrenula i izašla iz prostorije, zalupivši vrata za sobom.

16.

Ja ti mogu pomoći, najdraža moja. Slaba si. Ne želim da se razboliš, draga Kasandrice. Dozvoli mi da ti pomognem. Hajde da se spojimo. Nemoj me ostaviti ovde, ja mogu da te spasem. Možemo da spasemo jedna drugu...

- O bože - promrmljala je Kasi. - Estel...

- Kasi! - Izabela ju je cimala za ruku. - Opet sanjaš. Pričaš sama sa sobom. Probudi se!

Kasi je jedva otvorila oči. Popodneвно sunce je osvetljavalo sobu kroz ogroman prozor sa pogledom na Central park. Prošli su sati otkako se vratila iz ser Olrikove kancelarije, malaksala od gladi. Izabela se sigurno vratila sa predavanja.

- Izabela?

- Kasi, šta se dešava? Kako da ti pomognem?

Kao i obično, Izabela je vrcala od energije i Kasi se nagnula ka njoj, gladna. Pokušala je da je uhvati, ali je promašila i nespretno se strovalila na pod.

- Kasi? Kasi! - Izabela je čučnula pored nje. - Kasi, tebi je loše! Dozvoli mi da ti pomognem...

- Ne! - Kasi je ustuknula i zavukla se između kreveta i noćnog stočića, podigavši ruku da bi držala svoju prijateljicu na odstojanju. - Ne, Izabela, nemoj! Mislim da treba da se nahranim.

Izabela je oklevala, posmatrajući Kasinu ispruženu ruku. Zatim ju je uhvatila za tu ruku, podigla je na noge i uhvatila je za ramena. Kasi je bila prestravljena. Samo što nije... samo što nije... Izabela ju je uhvatila za lice i ozbiljno je pogledala.

- Onda treba da se nahraniš. Hajde.

Kasi je posmatrala ispružene ruke svoje cimerke.

- N-ne!

- Kasi, izgledaš grozno. Molim te. - Izabela je ugurala svoje šake u Kasine ruke, ali ona se odmah povukla. Izabela je ljutito i zabrinuto zavrtila glavom. - Pogledaj na šta ličiš! Koža ti je kao flis-papir. Oči su ti bez sjaja. Nije trebalo ovoliko da čekaš. Hajde. Idemo kod ser Olrika. On će nam pomoći.

- Nema šanse. - Kasi je odsečno odmahнула glavom. - Nema šanse, ne idem kod njega.

- Ali zašto, Kasi?

- Nisam... Objasniću ti kasnije. - Kasi je stavila ruke na grlo. - O bože, Izabela, mnogo sam žedna.

- Uzmi ovo. - Izabela je podigla bokal sa vodom sa svog noćnog stočića i prinela ga Kasinim usnama. Ona je očajnički gutala vodu, ali nije utolila žeđ. - Sačekaj ovde. Ne mrdaj.

Stavila joj je bokal u ruke i istrčala iz sobe. Kasi je ispraznila bokal, ponovo ga napunila i ponovo počela da pije kada se Izabela vratila u sobu. Sa njom je bila Ajiša, koja se ukopala u mestu kada ju je videla.

- Pobogu, Kasi, šta je s tobom? - uzviknula je.

- Mora da se nahrani. - Izabela je prekrstila ruke. - Ajiša,. možeš li da nam pomogneš? Do sad je samo jednom probala.

- Jednom? Kasi, samo si je jednom hranila? - devojka sa Barbadosa je razrogačila oči od straha. - Šta to radiš sebi?

- Plaši se da se hrani mnome - rekla je Izabela ozbiljno.- Uzdržava se.

Ajiša se prenerazila kada je shvatila šta joj Izabela govori. Jedno vreme ju je posmatrala, a zatim strogo pogledala Kasi.

- Zar ne misliš da i Izabela treba da popije malo toga?

Kasi za trenutak nije bilo jasno o čemu govori. Zatim se setila da *Odabrani* daju svojim cimerima piće kako bi zaboravili hranjenje.

- U redu je, Ajiša - promrmljala je slabašno. - Ona zna. Pristala je.

- Stvarno? - Ajiša je i dalje oklevala. - Možda bi trebalo da pozovemo ser Olrika...

- Ne! - zaškripala je Kasi.

- U redu, onda ću ti ja pomoći. Da li se sećaš onoga što si naučila?

Izabela je brzo klimnula glavom za obe.

- Da. Kasi, hajde. - Ponovo je ispružila dlanove ka njoj, a Kasi je, iako zbunjena i slaba, videla kako joj se malo tresu ruke.

Ajiša je potapšala Izabelu po ramenu da bi je ohrabrila.

- A sada, Kasi. Uhvati je.

Kasi se ošamućeno pridigla na noge. Izabela se blago osmehnula i zatvorila oči kad su se Kasin palac i kažiprst obmotali oko njenih zglobova.

Kasi je osetila pulsiranje Izabeline krvi pod svojim prstima i dah kako ulazi i izlazi kroz usta. Nagnula se i sasvim joj se primakla, ali je osetila da je neko zadržava.

- Oprezno - promrmljala je Ajiša. - Kontroliši se.
- Šta ako ne mogu? - Kasi se osećala neobuzdano.
- Zaustaviću te, veruj mi. Ali ti možeš da se kontrolišeš. Znaš da možeš, već si jednom uradila ovo. Samo polako.

Kad je zatvorila oči i duboko udahнула, Kasi je osetila stravičan nalet gladi. Ajiša joj je ponovo stegla ruku, što ju je podsetilo na to da treba da se obuzda.

Osetila je nalet čistog iznenadnog zadovoljstva kada je neprekinuti dah počeo da se kreće od Izabele ka njoj, ispunivši joj pluća i prostrujavši joj kroz celo telo. Izabelina životna snaga je bila neverovatna, tako snažna! Sva ta živahna, nezaustavljiva snaga... Jurišala joj je kroz vene zakvom silinom da se sva nakostrešila. Skoro da se nasmejala od blage vrtoglavice. Čula je kako joj krv struji kroz uši i ponovo se osetila snažno i živo. Još jače je stisnula Izabeline zglobove i isisavala joj životnu snagu, uživajući u opijenosti.

Odjednom joj je pažnju privukao neki zvuk.

Da li to neko kuca na vrata?

Kasi je otvorila oči i na tren pogledala u stranu, sada još brže izvlačeći Izabelinu životnu snagu...

- Ko je? - upitala je Ajiša namršteno i blago popustila stisak oko Kasine ruke.

- Ja sam, Džejk. - Zastao je. – Ko je to?

Izabela je širom otvorila oči, prestravljena. Kasi je to primetila, ali nije stala, nastavila je da usisava taj čudesni dah.

- Sačekaj malo, Džejk - rekla je Ajiša.

Ne, Džejk ne sme da sazna. Ajiša ne sme da ga pusti unutra. U bunilu, Kasi je shvatila da joj mora to reći. Stani i reci joj odmah.

Ali nije mogla da stane, ne još...

Brzo! Brzo!

Izabela je sada pokušavala da se otrgne Kasinom stisku. Uspaničila se zbog Džejka, naravno.

Ne obraćaj pažnju na njega. Ne obraćaj pažnju ni na šta. Samo nastavi!

Odjednom su strah i panika u Izabelinim očima postali drugačiji. Otimala se, borila, a užasan zvuk gušenja joj je dopirao iz grla.

Nateraj je da umukne i da se smiri!

Izabela se sada već otimala. Vene na vratu su joj pulsirale, Ali Kasi

nije još završila. Morala je da uzme još...

- Ne! Ne!

DA! Treba mi još. GLADNE smo, Kasandra! Prisloni svoje usne na njene i uzmi SVE!

- NE! Ne mogu...

DRŽIJE! NE PUŠTAJ JE!

- Estel, ne, ona mi je najbolja prijateljica!

Nije ti ona najbolja prijateljica. JA SAM!

- Kasi? Kasi! - strogo ju je dozvala Ajiša, ponovo ih pogledavši obe. - Kasi, prestani odmah!

Ne obraćaj pažnju na nju!

Ajiša je zarila prste u Kasinu ruku. Osetila je nalet ljutnje i udahnula je još jače da bi je prevazišla. Crveni bes je strujao kroz nju.

- KASI! - Ajišini prsti su joj se žarili u zglobove na rukama toliko da je zbolelo.

U tom trenutku vrata su se naglo otvorila.

- Šta kog đavola?

Kasin stisak je popustio kada se trgla iz transa. Izabela se zateturala i pala na kolena, boreći se za vazduh. Zatim se naslonila na laktove.

- Dosta, zaboga. Dosta. - Ajiša je odvukla Kasi od Izabele i ljutito je protresla.

- Šta se događa? Izabela? Kasi!

Sve tri su se okrenule ka Džejku. Ajiši je bilo neprijatno, Izabela je bila malaksala i tresla se, a Kasi je i dalje bila pod uticajem snage. Osećala je kako joj trepere prsti, kako joj treperi mozak. Osećala se kao da bi mogla da skoči i proleti kroz tavanicu.

Džejk ih je gledao s nevericom i besom.

- Ti... Hranila si se Izabelom? To si radila? HRANILA SI SE NJOME?

Kasi nikada nije videla Džejka toliko ubledelog, sa stisnutim pesnicama. Obrisala je usta i duboko disala.

- Kako si samo mogla? - rekao je jedva čujno, ali srdito.

- Džejk, dosta s tim! - Izabela je dahtala i polako se pridizala na noge.

- Izabela, jesi li dobro?

Izabela se blago osmehnula i protrljala zglobove na rukama.

- Dobro sam, Džejk, dobro sam. Ne brini.
- Ali... Da li shvataš šta je ona... - Džejk je utihnuo i sručio se na zid kada je shvatio šta se događa. - O bože. Izabela, ti si pristala na ovo?
- Da. Da, Džejk. Čuj, izvini, ja...
Besno se okrenuo ka Kasi.
- Kako si mogla? Posle Džes? Nakon onoga što je Keiko uradila Alisi? Uradila si ovo svojoj prijateljici?
- Keiko? Keiko nije kao mi! - umešala se Ajiša ljutito. - Keiko je bila sadista! Ona je volela da povređuje ljude hranjenjem. A Alis se svakako nije ničeg sećala!
- Kakve ima veze to što se nije sećala? Ne mešaj se! - povikao je Džejk. - Ti si čudovište kao... kao i ona. - Pokazao je prstom na Kasi.
- Kasi kao da nije čula. Odjednom joj nije bilo važno. Samo joj je bilo važno da...
- Izabela. Da li si sigurna da si okej? Da li... da li sam te povredila?
- Zaista, dobro sam, Kasi. Džejk, molim te...
- Dodavola s ovim, Izabela. Nije ti stalo do mog mišljenja, ne zanima te šta ovo za mene predstavlja...
- Džejk, to nije tačno!
- Zaista? Dopustila si ovom stvoru da se hrani tobom i nisi mi čak ni rekla? U redu. Bar sad znam na čemu sam.
- Džejk, molim te! - Izabela je molećivo pružila ruku ka njemu. - Nije me povredila. Nikada me ne bi povredila!
Glas mu se pretvorio u siktanje.
- Imaš obraza to da mi kažeš? Nema veze, Izabela. Ali ne zaboravi, nemoj nikad da zaboraviš, šta su uradili mojoj sestri.
Izgovorivši to, okrenuo se i ljutito izašao iz sobe.

17.

Donedavno ju je samo grizla savest, ali sada je bila očajna. Kasi je imala užasan osećaj da više nikada neće videti Džejka. Priželjkivala je da će on ući u učionicu, ali se istovremeno i pribojavala toga. Nikada joj neće oprostiti. Nikada.

Jedva je uspela da se osmehne Randžitu kad je ušao i seo pored nje. Osećala je njegov zbunjeni pogled na sebi, ali nije skidala pogled sa vrata. Svaki put kada bi se ona otvorila, srce bi joj zastalo. Međutim, čas matematike je počeo, a od Džejka i dalje nije bilo ni traga. Reči i brojke su joj ulazile na jedno uvo, a izlazile na drugo. Kad se čas završio, bila je toliko zaokupljena mislima da je samo pokupila svoje knjige i bez razmišljanja izašla.

- Kasi! – Randžit je pokušavao daje sustigne. - Hej! Šta se dešava? Jesam li nešto uradio?

Oklevala je.

- Ti? Ne, naravno da nisi.

- Šta onda nije u redu?

Okrenula se ka njemu i dobro ga pogledala. Njegovo lepo lice bilo je zabrinuto.

- Izvini, Randžite, izvini. U pitanju je Džejk.

Randžit je bio uzdržan.

- Šta s njim?

- Uhvatio me je kako se hranim Izabelom u petak. Nismo ga videle od tada. Nije bio ni na časovima ni u svojoj sobi.

Kasi se ugrizla za usnu. To što je izgovorila podsetilo ju je na sav užas koji se dešavao.

- Dodavola.

- Baš. - Kasi se uzvrpoljila od uznemirenosti. - Prvo se Katerina pojavila, a sada i ovo...

- Čuj, možda će mu prijati da se malo odmori od Akademije, da razbistri glavu. Mislim, sigurno je pretpostavljao da se dešava nešto sa tobom i Izabelom. Nemoguće da se baš toliko iznenadio. Samo mu treba malo vremena da se prilagodi.

Kasi se nakostrešila.

- Da se prilagodi? Kako to da uradi? Da se prilagodi saznanju da je neko isisao život iz njegove sestre?

U očima mu se pojavio užareni sjaj, koji se polako širio. Randžit je pesnicom protrljao čelo.

- Izvini, izvini, to je bilo neprimereno. Nisam mislio...

- Vrlo nesmotrena izjava - odbrusila je.

- Okej. Kasi, dozvaće se on pameti. Mora.

- Zaista? Uopšte ne poznaješ Džejka.

Zatreptala je da bi odagnala crvenilo koje joj je obojilo vid, okrenula se i brzo otišla. Kada se udaljila od Randžita, užarenost koju je osećala u očima se povukla i ponovo je mogla razborito da razmišlja. Na trenutak je pomislila da on neće poći za njom i obuzela ju je griža savesti. Zatim je čula korake kako je sustižu.

- Kasi, molim te, izvini. Pokušavam da pomognem.

Stala je, ne usuđujući se da ga pogleda.

- Znam, Randžite, izvini i ti. Ne znam zašto sam pobesnela. Pod velikim sam pritiskom, očekuje me onaj sastanak Veća, a sada i Džejk...

- U redu je. - Zagrlio ju je, a zatim joj nežno dodirnuo lice. Uzela ga je za ruku i odvela do zabačenog ćoška.

- Zapravo - rekla je, nesigurno pogledavši njegovo lepo lice - imam još nešto da ti kažem o Džejku. On zna da je Katerina u Njujorku. I pokušava da je pronađe. Hoće da se osveti za Džes. Mislim da je hakovao kompjuterski sistem FBI-ja da bi pronašao neke podatke o njenoj smrti. Zanosio se misljuje da će izvesti Katerinu pred sud.

Randžit se ukočio.

- Šta je uradio? Kasi, ovo je ozbiljno. Moraš reći ser Olriku. Moramo da učinimo nešto pre nego što Džejk uradi nešto zbog čega ćemo svi zažaliti.

- Nešto zbog čega ćemo mi zažaliti? Ja se brinem zbog njega. Čuj, znam da nemaš mnogo prijatelja pa možda zato ne razumeš... - Kasi se zaustavila kad je primetila da Randžit izgleda povređeno. Duboko je udahнула. Gospode, šta to priča? Ne želi da ga povredi. Ne sme da se naljuti, ne sada. Samo treba da se uveri da je Randžit razume. Snizila je ton i počela iz početka. - Nisam tako mislila. Izvini. Ali Randžite, molim te, ovo je veoma važno. Ne smeš nikome reći za Džejka. Molim te. Samo treba da porazgovaram s njim. Da mu objasnim.

- Kasi, ovo nema veze sa prijateljstvom. Ako Džejka uhvate da je hakovao sistem FBI-ja i on počne da priča o *Odabranima* i Akademiji, to bi moglo imati ozbiljne posledice po sve nas. - Značajno ju je gledao.

- Nije me briga za to. Ovo nema nikakve veze sa onim što se će se dogoditi Akademiji.

Randžit je odmahivao glavom, kao da se i sam trudi da ostane smiren.

- Kasi, sudbina Akademije ima veze i sa tobom. Zapamti to.

Kasi ga je uhvatila za ruke.

- Samo mi treba malo vremena. Ako ne uspem da ga ubedim da odustane, onda okej, reći ćemo ser Olriku. - Gledala ga je u oči, u kojima su se ogledala zbrkana osećanja.

- Okej, Kasi. Neću ništa reći, kunem se.

Uputio joj je ohrabrujući pogled i ona je odahnula.

Da li si sigurna da je ovo najbolji način, Kasandra, dušo? Moramo ga pridobiti, po svaku cenu. Ne smemo mu dozvoliti da pobegne...

Kasi se pretvarala da ne čuje Estelin glas. Dosta joj je bilo njenih upadica.

- Hvala ti, Randžite. Mnogo ti hvala. Vidimo se sutra, okej?

- Da. Naći ćemo se u tvojoj sobi sat vremena pre sastanka Veća.

- Važi. Sjajno, naravno. - Ovoga puta su joj suze pekle oči. Kako je uopšte mogla da sumnja u njega? Nagnula se i poljubila ga.

Kada se odmakla, on ju je ponovo privukao k sebi i još jače je poljubio. Srce joj je zaigralo i zatvorila je oči, uživajući u njegovom dodiru, ali ne previše. Kad se odmakao i osmehnuo, za trenutak je bila prijatno iznenađena. Uspeće njih dvoje. Ono što je kvarilo ravnotežu, ono što je izazivalo onako snažna osećanja, sada su uspeli da razreše. Mogu oni to.

Dok je razmišljala o tome, ugledala je ser Olrika. Pomislila je da ih je posmatrao i naježila se. Osećaj blagostanja je nestao kad je videla njegov tmuran, ali proračunat izraz lica.

- Kasandra, možemo li nakratko da porazgovaramo? - rekao je ser Olrik idući ka njoj.

A, ne. Trenutno ima dovoljno problema i dosta joj je pridika. Njena veza sa Randžitom ga se nimalo ne tiče. Prkosno ga je pogledala, odmahнула glavom i odlučno otišla.

* * *

Krajičkom oka je videla Izabelu kako kuca poruke ispod stola. Madam Lefevr će je uskoro primetiti, a onda je nadrljala. Madam je strpljiva, ali samo do određene granice. Međutim, Kasi je razumela zašto

Izabela izaziva sudbinu. Od vikenda se nisu čuli sa Džejkom: ni telefonom, ni porukama. Sa svakim neodgovorenim pozivom, Izabela je sve više očajavala.

- ...I tako vidimo da Simon de Bovoar ima mnogo da kaže o čovečanstvu i međuljudskim odnosima, čak i svetu dvadeset prvog veka, a zbog toga bi trebalo da slušamo, da čujemo šta želi da nam saopšti jer ćemo tako dobiti mnogo više nego što ćemo naučiti iz *polupismenog kucanja poruka tokom celog časa*.

Auh. Kasi je progutala knedlu, ali Izabela nije čak ni čula profesorkinu opomenu. Kada je madam Lefevr prišla stolu i pucnula prstima tražeći telefon, Izabela je poskočila iz stolice.

- Dobićeš ga posle časa - rekla je madam Lefevr učtivo. - Ovoga puta.

Očajna, vidno nesrećna, Izabela je stavila telefon na profesorkin dlan i pogledala Kasi. Ona je mogla samo telepatski da joj šalje poruke saosećanja. Madam nije bila najstroža profesorka u školi, ali Izabela je preterala.

Međutim, Kasi pomisli kako madam Lefevr uopšte i nije morala da oduzme Izabeli telefon je se ona nimalo nije usredsredila na Simon de Bovoar ni posle toga. Kršila je prste ispod stola, tupo gledala u udžbenik i povremeno gledala na Menhetn kroz prozor. Svakako nije ništa naučila.

Izabela je posle časa dobila grdnju. Prsti su joj se trzali, a kada joj je madam konačno vratila telefon, izjurila je iz učionice i užurbano okrenula broj.

- Nije dostupan. Opet! Zašto je isključio telefon?

- Ne znam. - Kasi nije znala šta drugo da kaže. Nije mogla da joj kaže da ne treba da brine. Džejk nikad nije bio toliko besan. - Zaista mi je žao, Izabela.

- Nisi ti kriva - reče Izabela i potapša je po ruci. - Ja sam. Sama sam ti rekla da se nahraniš mnome, zar ne? Ja sam se uspaničila. Samo zato što... - Suze su počele da joj se kotrljaju niz obraze. - Samo zato što sam po svaku cenu želela da sakrijemo to od Džejka. Nisam želela da ti mene lažeš, a onda sam ja slagala njega. Vidiš? Ja sam kriva.

Kasi se sada još gore osećala.

- Izabela, ne smeš...

- Kažem ti, sigurno je otišao u Kvins. - Izabela kao da je odlutala. - Samo ne znam zašto neće bar da razgovara sa mnom. A plašim se da bi se, kada bih se pojavila kod njegovih roditelja, samo još više razbesneo...

Možda me ne bi ni pustili da uđem.

- Čekaj, Izabela, hoćeš da ideš kod njega kući? Mislim da to nije baš dobra zamisao.

Kasi se malo uplašila. Nadala se da će razgovarati sa Džejkom pre nego što ga Izabela nađe. Izabela i dalje ne zna da je Džejk saznao da je Katerina u Njujorku. Kasi mora da sazna šta tačno Džejk namerava, ali ne želi da upliće Izabelu. Mnogo joj duguje.

- Možda i nije dobra zamisao, ali moram da probam, zar ne? - rekla je Izabela kroz plač, a onda je obrisala suze. - Mnogo se brinem. Njegovi roditelji nisu bili srećni što se vraća u školu. Naravno, onda se i on loše osećao. Ali se ipak vratio, makar jednim delom zbog mene. A sada hranjenje i moje laganje. To je bila kap koja je prelila čašu, zar ne? Napustio je školu i otišao kući. I mislim da se nikada neće vratiti. Ja sam kriva za to! - zakukala je.

- Izabela, smiri se. Vратиće se.

- Ne, Kasi, neće se vratiti. Kad bih samo mogla da porazgovaram s njim, da mu se izvinim, pokušam da mu objasnim.

- Izabela...

- Posle škole. Idem kod njega. To je jedino rešenje.

Kasi je uzdahnula. Znači, to je bilo ono o čemu si razmišljala umesto o Simon de Bovoar.

- Odužiću se njoj kasnije. - Izabeline oči su ponovo zasijale. - U međuvremenu, sigurna sam da će razumeti.

Kasi je odmahivala glavom.

- Okej. Ali nećeš ići sama, idem ja sa tobom.

* * *

Kasi je posmatrala popodneвно nebo, i dalje kristalno čisto i divno kao onda kada su prešli preko Bruklinskog mosta i posmatrali grad. Samo su se sada na horizontu nazirali ledenosivi oblaci.

- Uskoro će sneg. Da li si sigurna da znaš gde...

- Tamo! - Izabela se nagnula ka taksisti. - Niz ovu ulicu. Kasi je kroz prozor posmatrala oronule zgrade. – Imam osećaj da se neće obradovati što nas vide.

- Nije me briga za to. Moram da razgovaram sa Džejkom. - Izabela je listala svoj kožni gući rokovnik. - Samo da nađem tačan broj... Aha, evo! Ovde, vozaču, molim vas!

Taksista se uplašio i opsovao kad je Izabela viknula. Zaustavio je

taksi, a Izabela mu je brzo pružila novac i izašla. Kasi je išla za njom.

- Ne zatvarajte vrata. Molim vas - rekla je Izabela starijem čoveku koji je izlazio iz zgrade. Bio je malo sumnjičav, ali kad mu je Izabela prišla i umilno se osmehnula, klimnuo je glavom i poslušao je.

- Koji broj? - upitala je Kasi.

- Petsto osamnaest - rekla je Izabela i ponovo se uozbiljila.

Zgrada je imala nekoliko spratova, ali nije imala lift. Ovo je zasigurno neki drugi Njujork. Na stepeništu se osećao miris kuvane hrane, a po ćoškovima se gulila farba. Zidovi su bili toliko tanki da je Kasi, zbog pojačanog sluha, uspela da čuje kako se jedan par svađa na trećem spratu. Zgrada je bila potpuno drugačija od Mračne akademije, ali osećaj je bio prijatan: bučno, toplo i blisko.

Ispred stana Džekovih roditelja bili su brižljivo negovano cveće i izandali otirač sa natpisom „*Dobro došli*“.

- Kad bi to bilo tačno - promrmljala je Kasi.

Izabela se nije osvrnula na to. Duboko je udahнула i zakucala. Nebeskoplava vrata su se gotovo odmah naglo otvorila.

- Srce, hvala bogu da si se vratio, uh!

Žena koja je stajala ispred Izabele je očito očekivala nekog drugog jer se zaustavila na pola rečenice i zatvorila usta. Žena je bila neverovatno lepa, *pa naravno*, pomislila je Kasi, setivši se Džejka, ali u njenim naduvenim očima očitavala se briga. Njena svetlo smeđa kosa je bila vezana u rep. Žena se ugrizla za usnu.

- Izvinite, mislila sam da ste... O bože... - Džekova majka se zaustavila upola rečenice kad joj je pogled pao na Kasi. Neko vreme ju je u neverici posmatrala. Onda je zatresla glavom. - Izvinjavam se. Samo vi... vi jako ličite na moju ćerku.

Kasi je zakoračila unazad. Spustila je pogled i progutala knedlu.

- Ja sam Džekova prijateljica Kasi. A ovo je Izabela.

Gospođa Džonson se najpre setila, a zatim ju je preplavilo osećanje nelagode.

- Aha, Izabela. Džekova devojka... Spominjao te je.

- Dženis? Ko je to? - začuo se dubok glas iz stana.

Uskoro se pored gospođe Džonson pojavio čovek. Bez sumnje, Džekov otac: visok i zgodan, ali i njegove velike smeđe oči su bile zabrinute. I on je bio začuđen kad je video Kasi i Izabelu na vratima.

- Tako je, ja sam Džekova devojka - nastavila je Izabela. Ispružila je

ruku. - Drago mi je što smo se upoznali, gospodine i gospođo Džonson. Da li možemo da uđemo?

Džejkova majka je pocrvenela i nakratko se rukovala sa Izabelom, posmatrajući svog supruga. Zatim je ponovo bespomoćno pogledala Kasi.

- Ne, ja... Ne sada, izvinite...

Izabela je zakoračila unapred.

- Molim vas, gospođo Džonson. Nećemo vas dugo zadržavati. Samo želimo da razgovaramo sa Džejkom nakratko. Da li je kod kuće?

Gospođa Džonson je uznemireno uzdahnula.

- Ne, nije ovde. Celog vikenda nije izlazio iz kuće. Sve vreme je radio nešto na kompjuteru. A onda je, danas po podne, izjurio napolje kao furija. Rekao je da je našao ono što je tražio, ali da mora nazad na Akademiju. Pomenio je nekakvo praćenje. Šta se događa? Džejk nije hteo ništa da nam kaže, ali očigledno se zabrinuo za tebe, Izabela. Mislio je da si u nekakvoj opasnosti, da ti se može desiti isto što se desilo Džesiki.

- To vam je rekao? - Izabela se začudila.

- Da! - povikao je gospodin Džonson. - Šta je to značilo? Devojke, ako znate nešto, morate nam reći.

Kasi je pogledala Izabelu, koja je odjednom izgledala smireno.

- Žao mi je, gospodine i gospođo Džonson. Džejk i ja smo se posvađali i mislim da nije sve dobro shvatio. Mislim da je bolje da krenemo. Izvinite što smo vas uznemiravale.

Učtivo se osmehnula i okrenula, pre nego što su Džejkovi roditelji uspeali još nešto da kažu. Dok su silazile niz stepenice i izlazile na ulicu punu bljuzgavice, Kasi je čula kako su se vrata Džonsonovih zalupila. Ponovo je padao vlažan sneg. Kada je pogledala prozor stana, Kasi je videla kako pomeranje zavese, a zatim i sumnjičavo lice gospodina Džonsona.

- Treba nam taksi - rekla je Izabela dok je pogledom tražila žuti automobil, ponovo odlučna. - Moramo da nađemo Džejka. Nešto nije kako treba, ako zanemarimo to što je video kako se hraniš mnome. Zašto bi inače ponovo otišao od svojih roditelja?

- Izabela, moram nešto da ti kažem... - Kasino grlo se steglo, ali nije imala izbora. Tajne i laži su ih uvalile u ovu zbrku. Nema svrhe više bilo šta kriti. Kasi je duboko uzdahnula. - Mislim da nas dve nismo jedine koje ga traže.

18.

Izabela je pocrvenela, a zatim glasno zakukala.

- FBI!

Iznerviran, taksista ju je pogledao u retrovizoru.

- Pst!

- Kasi, ne mogu da verujem da mi nisi rekla!

Kasi je duboko uzdahnula, pokušavajući da izbegne Izabelin nepoverljiv pogled, a onda se nakašljala.

- Izvini, Izabela. Trebalo je da ti kažem da sam našla tu odštampanu stranicu, ali nisam želela da brineš dok ne porazgovaram sa Džejkom. Ali onda je on nestao i sve je prosto...

Izabela ju je uhvatila za ruku. Obe su se tresle.

- U redu, Kasi. Sada nije bitno. Najhitnije je da popričamo sa Džejkom i saznamo šta se događa.

Posle deset minuta očajničkog mahanja uspele su da zaustave taksi, ali put do Akademije je delovao beskonačno dug.

Kada su ušle u predvorje, Kasi se osvrnula i pogledala kroz staklena vrata. Srce joj je sišlo u pete. Iz srebrnog automobila su izašla dva krupna muškarca u identičnim odelima i s naočarima za sunce, bezizražajnog lica. Prošli su pored njih dve i krenuli ka liftovima. Kasi je primetila da su im sakoi ispod miške dosta široki. Odgledala je dovoljno televizijskih emisija o policiji i znala je da im se tu nalazi oružje.

- Džonsonova soba je na tećem spratu - promrmljao je jedan od njih dok je pozivao lift.

- Prokletstvo - prošaptala je Kasi, pokazujući glavom na dva muškarca. - Izabela, moramo odmah da odemo do Džejkove sobe.

- Idemo stepenicama. - Izabela je već potrčala. Preskakale su po dva stepenika i za nekoliko sekundi se stvorile ispred Džejkove sobe, zadihane.

- Džejk! - Izabela je toliko jako lupala o vrata da je Kasi pomislila da će ih razvaliti. - Džejk, jesi li tu? Molim te, Džejk, otvori!

Iznenadile su se kada su se vrata otvorila. Džejk je stajao ispred njih, besan.

- Zaboravi, Izabela, ne mogu sada da pričam.

- Džejk, slušaj - počela je Kasi.

- Tebe da slušam? Ne, hvala. - Džejk je pokušao da prođe pored njih.

- FBI - progovorila je Kasi ponovo. - Znam da si im upao u datoteku.
- Znam - odbrusio je Džejk. - Pronašli su me kod roditelja danas.
Zato sam došao ovde.

- E pa, mislim da su sada ovde.

Džejk se ukočio.

- Šta?

- Molim te - nastavila je Kasi - mislim da nemamo mnogo vremena...

Pre nego što je uspela da završi, začuo se zvuk lifta i koraci koji im se približavaju kroz hodnik.

- Neko dolazi - prosiktala je Izabela. - Džejk!

- Gubite se odavde, obe. Rešiću ovo nekako.

Koraci su im se sve više približavali. Kasi je zgrabila Izabelu za ruku.

- U pravu je. Izabela, hajdemo - rekla je i počela da vuče svoju prijateljicu na drugu stranu.

- Džejk... - zaustila je Izabela i nakratko ga uhvatila za ruku pre nego što ju je Kasi odvušla na stepenište. Odatle su čule kako se koraci približavaju Džejkovim vratima.

- Džejkob Džonson? - začuo se dubok strog glas. - Federalni istražni biro. Uhapšeni ste.

Kasi je znala da ništa neće promeniti Izabelino očajno raspoloženje, ali od popodneva je odbijala da jede i nije htela da izađe iz sobe. Mora da jede; Kasi dobro zna koliko sve deluje loše kada si gladan...

U rukama je nosila papirnu kesu punu toplih mirisnih đevreka. Pre nego što je prošla kroz staklena vrata Akademije, primetila je poznatu figuru naslonjenu na limuzinu parkirano na ćošku.

Ričard - prepoznala bi ga i žmurećki.

U istom trenutku je i on spazio nju i uspravio se. Zbog lošeg uličnog osvetljenja nije mogla dobro da ga vidi. Automobil je istog trena krenuo i zlokobno zabrundao dok je prolazio pored nje. Kasi se ukočila. Prozori limuzine su bili zatamnjeni, ali je jedan bio spušten, onaj na koji se Ričard naslanjao, a osoba koja se vozila u limuzini nije žurila da ga ponovo podigne.

Dok je staklo lagano klizilo naviše, Kasi je zurila. Videla je kako joj je blede, prelepo lice uputilo leden osmeh. Jednom rukom je lagano sklonila srebrno-plavu kosu sa lica i otkrila poznat užasan ožiljak. Zatim se zatamnjeni prozor nečujno zatvorio i automobil je nestao u mraku Ist

sajda.

- Kasi! - panično je povikao Ričard.

Ona je ispustila kesu sa devrecima i pojurila ka njemu, a crvena izmaglica joj je odmah preplavila vid.

- Kasi, nije ono što misliš...

- Taman sam pomislila da si prevršio svaku meru, Ričarde - zarezala je - ali ti si ipak uspeo da padneš još niže.

Kasi je osetila peckanje na vratu dok se iz nje širilo poznato treperenje, kao onomad u Karnegi holu.

Da, Kasandra, odavno se nismo igrate...

- Kasi? - Ričard je sada zvučao nesigurno, ali je bio oprezan, spreman za odbranu.

Znala je da će, ako nastavi da ga gleda, uraditi nešto zbog čega će oboje zažaliti. Jedva je uspela da se okrene i treperenje je nestalo.

- Nisi vredan toga.

Izgovorila je ovo tiho, za sebe. Ali imala je osećaj da ju je ipak čuo.

19.

Randžit kasni.

Kasi je po stoti put pogledala na sat. Izabela je konačno odlučila da prošetala i razbistri glavu. Kasi je koračala tamo-amo po mirnoj i tihoj sobi. Za trideset i pet minuta treba da se sastane sa Starešinama i mnogo bi joj značilo kad bi prvo malo porazgovarala o tome sa Randžitom, da se opusti. Ako ništa drugo, bar se nije mnogo nervirala zbog susreta koji je očekuje; više se nervirala što nema Randžita. Pokušala je da ga nađe i ispriča mu šta se desilo sa Džejkom, ali nije se javljao na telefon niti je bio u svojoj sobi.

On nema običaj da prekrši obećanje. Da li mu se nešto desilo? Kasi se naježila od straha. Kako se sve odvijalo u poslednje vreme...

Ponovo je pogledala na sat, na vreme koje je neumitno protkalo. Možda je nešto pogrešno uradila, rekla nešto nesmotreno. Juče su raspravljali o Džejku, ali Randžit se nije naljutio zbog toga, bio je smiren. Uostalom, sada su na neki način razrešili to pitanje. Poljubio ju je tako da nije bilo sumnje da je sve u redu.

On je prava zagonetka, ponekad potpuno nedokučiv. Da li je saznao nešto o njenim moćima, nešto što ga je zadržalo?

Ako je tako, bar je mogao da je nazove. Obećao je kako će joj biti podrška, ali gde je sada, kog đavola, sada kada joj je najpotrebniji? Kasi je počela da kipti od besa.

Možda ga ne držiš dovoljno čvrsto, dušo. Šta sam ti rekla.

- Ne sad, Estel - procedila je Kasi kroz zube.

Kada je začula kucanje na vratima, bes je nestao. S olakšanjem je odahnula. Dobro je, sada može da mu oprost i da zaboravi: stigao je, iako je kasnio. Otvorila je vrata. A onda je zatreptala, zbunjena. Umesto Randžita, ispred nje je bio zdepasti, nezgrapni portir Marat. Onaj koji ju je sa zadovoljstvom držao dok joj je ser Olrik davao injekciju suza, a Kasi je imala osećaj da njegovo zadovoljstvo nije poticalo od toga što joj je spasao život.

Marat je klimnuo glavom i pomerio se u stranu.

- Sada? Odmah treba da krenem? - Kasi je uspaničeno pogledala na sat.

Marat je u tišini klimnuo glavom i nije bilo potrebe raspravljati se. Kasi je još jednom žalosno pogledala svoju sobu, a onda je zatvorila vrata

i krenula za njim. Randžit će morati da ih stigne. Tada se setila.

- A gde idemo?

Odgovora nije bilo.

- Je li daleko?

Portir je lagano odmahnuo glavom.

- Prava si riznica podataka.

Izašli su iz Akademije na Petu aveniju, kad ju je presekao nalet hladnog vazduha.

„*Randžite*“, pomislila je, „*molim te požuri...*“

Ponovo je padao sneg, ali pahulje nisu bile guste i mekane, one od kojih grad izgleda prelepo. Padala je jaka susnežica i pretvarala se u lapavicu čim bi dotakla zemlju. Vetar je bio hladan. Kasi nije htela da čeka; ušla je u crni automobil čim je Marat otvorio vrata i ušuškala se u Izabelin vuneni džemper radi utehe.

Marat je bio ozbiljan kada je rekao da nije daleko. Odvezao južno Petom avenijom pored Central parka, ali samo do 42. ulice. Zureći kroz prozor, Kasi je očajnički želela da izađe i bude pod svetlima grada, u gužvi, čak i na snegu, samo da ne mora sama da ode pred Starešine.

Sama. Ne sme ostati sama.

- *Imaš pravo na pratioca* - rekao joj je Randžit. - *Neću te pustiti da ideš sama...*

Ali sad je bila sama. Ostavio ju je na cedilu i bila je sama. U redu. Neće joj biti prvi put da se sama snalazi. Sve je u redu. Samo da nije toliko prestravljena.

Marat je zaustavio kola. Kasi nije želela da gleda Marata kako izlazi i otvara joj vrata, nije želela da napusti udobni automobil koji je mirisao na kožu, ali nije imala izbora. Kroz gust sneg i ogoljene grane videla je veličanstvenu osvetljenu mermernu fasadu sa stubovima i lukovima: Gradska biblioteka. Sa svakim minutom koji je prolazio sve je postajalo još čudnije. Marat ju je proveo između ogromnih mermernih lavova i dok je išla za njim, on je po prvi put progovorio.

- Strpljenje i hrabrost - promrmljao je i glasno se nasmejao. Nije joj se dopao njegov smeh.

Zar on misli da joj to treba? Ne, on govori o lavovima.

Ponovo ih je pogledala. Uprkos veličini, delovali su stameno i blago. Svakako bi se radije suočila sa dvema ogromnim mačkama nego sa onim što je čeka unutra...

U sebi im je rekla da joj požele sreću i pošla za Maratom kroz vrata, u veličanstveni hol.

Unutrašnjost biblioteke je bila spektakularna. Više od bilo čega u Njujorku podsećala ju je na Mračnu akademiju u Parizu, visoke stepenice, beli mermerni stubovi, visoki zaobljeni prozori, oslikana tavanica. Daje imala vazduha, ovo bi joj oduzelo dah. Međutim, osećala se sitnom i ranjivom. Znala je da Marat uživa u njenoj nelagodi na ovom tajnovitom putu. A ona se, međutim, sve više plašila visokih mermernih tavanica i veličanstvenih slika bogova i mitskih bića. Sve to ju je podsećalo na sastanak sa Randžitom na železničkoj stanici.

Gospode, gde li je on?

„Dosta!“, rekla je samoj sebi. „*Ne brini za Randžita. Pojaviće se on već.*“ Znala je da hoće: obećao je.

Bilo je mnogo ljudi uokolo, ali niko nije stao Maratu na put dok ju je on vodio kroz hodnike i redove stolova. Niko je nije pogledao, čak ni čuvari, ali je videla kako je Marat jednom od njih klimnuo glavom dok ju je uvodio sve dublje u biblioteku. Sada je bilo manje ljudi oko njih. Svetla su gorela, ali su ćoškovi i hodnici bili mračni. Činilo joj se da nema kraja lavirintu hodnika, da nikada neće uspeti da izađe odatle. Stresla se.

Konačno, stigli su do velikih vrata od hrastovine. Marat ih je bez oklevanja otvorio i uveo je u veliku zatamnjenju sobu, zalupivši vrata za njima. Prostorija je bila prelepa, kao i ostale, sva u tamnoj lamperiji i osvetljena zidnim svećnjacima, ali Kasi nije mogla da zastane i divi se raskošno ukrašenom mermernom kaminu ni ogromnim tapiserijama oko njega. Našla se ispred dugačkog lepo izrezbarenog stola za kojim je, na pozlaćenim stolicama, sedelo dvadesetak ljudi. Sveće u srebrnim svećnjacima bacale su treperavo svetlo na njihova lica pa je Kasi videla samo delove: uvo, izražene jagodice, veliki kriv nos. Jedino je jasno videla sjaj u njihovim očima, svi su gledali u nju.

Zadržala je dah dok su joj se oči privikavale na prigušeno svetlo. Iako su senke padale na njih, prepoznala je neka lica. Dve izuzetno lepe žene i jedan muškarac bili su glumci. Bilo je i ljudi koje uopšte nije znala, ali odmah je prepoznala bogatog preduzetnika i modnu kreatorku. Čak je prepoznala i senatorku koja se prošli put kandidovala za predsednika. Tu je bio i ministar britanske vlade, zar nije on došao u Njujork zbog trgovinskih poslova? To je pročitala u novinama...

Bez reči su je posmatrali. Da li su čekali da ona nešto kaže?

Postajala je sve napetija. Videla je praznu stolicu okrenutu ka njima i ne sačekavši poziv, sela u nju. Prekrstila je noge. Zatim ih je raskrstila. Dok je redom proučavala bezizražajna lica, prepala se kad je videla ser Olrika Mračnog. Skoro neprimetno joj je klimnuo glavom, ali nikada ranije nije bio toliko strog. Strašno i čudno... Čak joj je bila poznata i plavuša koja je sedela pored ser Olrika, na čelu stola. Imala je oštre crte lica i verovatno najhladnije oči koje je Kasi ikada videla. Verovatno. Videla je već negde sličan pogled...

Glas koji je naposletku razbio tišinu bio je suvoparan, nezainteresovan i zastrašujuć.

- Zaseda Veće Starešina. Predsedava Brigit Svenson.

20.

- Dakle, gospođice Bel. Da li biste želeli da nam objasnite svoj nedavni... ispad?

Kasi je ponovo preksrstila noge i obgrlila kolena rukama. Tako. To će ih valjda sprečiti da se tresu. Morala je malo da se nagne unapred da bi to uradila pa nije mogla da ustukne od Katerinine majke. To je sigurno ona. Njeno ime, ledena lepota, mržnja koja izbija iz svake pore. Osim ako Katerina nije ostarila preko noći, Brigit Svenson je sigurno majka Kasine protivnice.

- Ispad? - Kasi je odugovlačila.

- Pst! Ne troši nam vreme uludo. Govorim o incidentu u Karnegi holu.

Nadajući se moralnoj podršci, Kasi je pogledala ser Olrika, ali on nije gledao nju. Proučavao je jednu od tapiserija, kao da sve ovo nema nikakve veze sa njim. Ponovo je osetila bol izdaje.

- Ne znam šta se dogodilo - rekla je odsečno.

- Nije valjda? - reče Brigit podrugljivo. - Možda hoćeš da kažeš kako ne znaš šta se desilo osim što si izgubila kontrolu u javnosti i na taj način ugrozila postojanje *Odabranih* ili što si skoro ubila jednog od naših članova? - Brigit je podrugljivo pogledala ser Olrika, ali on nije ništa rekao. Kasi je počinjala da ga prezire. - Da, sasvim mi je jasno kako si to mogla da smetneš s onog što nazivaš umom.

- Htela sam da kažem - procedila je Kasi kroz zube - da ne znam kako se to dogodilo. Nije bilo namerno.

- Kao što sam rekla, potpuni gubitak kontrole. - Brigit je uzdahnula i okrenula se ka ostalim Starešinama. - Naša strahovanja u vezi sa ovim članom su se doista obistinila. Svi se sećate da Belovu prošle godine nismo izabrali za potencijalnog domaćina. Na taj predlog je bio stavljen veto, očigledno sa dobrim razlogom. Ona nije niti je ikad bila dovoljno dobra za *Odabrane*. Da se nije dogodilo stravično kršenje protokola *Odabranih*, sada bi bila savršeno odgovarajući materijal za hranjenje. I ništa više od toga.

Čovek koji je sedeo pored Brigit se nagnuo napred i Kasi je videla njegove čeličnoplave oči, kratku kosu i karakterističnu rupicu na bradi. Udahnula je duboko, osećajući se kao da ju je neko udario u stomak. To lice: videla ga je samo na tren, ali ga nije zaboravila. To je bio jedan od

agenata FBI-ja koji su bili došli na Akademiju da uhapsu Džejka.

- Ova devojka predstavlja opasnost po samu sebe - razvukao je. - A i po sve nas.

- Nema dovoljno iskustva, Vone, to je sve - ubacila se neka crnokosa žena i Kasi ju je zahvalno pogledala. - Njena inicijacija je bila nepotpuna i nije pravilno obučena. To je sve. Pružite joj šansu.

„*Nikada više*“, pomislila je Kasi, „*nikada neću reći ništa loše o tvojim filmovima.*“

- Možda bismo mogli da ponovimo ceremoniju. - Oglasio se britanski ministar. - Da li je to iko ikad pokušao?

- Naravno da nije - odbrusio je Von. - Nikad do sad nije bilo potrebe za tim. Ovo je slučaj bez predsedana.

- Onda predlažem da napravimo predsedan. - Hladan ton Britanca je otkrivao da se on i Amerikanac baš i ne vole.

- Kako? - Senatorka je slegla ramenima. - Estel Azedin je mrtva i sahranjena.

Ali duh joj živ i živahan!

Kasi se uplašila od Estelinog glasa, ali niko iz Veća to nije primetio. Brigit je, međutim, čkiljila. Glumica je ponovo progovorila.

- Recimo da je nešto pošlo naopako. Ne znamo šta. Ali njen slučaj je, zapravo, veoma zanimljiv. Zar ne bi trebalo da tražimo način da joj pomognemo? Najzad, gospođica Bel nije kriva ni za šta.

- To je nebitno - dodala je neka žena. - Krivica se ne dovodi u pitanje. Očigledno je opasna. Nismo se okupili ovde radi grupne terapije, da bi se ona bolje prilagodila, moramo brzo i odlučno da rešimo ovo.

- Ne budimo brzopleti. Proučavanje njene... sposobnosti može da bude veoma značajno za nas. - Britanski ministar kao da je podržavao svoju sunarodnicu.

- Bez obzira na to, bilo to tačno ili pogrešno, ne smemo toliko da rizikujemo.

- Ali rizikovaćete da je kaznite? Nevinog učesnika?

- Teško da je nevin.

- Incident u Karnegi holu je bio katastrofalan...

- Ne, uspeali smo da sredimo to. Izgladili smo to putem donacija.

- A sledećeg puta? I onog posle toga?

- DOSTA!

Brigitin uzvik je odjeknuo i zaustavio raspravu, a tišina je ispunila

prostoriju. Kasi je progutala knedlu. Brigit je nastavila da ćuti, a kad je ponovo progovorila, glas joj je bio nežan i hladan kao sneg.

- Nema sumnje da je devojka opasna. Nema sumnje i da ne ume da se obuzda. Mi imamo odgovornost, dame i gospodo, ne samo prema *Odabranima* već i prema široj javnosti. Molim vas, zamislite kakve bi bile posledice kada bi ubila nekog. - Ponovo je napravila dramsku pauzu da bi svi shvatili njene reći. - Napala je člana *Odabranih* u javnosti. Takođe ću podsetiti Veće daje ona odgovorna i za napad na moju ćerku prošlog polugodišta, kada joj je napravila stravičan ožiljak.

- Predlažem da izbacimo gospođicu Bel sa Akademije.

- Ja podržavam Brigitu.

Brigit je malo iznervirano pogledala agenta FBI-ja.

- Hvala, Vone, ali imam još jedan predlog za Veće: da gospođica Bel, radi svoje i naše bezbednosti, bude na neodređeno vreme poslata u *Pritvor*.

Kasi je skoćila sa stolice, a njeno duboko disanje je prekinulo tišinu. *Šta je, kog đavola, Pritvor?*

- Šta vi...

- Molim vas, sedite, gospođice Bel. Nećete pomoći sebi tako što ćete ponovo pokazati nedostatak kontrole.

- Ali... - Kasi je u oćajanju posmatrala Starešine. Niko od njih je nije pogledao, ćak ni oni koji su je do tad podržavali. - Ne možete da me strpate u zatvor, to nije...

- Jeste. To je fer, pravedno i razumno. *Pritvor* nije zatvor. Ne u pravom smislu te reći. - Brigit je glasno uzdahnula. - Mogla si mnogo gore da prodeš. Budi zahvalna na milosti Veća. - Podigla je srebrni ćekić. - A sada, pošto se Veće jednoglasno složilo, ovim...

- Ćekajte.

Brigit je oklevala sa podignutim ćekićem, a na licu joj se ocrtavao bes. Kasi je odahnula i poćela je da drhti. Ponovo se spustila na stolicu. Ser Olrik je progovorio. Konaćno.

- Brigit je donekle u pravu. Ne znamo za šta je Kasandra sve sposobna. Niko od nas ne zna, ukljućujući i mene. - Zamišljeno je vrteo olovku po prstima i ozbiljno pogledao Kasi. - Međutim, s poštovanjem naglašavam da upravo zbog toga *Pritvor* ne bi bio prikladan za nju.

- Ali... - Von je pocrveneo kao bulka.

Ser Olrik je zanemario upadicu agenta.

- Najbolje bi bilo da je posmatramo u sredini gde bi bila potpuno pod nadzorom iskusnih *Odabranih*. U sredini gde bi njene moći mogle da se izmere i obuzdaju, a ako je potrebno, i okrenu u našu korist, umesto da je zatočimo i verovatno okrenemo protiv nas samih. Treba da je smestimo negde gde bismo je naučili samokontroli, koja joj očigledno nedostaje. Predlažem Veću da postoji samo jedno jedino odgovarajuće mesto za nju.

- Zastao je i pogledao svakog člana veća ponaosob. - Akademija. Pod mojim nadzorom i kontrolom. Bar na neko vreme.

Starešine su počele da se domunđavaju, ali Kasi nije mogla da ih čuje: znala je samo da su neke primedbe ljutite i prekorne, a druge blage i pune podrške. Zujalo joj je u ušima. Da li je mogao kasnije da se oglasi? Sa druge strane, oglasio se u pravo vreme i veoma delotvorno...

Međutim, Brigit nije htela da odustane.

- Ah, ser Olriče - rekla je glasom punim prezira - možda vas treba nadgledati i kontrolisati. Vaša je odgovornost da održavate red među studentima Akademije i da ih sklonite iz centra pažnje. Čini mi se da ste u ovom slučaju potpuno podbacili.

Ser Olrik se blago osmehnuo, ali Kasi je bila sigurna da vidi odsjaj crvenila u njegovim očima.

- Pre događaja u Karnegi holu niko od nas nije znao da su Kasandrine moći tako... jedinstvene. Ne možete me optužiti za to što nisam primetio opasnost koju niko iz Veća nije primetio. Ja sam veoma nadaren, Brigit, ali predviđanje budućnosti se ne ubraja u moje sposobnosti. Moj predlog i dalje stoji.

Brigitin glas je drhtao od potisnutog besa.

- Onda su pred Većem dva predloga. Sada ćemo glasati.

Ser Olrikov izraz lica je bio nedokučiv za vreme glasanja. Kasi nije smela da ga pogleda pa je zurila u pod. Možda je to bilo kukavički, ali svakako je bilo bolje nego da posmatra Starešine i broji glasove za i protiv. Marat je pokupio glasačke listiće; prebrojali su ih, pa još jednom, a zatim i treći put. Kasi je osećala vrtoglavicu zbog neizvesnosti i straha.

- Sa jednim glasom više... - Brigit je zastala. Kasi se ispravila i pogledala u nju. Usne su joj bile tanke, zubi stisnuti. - Sa jednim glasom više, Veće je odlučilo da će se Kasandra Bel vratiti na Akademiju. - Udarila je čekićem o sto toliko jako da je Kasi pomislila da će ga razbiti.

Marat se stvorio pored nje. Gotovo je. Kasi je ustala i zahvalno pogledala ser Olrika, ali on ju je ponovo ignorisao. Nije joj ostalo ništa

osim da skupi ostatke svog dostojanstva i u tišini krene za Maratom. Nije bilo svrhe da započinje razgovor sa tim bezobraznikom. Izgledao je pokunjenije nego ikad. Možda je bio razočaran.

Tek kada su se vrata za njima zatvorila, ponovo se začuo Brigitin glas, fin i odsečan i, kako je Kasi posumnjala, namerno dovoljno glasan da bi ga i ona čula.

- Sada prelazimo na drugu stavku. - Začuo se udarac čekićem. - Mali Džonson.

Mali Džonson?

Kasi se ukopala, a Marat je produžio kroz čitaonicu. I dalje je bilo mračno, a visoke police su bile svuda oko nje.

Džejk.

Maratu je trebalo malo vremena da shvati da više ne čuje korake iza sebe. Okrenuo se tek posle desetak metara. Pogledali su se i Marat je zakoračio ka njoj.

- Moram do toaleta! - zakevtala je Kasi. Pre nego što je Marat uspeo da bilo šta uradi, ona se okrenula i nestala među policama s knjigama. Mora da se vrati u onu prostoriju.

Jedino dobro što je proizašlo iz njenog članstva u *Odabranima* je to što je postala brza. *Brza i okretna*, pomislila je zahvalno. Srce joj je jako lupalo dok je trčala među policama, često menjajući smer kretanja. Zaustavila se u nadubljim senkama. Videla je Marata kako je traži među policama. Nadala se da joj srce ne lupa toliko jako koliko joj se čini.

Naizmenično je puzala i trčala nečujno kroz redove polica, namerno se vrteći ukруг. Kada je primetila poznat znak na vratima sobe poverenika, više nije čula Marata. Zadržala je dah i zavirila u svaki ugao, ali njega nije bilo. Ovo nije bilo teško izvesti. Ponovo je počela da diše, srce joj je ubrzano lupalo i prišunjala se prostoriji u kojoj je Veće držalo sastanak. Bila je prilično sigurna da je umakla i ubeđena da Marat neće požuriti da Starešinama saopšti da je uspela da mu pobegne: tada bi se našao u velikoj nevolji. Nadala se da će je pustiti da se sama vrati na Akademiju pošto nije imala drugog izbora.

Kasi je naslonila uvo na vrata, ponovo zahvalna duhu *Odabranih* zbog pojačanog sluha. Jasno je razabrala povišene glasove Starešina i stigla je taman na vreme da čuje njihovu odluku.

- Tišina, donosimo odluku! - Brigitin glas je ovoga puta bio hladnokrvan i samouveren. - Sa sedamnaest glasova više, Veće je odlučilo da će Džejk Džonson za dvadeset i četiri časa biti uklonjen iz federalnog zatvora i prebačen u *Pritvor*.

Šta? Kasi nije mogla da se načudi.

- Pošto smo razrešili sva pitanja sa dnevnog reda, a nova se nisu pojavila, proglašavam sastanak Veća Starešina završenim.

Kasi se naježila od glasnog udara čekića o sto.

Brzo se povukla nazad u senku i molila boga da se niko od njih ne okrene izlazeći iz sobe. Sva sreća pa je imala iskustva u skrivanju po mračnim hodnicima Krenlejk Kresenta. Niko od Starešina je nije primetio, naslonjenu na zid, van domašaja svetlosti svećnjaka. Verovatno niko od njih nije ni pomislio da bi neko mogao da prisluškuje sastanak Veća.

Osetila je mučninu kada ih je pogledala izbliza. Osim Starešina koje je već prepoznala, bilo je tu još moćnih i uticajnih ljudi. Ljudi koje je viđala na naslovnim stranama časopisa. *Isuse*, pomislila je Kasi, *šta bi bilo kada bi se svi oni urotili protiv nje...*

A urotili su se protiv Džejka. Smestiće ga u *Pritvor*, i Brigit je rekla da to nije zatvor. Ne u pravom smislu reči.

Kasi je bila sigurna da to ipak jeste zatvor.

Nisu svi izašli iz prostorije. Bar dvoje je ostalo, a baš njih dvoje nisu smeli da je vide. Kasi se trudila da ostane nepomična, nečujno je disala, kada je začula Brigitin nežan, hladan glas.

- Dakle, Vone, da li sve ide po planu?

- Sve je sređeno. Odmah ćemo ga odvesti u *Pritvor*. Što se tiče Veća, to je kraj priče.

Kasi je prestala da diše. Šta je mislio kad je rekao „*što se tiče Veća*“?

- Odlično - rekla je Brigit. - Ne brini, sistem nema mane. Tokom svih godina mog upravljanja *Pritvorom*, Starešine nijednom nisu posetile svoje goste. Uzela sam već desetine njih. Proći će godine pre nego što bilo ko shvati da dečko nije tamo, ako ikada i shvate.

- Ali ipak će biti besni. - Von nije zvučao previše zabrinuto, čak se činilo kao da se podsmeva.

- Možda, ali neće biti besni kao ja. Napadač moje ćerke je danas prošao samo sa packom po ruci. - Brigitin glas je podrhtavao od besa. - Da se mali Sing nije umešao, moja ćerka bi uspela da se reši te nesretne polutanke i još bi sve izgledalo kao nesrećan slučaj.

Kasi je stavila ruku preko usta da ne bi ispustila glas. „*Incident*“ na Grand central stanici. To je bila Katerina? Sada joj ni Džejkova ubeđenost da je Katerina pokušala da otme Izabelu na Koni ajlendu nije delovala toliko besmisleno. Da li je to bila Brigit? Toliko su nalik jedna drugoj da ih je lako pomešati izdaleka.

- Dovešćeš ga u kolibu večeras, kao i obično? Prošlo je dosta vremena otkako smo dopunili živo tlo. Ubacivanje tog cinkaroša unutra biće

osveta za ono što su ta derišta uradila mojoj Katerini. Osim toga, bila sam veoma dobra, Vone. Zaslužila sam poslasticu - blagim šapatom je dodala.

Kasi je osetila kako joj telom prolaze žmarci i morala je silno da se potrudi da ostane nepomična. *Živo šta?*

Živo tlo, Kasandra!

Estelin glas je zvučao nekako čudno. Da li je to bila neverica? Uzbudjenje? Strah?

- Šta je to, Estel? Šta je živo tlo? - prošaptala je Kasi.

Estelin glas je bio dubok i ozbiljan.

Postoje tamnice koje su mnogo, mnogo gore od Pritvora, dušo.

22.

Kasi nije ni pomislila na lift. Projurila je kroz predvorje Akademije zanemarujući poglede studenata i u trku skinula rukavice i šal. Progurala se do požarnih stepenica i potrčala i njih preskačući po dva stepenika. Tako je brže, a uostalom, prijalo joj je da brzo trči. Mora da izbaci iz sebe sav taj užasni bes i strah.

Randžitova soba se nalazi na petom spratu, ali Kasi se nije ni pošteno zadihala dok je stigla do nje. To je zbog Estel. Počela je da shvata koliko se oslanja na nju, koliko joj je potrebna i koliko ceni njeno moćno prisustvo.

Nije ni pokušala da pokuca na vrata. Kada je upala u sobu, Randžit je upravo skidao majicu i spremao se za tuširanje. Zbunjeno ju je posmatrao, go do pojasa. Usiljeno se osmehnuo, kao da pokušava nešto da sakrije.

- Ovo je neočekivano ali prijatno - rekao je i odmah začutao kada je primetio Kasin razjaren izraz lica.

Duboko je udahнула.

- Gde si ti?

- Tvoj sastanak Veća. Znam da je to bilo večeras...

- I gde si ti bio, Randžite? Čekala sam te!

On je gužvao majicu. Pogledao joj je prvo preko ramena u vrata, a zatim u nju.

- Bio sam... Nešto je iskrslo, nešto zbog čega nisam mogao da dođem, Kasi. Hteo sam da ti kažem, stvarno jesam, ali...

- Ma nemoj! - Bila je previše besna da bi zaplakala. - Obećao si! Rekao si da ćeš doći!

- I hteo sam da dođem, stvarno sam hteo. Molim te, Kasi, veruj mi. Ali...

- Ne zanima me. Ne želim da znam šta je važnije od mene, okej? Samo želim da znaš - progutala je knedlu – da je postojala mogućnost da me nikada više ne vidiš.

Randžit se strovalio na krevet, sklonio kosu sa očiju i zagledao se u Kasi. Soba se punila parom, ali nije ustao da zatvori vodu. Kada je progovorio, bio je očigledno potresen.

- Šta se desilo?

- Gospođa Brigit Svenson je predsedavala Većem - odbrusila je Kasi.

- A Pritvor sam izbegla zahvaljujući samo jednom glasu.

- Kasi... O bože, Kasi, nisam znao da je ona jedna od njih. Nisam imao pojma... Čuj...

- Ne! Ne želim da slušam. Ostavio si me samu. Duguješ mi objašnjenje, Randžite. Šta je taj *Pritvor*?

- *Pritvor*... - Ustao je i počeo da korača napred-nazad po sobi. Kasi nije mogla da skloni pogled sa njegovog nagog tela. Koliko juče bi skočila na njega kao tigar. Juče bi ga pojela živog, u najboljem smislu reči.

Sada je, međutim, osećala samo olovnu težinu u grudima.

- *Pritvor*, Randžite.

Ovlaš ju je pogledao.

- Zar ti nisu rekli?

- Meni je zvučalo kao da je to zatvor, ali očigledno moje naivno shvatanje te reči se ne odnosi i na taj *Pritvor*. Zato te molim da mi objasniš.

- To je... Ne moraš da ideš tamo, zar ne? Probaj da zaboraviš na to.

- Ja ne moram da idem! - povikala je dok su je suze pekale. - Ali zato Džejk mora!

- Džejk? - Randžit je provukao ruku kroz svoju crnu kosu, vlažnu od pare.

- Da, Džejk! Osuđen je na *Pritvor*. Čula sam ih! Vratila sam se pošto su me poslali napolje i čula ih!

- Prisluškivala si Veće?

- Naravno da sam ih prisluškivala, dodavola! - Uzdahnula je. - Randžite, moraš mi pomoći. Šta da radimo?

Brzo i odlučno ju je zgrabio za ruke i pogledao u oči.

- Ništa. Nećemo ništa da uradimo, Kasi. Ne možemo protiv Veća.

Nakratko je bila zapanjena.

- Šta?

- Slušaj. Ono što ti je Veće reklo je istina. *Pritvor* nije zatvor, više je nalik... luksuznom hotelu. Tamo Starešine drže ljude koji previše znaju o *Odabranima* jer im ne veruju da će ćutati. Džejk neće biti zatvorenik. Biće gost, Kasi, gost *Odabranih*.

Zurila je u njega, nije mogla da veruje šta čuje.

- Gost zauvek? Gost koji ne može nikada da ode?

- Pa da, ali...

- To se zove zatvorenik, Randžite!

Bez reči se spustila na krevet. On je načas oklevao, ali joj se ipak primakao i pomazio je po obrazu. Ruka mu je drhtala, kao da nije želeo da je dodirne, ali nije mogao da se uzdrži. Kasi se tresla uprkos toploti pare.

- Kasi, ne možemo ništa da učinimo. Izvini.

Nije mogla da ga pogleda u oči pa je umesto toga posmatrala njegove mišićave grudi. To joj nije ništa značilo, ništa nije osećala. Verovatno od šoka. Tiho je progovorila:

- Nisam ti rekla ono najgore.

- Šta? Šta bi moglo da bude najgore?

- Brigit. I čovek zvani Von. On je agent FBI-ja. Izabela i ja smo ga videle kad je odveo Džejka, ali je i jedan od *Odabranih*. Jedan od Starešina. Planiraju da prevare Veće.

Randžit se nasmejao.

- To bih baš voleo da vidim.

- I hoćeš! Nije im prvi put da to rade! Čula sam i šta Brigit namerava da uradi sa Džejkom. Razradili su ceo plan. Zvuči grozno Randžite, grozno. Oni izvode ljude iz *Pritvora* i odvođe ih u nešto što se zove živo tlo.

Randžit je prebledeo i duboko udahnuo. Zatim je jako odmahnuo glavom.

- Ne. Nema šanse, Kasi. Nisi dobro čula.

- Jesam!

- Onda sigurno blefira! Pravi se važna! Folira se! To se neće desiti, Kasi. Molim te, veruj mi.

Molećivo ju je pogledao. Zaustila je da kaže da mu veruje, ali reči nisu izlazile. Okrenula je glavu na drugu stranu.

- Baš me briga što mi ne veruješ. Ona definitivno namerava nešto da uradi sa Džejkom, a to nema veze sa *Pritvorom*. Moramo...

- Ne! Ne, Kasi, slušaj. Ne smeš da se mešaš. Ozbiljno, zaista se plašim za tebe. - Nežno ju je zagrlio. - Brigit neće ništa uraditi Džejku, neće se suprotstaviti odluci Veća. Ali ona je izuzetno moćna. Pokušaće tebi da naudi.

- Već je pokušala! Zapravo, Katerina je pokušala. Sećaš li se Grand central stanice? Ona je pokušala da me gurne na šine.

- Šta?

- Nema veze. Čuj, Randžite, moramo da pomognemo Džejku. Molim

te. Ako ga izbavimo iz *Pritvora*, možda će...

- Ne možeš da se mešaš u rad Veća, Kasi.

- Ja ne mogu, ali ti možeš! Randžite, primetila sam kako te posmatraju ostali *Odabrani* ovde, pa čak i ser Olrik. Moćan si, sigurno imaš nekakav uticaj na njih.

- Ne. Ne, Kasi, ne mogu. Odluka Veća je konačna. Niko od nas ne može protiv njih.

Kasi nije mogla da veruje svojim ušima.

- Ali možeš bar da pokušaš.

- Možda bih i mogao, ali neću. Džejk je opasan po nas. Previše zna. Mogao bi da nas raskrinka. Da zbog njega zatvori Akademiju. Ne želim da učestvujem u tome. - Okrenuo se tako da mu nije videla oči. - Ne želim to isto koliko i Veće ne želi.

Trebalo joj je neko vreme da shvati šta je izgovorio. Njegove reči su je pekly kao užareno gvožđe. Zatim je duboko uzdahnula, sklonila njegovu ruku sa svog ramena, odgurnula ga i ustala.

- Tako, znači? To je zbog Džejka, zar ne? Ti želiš da ga se otarasiš. O tome se zapravo radi!

- Ne, nisi u pravu.

- Jesam! Sudeći po tvom ponašanju, ne bi me začudilo da si ti dojavio FBI-ju za one dosijee i odveo svog drugara Vona pravo do njega!

- Ma, daj, Kasi, urazumi se! - odbrusio je Randžit i ustao. - Šta ti znaš? Tek si nedavno postala *Odabrana*, ili bar delom *Odabrana*. Sada si jedna od nas. Da li znaš šta bi se desilo kada bi se Akademija zatvorila? Akademija predstavlja dogovor između *Odabranih* i ostatka sveta. Tako duhovi pronalaze nove domaćine! Tako učimo domaćine kontroli! Bez Akademije *Odabrani* bi podivljali i počeli nasumično da ubijaju. Da li to želiš, Kasi? Ako Džejk uništi Akademiju, neće uništiti *Odabrane*. Oslobodiće ih i onda će oni harati nesmetano po svetu. Uništiće više života nego što možeš da zamisliš!

Kasi je ubledela. Osećala se kao da sada prvi put vidi kakav je on zapravo.

- Vi uništavate živote! Mi ih uništavamo! Nije problem u Džejku, nego u *Odabranima*. Zašto bi Džejk ili bilo koja druga nevinna osoba bila kažnjena zbog našeg postojanja?

- Zato što ne postoji kazna za *Odabrane*! - zaurloao je. - Kako možeš da kazniš besmrtnog duha? Kako? Žao mi je Džejka, ali ne mogu da mu

pomognem. Jednostavno nije imao sreće!

- Kao i njegova sestra? - prosiktala je Kasi.

- Kako se usuđuješ da to opet spomeneš, Kasi? Da se nisi usudila! - Randžit je bio besan, čkiljio je. - U stvari, reći ću ti kako možeš da kazniš besmrtnog duha. Tako što ćeš ga podeliti! Da ostavi jedan svoj deo u nekoj odvratnoj praznini.

Među njima su počele da sevaju varnice. Kasi je čula lupanje i svog i njegovog srca. Poznati simbol *Odabranih* na njegovom rukavu je postao užarenocrven.

- Kako se usuđuješ! - povikala je.

Ja sam podeljena! Rascepljena! On RAZUME! Rekla sam ti, dušo, da je on pravi čovek za nas! Zgrabi ga, uzmi ga...

- Estel!

Kasi je osetila tako jako strujanje moći kroz telo da je posrnula, kao da ju je Estel stvarno bacila ka Randžitu. Kada je podigla glavu, zubi su joj bili iskeženi i ceo svet obojen u crveno.

Randžit je zauzeo odbrambeni položaj. Međutim, istovremeno je bio nagnut ka njoj, spreman za napad. Ne, ne za napad. Spreman da skoči na nju, da je zgrabi, poseduje...

Zenice su mu bile jarkocrvene i postepeno postajale grimizne, kao i cele oči. Njegove oči, videne kroz njenu crvenu izmaglicu, bile su najsvetliječrvene boje koju je mogla da zamisli. Ispustio je gladan, požudan krik.

- NE!

Randžit je pokrio lice pesnicama. Celo telo mu se treslo, kao u groznici, ali nekako, nekako je povratio kontrolu. Kada je spustio ruke, oči mu više nisu bile užareno crvene.

Neko vreme su samo stajali, drhtali i borili se za dah. Kada je Randžit ponovo progovorio, to je bilo tek nešto više od šapata, skoro kao da govori samom sebi.

- Ovo je proketo velika greška. Uradio sam nešto veoma, veoma glupo. Trebalo je da znam.

- Šta da znaš? - rekla je Kasi ošamućeno, kao da je izgubila ravnotežu.

Randžit ju je pogledao.

- Nije trebalo ovo da uradim. Nije trebalo da ulazim u vezu s tobom, Džes!

Posrnula je unazad kao da ju je udario.

O bože!

Izraz lica mu se promenio čim je shvatio šta je izgovorio. Izgledao je verovatno isto toliko preneražen kao i ona. Kada je pružio ruku, Kasi gaje udarila po njoj.

- Kasi...

- Ti ne želiš da mi pomogneš - rekla je glasom koji kao da nije bio njen. - Ti čak i ne znaš ko sam.

- Kasi, izvini, ja...

- Sama ću da sredim ovo. Uvek sam sve radila sama. Zbogom, Randžite.

Okrenula se i izjurila iz sobe, ali on je uspeo da uhvati vrata pre nego što su se zalupila. Dok je trčala niz hodnik, čula je kako njegov glas odzvanja za njom, ali nije je zanimalo šta ima da joj kaže.

- Molim te! Izvini! Nemoj se mešati, Kasi! Zaboravi sve ovo! MOLIM TE!

23.

Kasi je jedva videla kuda ide. Nešto joj je zamutilo vid, ali nije mogla da stane i protrlja oči. Ako prestane da trči, raspući će se.

- Kasi, polako!

Sudarila se sa nečim. Prepreka na putuje bila velika, čvrsta i topla. Ljudsko biće. Čula je kako knjige padaju na pod i osetila kako su je nečije ruke zadržale da i sama ne padne.

- Prokletstvo, Kasi Bel!

- Ričarde, pusti me!

- Malo sutra, pa da poginem u stampedu.

Izvukla je ruke iz njegovog stiska.

- Gubi se!

- Kasi, šta se dešava?

- Kao da te zanima! Skloni mi se s puta ili ti se kunem...

- Čuj, Kasi, što se tiče one večeri kada si me videla ispred...

- Rekla sam, sklanjaj se! - Odgurnula ga je i počela da trlja lice ne bi li zaustavila suze. Sjajno. Trebalo bi da bude besna, a ne tužna...

- Kasi, reci mi šta se desilo. Znam da si išla na sastanak Veća.

Kasi se u neverici nasmejala.

- Šta, treba da se poverim Katerininom kućencetu? Pa da onda odeš i sve ispričaš njenom visočanstvu?

- Kasi, anđele moj - rekao je mirno, bez trunke stida. - Ja sam svima prijatelj i razgovaram sa svima. Videla si koliko sam slabiji od ostalih. To je moj način preživljavanja. Nemam nameru da se zbog toga izvinjavam.

- Pravi si prokleti diplomata. - Besno je zafrktala i pokušala sa ga obide, ali on se nije pomerio.

- Uzmi moju maramicu. - Elegantno joj je pružio *hermes* platneni ubrus. Nije želela da ga uzme, ali on je onda namignuo i dodao: - Zaboga, nemoj da brišeš nos o rukav, stipendistkinjo. - Kasi je istresla nos u maramicu. - Šta se događa, Kasi?

- Moram da idem, okej? Nisam došla da bih te snabdela tračevima. Hvala. - Gurnula mu je uprljanu maramicu u ruke.

- Hej! - Glas mu se potpuno promenio. - Da li se radi o Džejku?

Zvučao je neobično ozbiljno. Oklevala je, a zatim se okrenula ka njemu, pomalo namrštena.

- Da. - Polako mu je prišla. - Da, radi se o Džejku. Šta znaš o tome?

- Znam da je uhapšen. Svi to znaju. - Oklevao je, a zatim se stišao. - Katerina mu je smestila, znaš. Ona i njena majka. Rekla mi je. Ostavljale su mu tragove dok se nije upleo toliko da su ga uhapsili. Otići će u *Pritvor*, naravno, ali ne mogu dugo da zavaravaju ser Olrika. Izbaviće on Džejka odande, videćeš.

Kasi se podsmehnula.

- S obzirom na to da pričaš sa svima, iznenađujuće je kako nemaš blage veze o onome što se zaista događa.

- Kako to misliš? - Ričardu je po prvi put bilo neprijatno. - Misliš da Džejk ne ide u *Pritvor*?

- Znam da ne ide.

- Šta si čula?

- Ovaj razgovor je završen.

- Kasi! - Ričard je bio smrtno ozbiljan. - Šta si čula?

Iznervirana, ponovo je progovorila.

- Živo tlo. Okej? Katerinina majka ga vodi u neku kolibu gde će ga progutati živo tlo.

Okrenula se, ali on se za treptaj oka opet stvorio ispred nje i uhvatio je za ruku. Lice mu je bilo bledo kao smrt.

- Da li si sigurna? - prestravljeno je prošaputao. - To je... Katerina nikada nije to spomenula. Kasi, molim te, izvini. Čuj, ako je to tačno, mislim da znam...

Odjednom se odmakao i ukrutio, a zatim joj uputio blažen osmeh.

- Čuj, draga, sledeći put kad se ti i Radža posvađate, znaš gde me možeš naći - rekao je glasno.

- Šta? - Kasi ga je gledala otvorenih usta. - Ma daj, Ričarde, šta si hteo da kažeš?

- Ali to bi onda bilo tužakanje. - Ponovo je bio nonšalantan kao i inače, ali je ipak nešto bilo drugačije. Kasi se osvrnula. Na kraju hodnika je stajala Sara sa još dve članice *Odabranih*. Pomno su posmatrale Kasi i Ričarda.

- Ričarde, ako znaš šta se događa, molim te, reci mi - promrmljala je kroz stisnute zube.

- Hmm... Možeš me kupiti, ali užasno sam skup.

Gledala ga je u oči, ali ništa nije videla, ništa što bi ga odalo. Da li on nešto zna? Maločas je hteo da joj pomogne, verovatno ga grize savest, a sada je ponovo nedokučiv, vedar i ne želi da ukalja obraz pred

Odabranim kučkama. Možda od straha. Mada je verovatnije da samo spasava svoju guzicu. On nešto zna, sigurna je u to. Međutim, nije hteo da kaže, a ona nema vremena za cenkanje. Odmahnula je rukom i otišla.

- Kasi! - povikao je za njom.

- Šta je? - odbrusila je i okrenula se. - Nemam vremena za gubljenje, Ričarde.

- Ovo je tvoje. - Dobacio joj je knjigu i otišao. Iznenadena, povikala je za njim.

- Ali ja nisam ispustila...

Prekasno. Već je otišao.

* * *

- Izabela, nemamo mnogo vremena. Hajde, moramo da saznamo gde odvode Džejka.

- Ali ja sam mislila da ga je uhapsio...

- Polazi! - Kasi je ubacila Ričardovu knjigu u torbu, vratiće mu je kasnije, a zatim zgrabila Izabelinu ruku jednom, kaput od kašmira drugom rukom, i dodala joj ga. - Gore je nego što smo mislili.

Izabela je navukla jedan rukav, a glas je počeo da joj podrhtava.

- Pobogu, Kasi, šta se desilo?

- Biće sve u redu - rekla je Kasi - samo moramo što pre da nađemo Džejka. Hajde, moramo da krenemo.

- Kasi, stani. Stani! - Izabela je obmotala šal oko vrata pa uzela telefon i novac sa noćnog stočića. - Ne razumem šta hoćeš da kažeš!

- U pravu si - priznala je Kasi. - Ali moram da razmislim, a ovde ne mogu normalno da razmišljam. Idemo odavde.

- Okej, okej, idemo. Ispričaćeš mi usput.

Dok su trčale niz požarne stepenice, Kasi se zahvaljivala bogu na Izabelinoj snalažljivosti. Nije joj bilo jasno o čemu Kasi priča, ali nije gubila vreme na zapitkivanje. Imala je poverenja u Kasi. Bože, kako je to dobar osećaj. Naročito posle Randžitove izdaje... Stresla se.

- Čim izađemo odavde, osmislićemo plan. Samo ne želim da budem u blizini *Odabranih*. Ne verujem nikom od njih.

- A Ran..

- Nikome od njih!

Kada su izašle na ulicu i udahnule svež vazduh, Kasi je osetila olakšanje. Hvala nebesima. Mislila je da će se ugušiti.

- U redu, Kasi, pričaj! - Izabela se zadihala dok su se užurbano

udaljavale od Akademije. - Nešto strašno se desilo. Moraš da mi ispričaš.

Kasi joj je na brzinu prepričala tok sastanka Veća. Izabela je ćutala i slušala, ali je Kasi primetila da joj je skoro pošla para iz ušiju. Kada je stigla do dela o Džejkovoju presudi, Izabela se zaprepastila.

- Ali oni... To je sramno! Ne mogu tek tako da doživotno zatoče nekog, to nije moguće.

- Moguće je - rekla je Kasi ozbiljno. - Međutim, ni to nije dovoljno dobro za Brigit. Još nešto je naumila, Izabela. Nešto još gore, nešto o čemu Veće nije obavješteno.

- Šta?

- Kad bih samo znala - protrljala je hladno lice rukavicama. - Samo znam da ima veze sa nekakvom kolibom i nečim što se zove živo tlo.

Izabela je prebledela.

- To zvuči... Kasi, to zvuči veoma loše.

- Da. A imam osećaj da Ričard zna nešto o tome.

- Ričard? - Izabeli se ledio dah dok je govorila. - Objasni.

- Ne mogu, on meni nije hteo da kaže. Jednog časa je normalno pričao, a u sledećem se povukao u svoju ljušturu kao puž.

- Šta ti je rekao? - Izabela je zurila preko puta, u Central park.

- Ništa, rekla sam ti.

- Ričard često zvuči kao da priča ni o čemu. - Izabela je izgledala odlučno i zamišljeno, delovala je neuobičajeno razumno. - Ali on uvek zna više nego što kaže.

Kasi je duboko uzdahnula. Sve ovo joj se odjednom učinilo preteško. Da je bar sa prokletim Randžitom ispalo dobro, sve bi bilo drugačije.

- Rekla sam ti, povukao se pa sam otišla. Da, onda mi je dobacio knjigu iako je nisam ispustila i otišao pre nego što sam uspela da mu je vratim.

- On... Aha! - Izabela je pljesnula rukama. - To je to. To je to! Gde je ta knjiga?

- Evo je. - Kasi je potapšala svoju torbu. - Ali rekla sam ti, nije moja, on je...

- Nevernice! - Izabela joj je otela knjigu iz ruku čim ju je izvadila iz torbe. Bio je to stari turistički vodič kroz Njujork. Listajući, Izabela je ispustila pobednički krik i nabila svojoj prijateljici vodič u lice. Stranica na kojoj je bio otvoren imala je savijen ćošak.

- Kasi, zar ne vidiš? Ričard ti je rekao gde vode Džejka!

24.

- Oružje. Treba nam neko oružje - Kasi je vukla Izabelu nazad ka Akademiji. - Nešto što znamo da može da naudi *Odabranima*.

- Uh. Nadam se da ne govoriš o... Keikinom nožu.

- Da, upravo o tome govorim.

Bravo, devojko. Upravo to ti treba, videćeš!

Kasi je pogledala Izabelu i odlučila da ne pomene ništa o tome kako joj demon u glavi pomaže. Neobični nož koji su upotrebili protiv Keiko prošlog polugodišta bio je sasvim efikasan. Džejk ga je uzeo pošto su on i Izabela spasli Kasi one večeri kod Trijumfalne kapije. Kasi nije bila sasvim sigurna zašto je to čudno oružje značajno, ali sudeći po Estelinoj usplahirenosti, ono sigurno poseduje neke nesvakidašnje moći. Dobro će im doći bilo kakva pomoć.

Da! Nađi ga, Kasandra, Nađi ga!

»Da, da. Umukni, Estel.«

Ha! Uskoro ću ti zatrebati.

Izabela je odmahnula glavom.

- Ali ti čak ne znaš ni gde...

- U Džejkovojoj sobi - rekla je Kasi odlučno. - Ako je uspeo da ga sakrije pre nego što gaje Von odveo, sigurno je još tamo.

Požurile su nazad u predvorje Akademije. Kasi je nestrpljivo stiskala dugme lifta i činilo joj se da nikada neće stići. Kada su se vrata konačno otvorila na trećem spratu, sve je bilo tiho. Kasi je odahnula i polako krenula hodnikom.

- Hajde, nema nikog.

Izabela ju je oprezno pratila.

- Misliš da je nož i dalje tamo? Policija je zapečatila sobu kada su ga odveli.

- Pečati postoje da bi se slomili. - Kasi je odgurnula policijsku traku prelepljenu preko Džejkovih vrata i uhvatila se za kvaku. - Daj mi šnalu.

- Kako misliš da... u redu. - Izabela je slegla ramenima, izvukla ukosnicu i posmatrala Kasi kako je ubacuje u bravu.

- Hajde, hajde.. - Kasi je nestrpljivo drimala priručnu spravu za obijanje vrata.

- Neko dolazi!

Kasi je opsovala. Toliko se usredsredila na obijanje brave da nije ni

čula da se neko približava. Shvatila je da bi inače te užurbane korake prepoznala bilo gde, Marat.

Nisu imale gde da pobegnu. Kasi je oklevala, a zatim ju je Izabela uhvatila za ruku i povukla niz hodnik. Zakucala je na još jedna vrata od tikovine. Dok je zvuk Maratovih koraka postajao glasniji, Izabela je promrmljala nešto na španskom i čim su se vrata otvorila, nabacila je ogroman osmeh.

- Peri! Anđele! - Pre nego što je iznenađeni Amerikanac uspeo da im zalupi vrata pred nosom, Izabela je zakoračila preko praga i uvukla Kasi za sobom. - Evo nas!

Kasi se za trenutak uplašila. Peri Haton je Ričardov cimer. Pogledala je po sobi, ali Ričarda nije bilo. Osmehnula se ogavnom Periju.

- Šta kog... Slušaj, Izabela...

- Da li sam pogrešila datum?

- Ne postoji datum! O čemu pričaš? Nisi moj tip, draga. I šta ona traži ovde?

Izabela se i dalje osmehivala, ali joj je glas postao odlučniji kada je zatvorila vrata.

- Ćuti, Peri. Nećemo se dugo zadržavati.

- Nećete se uopšte zadržavati!

- Izbacićeš napolje jednu od *Odabranih*? O, Peri, dragi, kako si hrabar.

To ga je ućutkalo. Osećao se nelagodno dok je posmatrao Kasi.

- U redu, Izabela, kako god.

Kasi je naslonila uvo na vrata. Neko vreme se ništa nije čulo, ali je naposletku razaznala kako se neko udaljava niz hodnik ka liftovima.

- Hajde, idite. Molim vas - rekao je svadljivo. - Očekujem prijatelja.

Kasi je opet oslušnula kroz vrata, čula tiho ping, a zatim kako se vrata od lifta zatvaraju. Uzela je Izabelu za ruku.

- Idemo. Srećno sa prijateljem, Peregrine.

Peri je pocrveneo i zaustio nešto da kaže, ali su njih dve već izašle i Izabela mu je zalupila vrata u zbunjeno, ljutito lice. Izabela se zakikotala.

- Magarac uobraženi.

- Tu si u pravu. Brzo, Marat je otišao.

Kasi je ponovo ugurala ukosnicu u bravu. Jedan odlučan potez i vrata su se otvorila.

- Gospode. Ovo je bilo prosto ko boranija.

- Kao pasulj. Nije mi prvi put da to radim - rekla je Kasi, a onda se sagnula, prošla ispod trake i zatvorila vrata za sobom.

Osetila je kako joj srce lupa od straha. Još uvek je brinula da će se Marat vratiti i zateći ih. Taj čovek je prava napast, pojavljuje se uvek tamo gde ne treba.

Džejkova soba je bila uredna i čista. Ako su Von i njegovi drugari iz FBI-ja pretražili sobu, onda su bili veoma pažljivi. Međutim, Kasi je bila sigurna da je nisu pretresali, bilo im je važnije da sklone Džejka sa Akademije i smeste ga u *Pritvor*. Brzo je provukla ruku ispod dušeka i rama kreveta, a zatim počela da taži iza pisaćeg stola, noćnog stočića i zaglavlja kreveta. Izabela je takođe užurbano tražila, skidala knjige sa polica, preturala po fiokama.

- Ne znam odakle da počnem. Ako je ovde, Džejk ga je sigurno dobro sakrio. Grozne li stvarčice.

Previše dobro ga je sakrio. Nađi ga, Kasandra! Nađi ga!

- Pokušavam - promrmljala je. Izvukla je fioku iz Džejkovog pisaćeg stola, okrenula je naopako i olovke i spajalice su se rasule po podu. Ni traga od noža.

NADI GA!

Estel je počela da se nervira. Kasi je stala mirno i stisnula pesnice i zube. Osetila je strujanje snage, peckanje koje je pošlo od kičme, došlo do očiju i sevalo iz njih. Ne! Ne, ne sme...

Gde je, Kasandra? GDE JE?

- O bože.

Izabela ju je zapanjeno posmatrala, ali Kasi je bila usredsređena na ogledalo okačeno na zid nasuprot ormaru. Nešto ju je privlačilo ka tom ogledalu... Zurila je u ogledalo kroz crvenu izmaglicu, a treperava aura koja se stvorila oko nje kao daje krenula da dodirne ogledalo. Ram je bio težak, od čelika, ali je počeo da joj se topi pred očima. Uvio se i potklobučio, a staklo je pocurilo kao sirup i odrazi su im se izvitoperili.

Kasi je pokrila lice rukama i očajnički treptala ne bi li odagnala crvenu izmaglicu. Duboko je udahнула, otrčala do ogledala i opipala istopljeni ram, izvitopereno staklo, svoj iskrivljen odraz. Staklo kao da joj je podrhtavalo pod prstima. Namrštila se, odvojila ogledalo od zida i zavukla ruku. Na pozadini rama je napipala nešto i čim ga je dodirnula, to je palo na pod.

- Evo ga - prošaptala je. Podigla je nož, proučavajući izrezbarenu dršku.

- Okej - Izabela se zgadila pri pogledu na sečivo - šta se upravo desilo?

Kasi je odmah podigla pogled.

- Da li... Da li bi ti smetalo da ne pričamo sada o tome...

Palcem je prelazila preko figura izrezbarenih na drški noža: sirene, karijatide, nekakvo biće, poluzmija-polumačka. Bila je ubeđena da reaguju na njen dodir, da se migolje, protežu... Činilo se da taj nož pripada njenoj ruci, uživa u dodiru njene kože, a negde u glavi Kasi je začula Estel kako ispušta uzdah zadovoljstva.

Zar nije prelep?

Kasi se stresla i stavila nož u unutrašnji džep kaputa.

- Ne dopada mi se ta stvarčica - rekla je Izabela.

Pomalo ozlojeđena, Kasi je izbegavala Izabelin pogled.

- Treba nam.

- Ali da li ćeš moći da ga upotrebiš?

Kasi nije odgovorila.

* * *

Uskoro će oluja. Kasi je osećala naboj u vazduhu, osećala je kako joj se diže kosa na glavi. Dok su se provlačile kroz saobraćaj i ulazile u Central park iz 79. ulice, osećala je toplinu noža uz svoje telo. Izabela je u pravu, da li je zaista spremna za ovo? Da li će stvarno moći da upotrebi nož kada dođe vreme za to?

- Ovuda, Kasi! - Osećala se napetost u Izabelinom prigušenom glasu.

Kasi je odagnala sumnje i potrčala za prijateljicom kroz svetla i senke 79. ulice. Poznaje ovaj kraj: prolazila je tuda danju, pre dve nedelje, kada je išla na klizanje u Volman rink sa Randž...

Ne sad, pomislila je i izbacila misao o njemu iz glave.

Dok su ulazile u tamu ispod Ist drajv mosta, ubeđivala je sebe da se ne plaši. *Zašto bi se plašila,* pomislila je i na drugoj strani spazila odblesak u vodi. Kornjačina bara je zasijala od munje kao ogledalo, a zatim je ponovo zavladao mrak. Osećala je hladnu kišu po licu, ali ni sve jači vetar nije mogao da je zaustavi. Izabela je bila zadihana, posustajala je, ali Kasi se osećala kao da bi zauvek mogla da trči.

- Da li je daleko? - povikala je.

- Eto ga! - Izabela ju je sustigla i zaustavile su se. - To je to, Švedska

koliba. To je lutkarsko pozorište.

Sa krova velike drvene zgrade viorile su se američka i švedska zastava.

Kasi se kiselo nasmejala. Trebalo je da pretpostavi da Brigit neće odvesti Džejka na neko od svojih imanja. Osim toga, Katerinina porodica sigurno poseduje vilu, a ne kolibu. Kasi je postajala sve napetija dok se primicala kroz drveće.

- Deluje mirno - prošaptala je.

Kiša je sada još jače padala, kapi su je bockale kao iglice. Sama zgrada nije bila osvetljena, ali Kasi je primetila slab odsjaj u pozadini. Začkiljila je, nečujno dišući. Osim jakog vetra i dobovanja kiše, čula je još nešto.

Glasovi. Pokreti. Grebanje lopate po tlu. Prigušeni smeh.

Munja je sevnula tačno iznad njih i osvetlila sve. U deliću sekunde, pre nego što se oglasila grmljavina, Kasi je videla šta se događa: videla je ljude i ono što oni rade, zaustavljeno kao na fotografiji.

Odmah zatim sevnula je još jedna munja. Kasi je primetila iskrivljenu, neljudsku figuru kako se podiže pred njom. Trgla se i posrnula unazad. Zatim se ta figura našla ispred nje, užasno lice joj se kezilo, sa očima užarenocrvenim od mržnje i moći.

Nije imala vremena da uradi bilo šta. Kasi je osetila kako je jak udarac podiže sa zemlje, osetila je kako leti kroz naelektrisan vazduh, a zatim joj je glava snažno udarila o zemlju. Pokušala je da ustane kada je još jedna munja zaparala noć i bez upozorenja pogodila obližnje drvo. Kasi je na trenutak videla kako se grana odlama i pada ka njoj. Onda je noć postala sasvim crna.

25.

Kasi se naglo osvestila. Pokušala je da ustane, ali ju je teška grana prikovala za zemlju. Skupila je snagu i uspela da skloni granu, ali je osetila jak bol kada je udahnula. Slomila je bar jedno rebro. Zakašljala se, a zatim duboko udahnula i ponovo osetila jak bol. Kiša je i dalje padala, u daljini je sevalo.

- Blesava devojka. Blesava, glupava stipendistkinja koja misli da nam se može suprotstaviti, čak i sa tim jezivim moćima. Čak je i pohlepna stara majka priroda na našoj strani.

- Od te munje si zasijala skoro kao novogodišnja jelka.

Nije prepoznala skupe crne čizme, ali je prepoznala glas. Katerina.

Kasi je u očajanju zamahnula pesnicom, ali je Katerina gipko odskočila unazad. Kada se mlada Švedanka pomerila, Kasi je videla još nečije obrise. Izgledali su kao ljudi, ali su ipak bili nekako neljudski, izobličeni, kao i groteskna Katerina. Kasi se seća toga, o da. Videla je to onomad kod Trijumfalne kapije, tako zaista izgleda Katerina. Iskežena, crvenih očiju, a za zubalo nije mogla da okrivi ni jednog američkog protetičara. Ipak, bila je elegantna i otmena uprkos lakoći sa kojom je držala Izabelino onesvešćeno telo u ruci.

- Vas troje baš nemate sreće - Katerina se nasmejala. - Pokušala sam da malo prefinjenije sprovedem svoju osvetu, ali na kraju se sve svodi na pesničenje i leteće grane.

- Izabela! - Kasi je posegnula za prijateljicom. - Nemoj da je povrediš!

- Ne brini za cimerku, draga. Ja ću se pobrinuti za nju. - Još jače se iskezila. - Jednom zasvagda.

Kasi je ispustila besan krik i pokušala da zgrabi Izabelu, ali se Katerina sa lakoćom izmakla. Odjednom se noga u skupim čizmama podigla, udarila Kasi u slepoočnicu i bacila je unazad.

Prokletstvo, kad bi samo mogla da se usredsredi, da prevaziđe taj bol... Kasi je zatreptala i protresla glavu. Bila je sigurna da zna ko stoji iza Katerine, nedavno ih je videla. Pridigla se na kolena, nije mogla da stoji uspravno. Čkiljila je kroz jaku kišu i senke. Katerina joj je prezrivo okrenula leđa i krenula ka svojim saučesnicima, dok joj je Izabela visila u ruci kao krpena lutka.

Dok je Kasi očajnički puzala, zarivajući prste u blato i trepćući zbog kiše, malo je jasnije videla osobe koje su bile sa Katerinom. Viša figura je

imala platinastoplavu kosu, malo kraću od Katerinine, ali su inače bile potpuno iste. Druga osoba je imala široka ramena, veoma muževna, kratku kosu i puna usta, kao i svetle okrutne oči. Jedino po tome je znala da ovo nije noćna mora. Znala je tačno ko je to.

Brigit i Von, njeni mučitelji sa Veća.

Oboje su imali vatrenocrvene baklje koje nisu čak ni zatitrale uprkos zavijanju vetra i jakoj kiši. Kasi se vrtelo u glavi, mogla je samo užasnuto da posmatra plamen. Baklje su izgledale žive: migoljile su se i živahno pomerale. Videla je oči, repove, krila, očnjake stvorenja koja se migolje u plamenu. Njihovi isprepletani oblici su sijali u tami i osvetlili još nekog ko je ležao na mokroj zemlji, skoro nepomično.

Džejk!

Kasi je očajnički kriknula i zapuzala napred. Nije je bilo briga za Brigit i Vona, čak ni za Katerinu. Mora da dospe do svojih prijatelja.

Htela je da ih pozove po imenu, ali samo je uspela da ispusti bolan jecaj. Bepomoćno je posmatrala kako Brigit šutira Džejka u bok i potom čula prigušen krik. Ponovo je pokušala da se pomeri, ali nije imala snage.

Katerina je bacila svoj teret pored Džejka.

- Zasuzile su mi oči - zaškripala je Katerina. - Baš lepo od Sare što me je obavestila da dolazite, devojke. I sva sreća da me je obavestila, Ričard je trebalo da vas drži na oku, ali izgleda da je prešao na vašu stranu. Obračunaću se s njim kasnije. Možda i nije sve ispalo tako loše. Sada vas troje musketara možete da umrete svi za jednog. - Prezrivo je pogledala Kasi i nemilosrdno se nasmejala.

- Dirljivo, zar ne? - zarežao je iskrivljeni Von, iskežen kao mrtvačka lobanja. Kasi je videla kako mu se zubi presijavaju na svetlosti munje.

- Pa ne možemo da razdvojimo ove dve ptičice - rekla je Katerina gledajući Izabelu i Džejka. - Ne brinite, dragi moji, vas dvoje ćete u zemlju zajedno. Nažalost, vaša prijateljica polutanka će morati da se zadovolji starim dobrim ubistvom. Ne možemo dozvoliti da taj deo nje koji tvrdi da je ona *Odabrana* zagadi živo tlo, zar ne?

Katerina je nogom gurnula Džejka i on se otkotrljao još jedan metar dalje, a Brigit i Von su podigli baklje. Svetlo je doprlo do još jedne senke, tamnije i dublje od svih ostalih.

- O bože - prošaptala je Kasi.

Džejk je ležao na ivici nekakve crne rupe. Nekako je izgledala čudno, zlo. Kasi je dopuzala bliže rupi. Vlažna zemlja u njenoj unutrašnjosti

imala je crveni odsjaj. Crven kao krv. Kasi je zatreptala da bi izbacila kišu iz očiju.

Kassandra, šta sam ti rekla?

- Šta, Estel? - Kasin glas je bio jedva čujan, prigušen dobovanjem kiše. - Šta si mi rekla? Da li je trebalo da te slušam, kučko matora?

Naravno da je trebalo da me slušaš, dušo. Estel je zvučala tužno, ali i uzbuđeno. *Živo tlo, dušo. Najokrutniji zatvor.*

Vekovima se punio, hranio, hranio onima koji se usude da okuse njegovu moć...

Sada joj je sve bilo jasno, ali samo je želela da skrene pogled. Da pobegne. Zemlja u rupi nije bila samo zemlja, unutra su bila i tela, isprepletana, koja se pomeraju i prevrću, bezbroj njih. Udovi, trupovi, kosa natopljena krvlju. Kada se gomila prevrnula, nečija ruka je bespomoćno zagrabila vazduh. Zatim je, uz prigušen vrisak, ponovo nestala u rupi.

- Oni nisu mrtvi - prošaptala je Kasi, tresući se od užasne glavobolje. Pripala joj je muka. - Oni nisu mrtvi!

Da, dušo. Sada razumeš.

Zaista je zaista razumela.

Izabelu i Džejka će zakopati žive.

26.

- Skupo školovanje je sjajno. - Brigit se zlobno podsmehivala dok je podizala baklju. - Ali postoji nešto, gospođice Karuso, što se zove previše podataka. I ti to imaš. - Pljunula je Izabelino nepomično telo.

- A naravno, tu je i Džejk - Katerina se osmehnula. - Ljubopitljivi mali džukac. Zar ne znate da je radoznalost opasna po život?

Džejk nije obraćao pažnju na nju, samo je zagrlio Izabelu da bi je zaštitio.

- Uskoro će imati dovoljno vremena da razmišlja o svim onim dragocenim dosijeima koje se toliko trudio da iskopa - zarezao je Von. - Da li si zaista mislio da si sam uspeo da hakuješ sajt FBI-ja? Samo smo tražili izgovor da te uhvatimo, propalice. Bilo je veoma lako. Progutao si te dosijee baš kao što će tebe sada progutati tlo. Da nećeš možda opet da pozoveš advokata, sinko? - Podrugljivo se osmehnuo.

Džejkov glas je zvučao kao tiho, odlučno režanje.

- Dobićete vi svoje od Veća, bednici bolesni. A kada saznaju šta ste naumili, uradiće vam sve što sam ja hteo. - Sa mržnjom je pogledao Katerinu. - Platićeš za to što si mi ubila sestru.

- Moramo početi - rekla je Brigit užurbano. - Ne obazirite se na njega. Ono što članovi Veće ne znaju, neće ih povrediti

Zgrabila je Izabelu za kosu, obmotala je oko svojih kvrgavih sivih prstiju i povukla je bliže rupi. Von je zgrabio Džejka oko vrata i odvuкао i njega. Brigit je slobodnu ruku ispružila ka rupi i zastenjala od uživanja u milovanju crvenog sjaja.

- Sva ta snaga! O bože, već je osećam!

Katerina i Von su je posmatrali, duboko dišući zbog uzbuđenja.

- Mrtvi minulih vekova... Oseti ih, kćeri moja! Oseti njihovu snagu! Progutalo ih je tlo, sačuvani su zauvek, zauvek živi, za nas! - Glas joj se pretvorio u histeričan, pulsirajući urlik. - Mi smo pravi *Odabrani!* Nemamo nijednu slabost, ni trunku milosti. Samo mi imamo snagu da nahranimo živo tlo i da se hranimo njime. Oseti tu moć! Kako je Veće moglo da ga se odrekne? KAKO?

Brigit se zanjihala kada je gurnula Džejka na samu ivicu jame, vrtelo joj se u glavi od nestrpljenja.

- Dohvati polutanku - prosiktala je, opčinjeno gledajući otvorenu zemlju. - Njom ćemo se pozabaviti kasnije.

Kasi nije mogla da se pomeri.

Ako nameravaš da zaustaviš ovo, dušo, ponestaje ti vremena...

„Šta da uradim?“

Upotrebi tlo, Kasandra. Okreni njihovu sopstvenu moć protiv njih! Snaga je tamo, u samom tlu. Samo treba da pružiš ruku i uzmeš je.

Bez razmišljanja, skoro nesvesno, na Estelin nagovor i ne obazirući se na bol u grudima, Kasi je duboko udahnula i pustila da je savlada bes. Zaboravila je na iscrpljenost i bespomoćnost, a umor je zamenila snaga, koja joj je užarena potekla kroz vene i žile. Izvlačila je snagu iz tla kroz vazduh i u svoja pluća. Osećaj je bio snažniji od bilo kog hranjenja, snažniji čak i od suza. Nije se čak iznenadila ni kada je osetila kako joj zarasta rebro. Tama se pretvorila u grimiz i Kasi iz Karnegi hola se vratila, jača nego ikad. Ispustila je jeziv krik i skočila na noge.

-PRESTANITE!

Tri čudovišta su se okrenula ka njoj, zapanjena.

- Zar se nikada nećeš opametiti? - zarežala je Katerina, ali ju je Von prvi zaskočio.

Sirota, bedna budala!

Kasi se nasmejala i stisnula pesnice. Nije se pomerala, ali je osetila kako snaga izlazi iz nje i zakucava se u Vona, zaustavljajući ga u mestu.

DA! Pokaži mu! SAM JE TRAŽIO!

Čula je Vonov krik bola i straha. I dalje je bio daleko, hvatao se za vrat, pokušavao da skine nevidljivu ruku koja ga je davila.

Nije vredelo.

Kasi se osmehnula. Von je skičao, uludo trošio ono malo vazduha koje je uspevao da udahne. Iskezila se i gurala ga unazad. Mlatarao je rukama i nogama, lupao po zemlji, ali nije mogao da je zaustavi. Gurala ga je sve bliže i bliže jami. Zatim ga je podigla u vazduh i bacila ga u otvoreni migoljavi grob.

Von je užasnuto vrisnuo, pokušavajući da dohvati ivicu jame, da se uspuže uza zid od crvene zemlje. Međutim, nije imao na šta da se osloni u tom kovitlacu živih leševa. Dok je pokušavao da se popne, krvave ruke su ga hvatale, grabile ga za ruke, noge, vrat. Kasi ga je posmatrala kako se bori, a krici su mu postajali sve tiši dok ga je gutala jama puna tela.

Zatim se začula grmljavina, kao zemljotes. Rupa je počela da se pomera, da ključa. Izgleda da Vonovo prisustvo nije dobrodošlo...

- NE! - Brigitin krik je zaparao noć. - Uništiće tlo!

Bacila se na zemlju i očajnički tražila Vonovu ruku, ali je hvatala samo vazduh. Prekasno je. Nema ga više. Zemlja se uz drhtaj zatvorila, kao da ju je neko zašio. Brigit i Katerina su čučale na zemlji, zaprepašćene.

Kasi se, međutim, osećala kao da su joj se baterije ispraznile. Snaga je izlazila iz nje. Odjednom je malaksala i pala na kolena.

Tlo!

- Estel? - jedva je promrmljala Kasi. - Šta se događa?

Upropastila si ga, dušo. Ono ne može da podnese Odabranog u sebi. Nestalo je. Tlo i njegova snaga su nestali. Pogrešan trenutak.

Majka i ćerka su se zajedno okrenule i potrčale ka Kasi. Vrištale su od besa, a njihova plava kosa se nakostrešila od oluje.

Koliko si slaba. Draga, mila Kasandra...

- Pobogu, Estel, pomoz mi.

O, Kasandra, ali imaš još jednu mogućnost. Samo ako dozvoliš...

- Ne mogu da se pomerim - borila se za vazduh. - Estel... Koliko to želiš, draga? Da živiš, koliko jako želiš da živiš?

Da li ćeš mi dozvoliti? Srediću to ako dozvoliš... Ne želim da umremo...

Vrele suze su se kotrljale niz Kasino lice i ulazile joj u usta. Pokušala je da ustane, ali nije imala snage. Mogla je samo da čuči i čeka daje rastrgnu. Nije imala snage sama ovo da uradi.

- Molim te, Estel! POMOZI MI!

Vrlo je jednostavno, draga. Uvek je i bilo. Samo me pusti da uđem u tebe cela. PUSTI ME UNUTRA!

Glas joj je bio glasniji nego ikada. Odzvanjao je u Kasinoj glavi.

I Estel je bila u pravu. Šta drugo može da uradi? Šta drugo? **UNUTRA! UNUTRA! UNUTRA!** Kasi je odgovorila jedva čujnim šapatom.

- U redu...

Osetila je kao da je nešto udarilo, ali se nije zaustavilo nego joj prošlo kroz kožu, meso i kosti. Čula je Estelin pobjednički vrisak, a onda je usledila zaglušujuća tišina. Duh je bio u njoj.

Kasi kao da se nalazila u mehuru. Osećala je samo spokoj i divljenje. Osetila je kako joj se mišići lica pomeraju, menjaju se. Cela se promenila. Ali nije se plašila. Znači, to je to?

To je to. Dopada mi se...

Ova moć?

Da...

Kao u snu, usporeno, Kasi je zavukla ruku u jaknu i uhvatila nož. Sečivo je oživelo, kao i ona. Osetila je kako joj se bića sa drške migolje pod prstima od uzbuđenja. Iz njih je izvirala moć koja joj je prostrujala kroz krv, vratila se u nož, a zatim izletela napolje poput varnice. Nije se smejala, nije želela da likuje, već samo da se bori. Osetila je kako su joj se zategli mišići kada su Brigit i Katerina skočile na nju, ali nije obraćala pažnju na njihove užasavajuće krike. Kao da se sve usporilo. Kasi je bila puna snage, davila se u njoj. I ona i njen duh. Čista snaga, njih dve kao jedno biće.

Vinula se u vazduh i bez muke napala svoje protivnice. Telo joj je bilo više nalik sili prirode nego ljudskom biću. Udarila je Katerinu pesnicom toliko jako da je ova napravila kolut unazad. Drugom rukom je udarila Brigit u grudi i ona se zateturala, s nevericom gledajući Kasine stisnute pesnice.

Ponovo je skočila na Brigit. Nož je oživeo, stvorenja sa drške su joj pevala. Shvatila je da postoji određeni sklad u njihovim pokretima: sada sve ima smisla. To je bio ples. Stvorenja su bila u harmoniji. Dok je razmišljala o njihovim elegantnim pokretima, nasrnula je na plavokoso čudovište. Ovoga puta, međutim, Brigit je bila spremna. Izbegla je Kasin udarac i brzo kao munja joj se našla iza leđa, a zatim je snažno udarila u potiljak. Kasi se zateturala i protresla glavu. Vid joj se zamutio od udarca.

- Zar si mislila da će biti toliko lako, stipendistkinjo? - Katerina je pljunula i ponovo nasrnula. - Ha!

Kasi je blokirala udarac pre nego što joj je stigao do brade. Zgrabila je Katerinu za nogu i zafrljačila je u vazduh uz zaglušujuću riku. Pre nego što je uspela da je dokrajči, Brigit joj se bacila na leđa, uhvatila je oko vrata i počela da je guši. Kasi se bacila na zemlju i izbila Brigiti vazduh iz pluća. Ruke su joj omlitavile, a Kasi je skočila, udarila je pesnicom u lice i zarila joj nož duboko u rame. Brigit je zavijala od bola.

- Mama! - vrisnula je Katerina.

Kasi je ustala da se odbrani od ćerkinog napada, zamahnula nožem i udarila Katerinu drškom u glavu. Cvileći od bola, polusvesna, Katerina se strovalila na blatnjavu zemlju. Munja je ponovo zaparala nebo,

odjeknula je grmljavina, a Kasi je čučnula pored Katerine i visoko podigla nož.

Oči su joj gorele i ponovo je sve bilo crveno. Sviđa joj se to. Veoma joj se sviđa. Zujalo joj je u glavi, misli su joj bile zbrkane od besa.

- Trebalo bi da te skratim za glavu, kučko. Pokušala si da nas ubiješ, sve nas!

Nas?

Džejka i Izabelu. I mene i...

Kasi je mahnito treptala pokušavajući da umiri bes, pokušavajući razumno da razmišlja. Kome je još Katerina pokušala da naudi? Duboko je udahнула i pogledala u nebo. Ledena kiša ju je bockala po licu i podsetila je da je ranjiva. Smrtna.

Ljudsko biće...

- Estel! - povikala je.

O bože, cela Estel je još uvek u njoj. U njenom telu i umu. Kasi je osećala njeno prisustvo. Osećala je kako se sjedinjuju. Postaju jedno. Estel završava ono što je je započeto na ritualu. Još malo i postaće zauvek deo nje. Osim...

Kasi je zažmurila i usredsredila se, ne na nadljudske moći, pomislila je, već samo na snagu sopstvenog uma. Sopstvene duše. Osetila je promenu, osetila kako se nešto pomera. Dok se borila protiv sile unutar sebe, ponovo je začula poznat glas.

Kasandra? Prestani! Šta to radiš?

- Ovo nije u redu - rekla je Kasi. - Ne mogu ovo da dozvolim, Estel! Nije trebalo da ti dozvolim...

NE!

Čvrsto zatvorenih očiju, Kasi je stiskala zube i osećala treperenje po koži, vrelo zbog snage koju je pokušavala da izbaci iz sebe.

Kasandra, stani! Nemoj mi to raditi! Želim da budem cela!

- Izvini - zajecala je Kasi. - Molim te, izvini!

Zavrtelo joj se u glavi i odjednom je peckanje po koži nestalo. Uspela je. Snaga je bila blizu, ali ponovo podeljena. Zadihana, Kasi je otvorila oči i hladna kiša se pomešala sa toplim suzama.

Negde u dubini sebe čula je očajnički krik bola i tuge.

27.

Kasi je ponovo bila iscrpljena. Počela je da drhti, sama i uplašena u tami. Opipala je lice. Ponovo je bila ona stara. Oteturala se od Brigitte i Katerine, koje su ležale ispružene na zemlji. Švedska koliba se nadvijala na njom kao strašni Behemot, a zastave su se vijorile na jakom vetru i Kasi se ponovo uplašila.

Ne plaši se! Pusti me ponovo unutra i neće više biti straha!

- Estel? - prošaptala je drhtavim glasom. - Ne mogu to ponovo da dozvolim.

Ali, Kasandra, dušo, sada si svesna mogućnosti...

- Ne, Estel, izvini, ne mogu...

U redu, dušo. Nemoj se izvinjavati. Ali sada znaš. Znaš kako bi trebalo da bude! Pustićeš me kad-tad, Kasandra. Zauvek.

Kasi je čula kako je neko iza nje opsovao. Brzo se okrenula i videla Džejka kako kleči nad Izabelom, trlja joj ruke i ljubi njene hladne usne, kao neki potpuno raščupani princ na belom konju.

- Džejk? Da li joj je dobro? - Doteturala se do njih.

- Ostavi je! - Zvučao je uplašeno i besno. - Dolazi svesti.

- Okej - promrmljala je. Posmatrala je nož u svojoj ruci. Sada je bio beživotan i nepomičan. Na oštrici je bio krvav trag. Pripala joj je muka i oružje joj je skliznulo iz ruke i palo na zemlju.

Čula je nešto i okrenula se. Brigit je pokušavala da podigne svoju ćerku na noge, dok su obe preplašeno posmatrale Kasi. Izgledale su smešno i sasvim obično, krvave, umazane blatom i skroz pokisle. Kasi nije smogla snage ni da se naljuti. Posmatrala ih je ravnodušno kako posrću kroz tamu Central parka. Nešto u gustom drveću među kojim su nestale joj je privuklo pažnju.

Jama gde se nalazilo živo zlo potpuno je nestala. Zemlja je ponovo izgledala normalno, bez traga na natopljenoj travi.

- Džejk - prošaptala je i zažmurila. - Idemo odavde.

Kasi i Džejk su zajedno nosili ošamućenu Izabelu. Džejk je tvrdio da je najbliži izlaz iz parka sa zapadne strane. Očajnički je želeo da izađe iz Central parka i kada su dospeli do ulice, počeo je jako da se trese. Kasi je pomislila da je to sigurno zakasnela reakcija na šok. Konačno su izašli iz parka i ušli u usku uličicu. Džejk je duboko disao.

- Šta se, kog đavola, dogodilo tamo? - povikao je. Izgledao je iscrpljeno, zvučao kao da je optužuje, a ispod očiju je imao modrice.

- Sprečila sam ih da te zakopaju živog, eto šta se desilo - rekla je Kasi jedva čujno.

Piljio je u nju, zgrožen.

- Šta si ti, Kasi?

Šta je ona? Ne zna i nije je briga. Osećala je kako joj nešto pritiska mozak i stomak. Šta je uradila?

- Ubila si Vona. Onog lika iz FBI-ja. A onda... - misli su mu odlutale.

- Nisam htela.

- Ali si ipak to uradila, Kasi. Ipak si to uradila.

- Pusti me, Džejk. Ne mogu da razmišljam. - Kasi se odmakla od njih i protrljala lice rukama, dišući plitko i ubrzano. Odjednom nije želela da ga pogleda. Da li joj se još uvek vidi crvenilo u očima?

- Džejk, ostavi je na miru. - Oboje su se iznenadili kada su čuli Izabelin glas i okrenuli se. Izgledala je iscrpljeno, ali glas joj je bio jasan.

- Kako si? Šta su ti Brigit i Von uradili? Jesu li te povredili?

- Ne, nisu me povredili. Došli su po mene dok sam spavao. Pre nego što sam uspeo da shvatim šta se događa, već sam bio u parku. - Ponovo se okrenuo ka Kasi. - Da li si ti znala šta će se dogoditi? Da li si znala šta nameravaju da urade? Zašto si ponela nož? Uzela si ga iz moje sobe, zar ne? Da li si znala šta će da nam urade, Kasi? Da li svi vi nakaze to znate, bolesnici... - Prekinuo je rečenicu i Kasi je primetila kako se tresao od straha i gađenja.

Da li je znala? Da li je znala šta će morati da uradi?

Možda...

Možda je želela to da uradi.

Zašto bi inače sa takvom odlučnošću tražila nož, radila sve što joj je Estel naredila? Kasi je vrtela kosu prstima i ispustila krik koji je zvučao kao rezanje. Glava joj je bila teška kao kamen. Džejkov svadljiv glas kao da je dopirao iz daljine. Ništa joj nije bilo važno osim vrtloga praznine u njoj, vrtloga koji je postajao sve veći.

- Moram da se nahranim - rekla je kada su je noge izdale.

Nije bila pri sebi. Učinilo joj se da je neko vuče kroz ulicu i naslanja je na zid od cigle, između požarnih stepenica i kontejnera. Nečija nežna ruka joj je nagnula glavu i pomazila je po licu.

- Loše joj je, Džejk. - Izabelin glas kao da je dopirao sa dna bunara.

- Pa šta? Izabela, ostavi je. Idemo.

- Ne, Džejk. Ne.

Usledila je tišina tokom koje je Kasi čula samo svoje gladno, ubrzano i plitko disanje. Prsti su joj se grčili, pokušavali da zgrabe Izabelu, ali su samo uzaludno grebali po trotoaru.

- Čekaj, šta misliš da... Ne. Nema šanse, Izabela!

- Rekla sam ti već, Džejk - Izabela je bila ozbiljna. - Ne mešaj se. Ovo nema nikakve veze sa tobom.

„*Slušaj šta ti priča*“, pomislila je Kasi. „*Ne mešaj se, Džejk...*“

- Ne dolazi u obzir! Neću ti dozvoliti!

- Ne možeš da me sprečiš. Sklanjaj ruke sa mene!

Kasi se činilo kao da njihova svađa traje čitvu večnost. Osećala se odvojena od svog tela, ali glad je bila nepodnošljiva. Nevoljno je pomislila da je možda trebalo da prepusti Džejka onom plitkom, nezamislivom grobu...

- Okej, okej, izvini. Hajde, Izabela, molim te!

- Džejk, ne! Oboje bismo bili mrtvi da Kasi nije bila tu!

- Ti si mogla da budeš mrtva zbog nje!

- Stvarno to misliš? - Izabela je bila ljuta. - Slušaj, Džejk Džonsone: Kasi nije kriva ni za šta. Takva je kakva je, ali nam je i dalje prijateljica. Dala bi svoj život za nas! Zamalo ga i jeste dala! Budimo poštteni. Ja sam spremna da rizikujem svoj život za nju.

- Izabela, ja ne mogu to da podnesem! Volim te! Volim te! Nemoj to da radiš.

Zavladala je tišina.

- Džejk... volim i ja tebe. Ali ako nećeš da ostaneš ovde i pomogneš mi, pomogneš nama, možeš da ideš dođavola. - Reči su joj bile okrutne, ali se tresla zbog jakih osećanja prema njemu.

Džejk ih je u neverici posmatrao, a u njemu su se sukobljavali ljubav i prezir. Zakoračio je unapred i Kasi je za trenutak pomislila da je Izabela uspela da ga ubedi. Onda je stisnuo usne, okrenuo se i otišao. Uskoro je nestao u tami. Izabela ga je u tišini posmatrala kako odlazi. Onda je kleknula ispred Kasi, olabavila okovratnik, uhvatila Kasino lice i primakla svoje usne njenim.

„*Ne, ne, ne tako, previše je opasno...*“

Međutim, Kasi nije mogla da se obuzda. Provukla je prste kroz Izabelinu sjajnu kosu. Malaksala, podigla je glavu i zajejala.

Nalet snage ju je udario kao struja visokog napona. Izabela je prislonila svoje usne na njene, Kasi se nagnula i počela da upija. Snaga je bila neodoljiva, neverovatna, a kovitlac gladi u njoj ju je usisavao bez oklevanja. Izabela je pobledela.

Kasi je ovoga puta bila odlučna. Neće izgubiti kontrolu. Ne sme to dozvoliti zbog Izabeline požrtvovanosti. Posle nekog vremena se naterala da prestane.

Gotovo je. Bilo joj je veoma, veoma drago kada se završilo.

- Džejk... - rekla je Kasi grubo.

- Znam. U redu je. - odgovorila je Izabela sumorno.

Posramljena, Kasi se pridigla na noge. Bila je snažnija nego ikad. Podigla je Izabelu sa zemlje, zagrlila je i zaplakala.

- Hvala ti - rekla je tiho.

Izabela je uzvratila čvrstim zagrljajem. Kada je progovorila, zvučala je skrhanu.

- Vратиće se, zar ne?

Kasi je duboko udahнула.

- Ne znam, Izabela - odgovorila je iskreno. - Zaista ne znam.

- Zaseda Veće Starešina. Predsedava ser Olrik Mračni.

Raspoloženje koje je vladalo u povereničkoj sobi bilo je potpuno drugačije nego prošlog puta, kada je Kasi sedela sama i uplašena. Ovoga puta je stajala, smirena ali odlučna. Osećala se prijatno u elegantno ukrašenoj sobi, nije osećala strahopoštovalnje prema Starešinama za dugačkim stolom. Činilo joj se kao da su se nekako smanjili.

Posmatrala je svako lice zasebno. Neki od njih, čak i oni koje je znala, nelagodno su se vrpeljili. Ser Olrik joj je rekao da je ovo jedinstven slučaj. Trebalo bi da bude zanimljivo...

- Ne možete početi sastanak dok Brigit i Von ne stignu - prigovorila je senatorka, lupkajući nalivperom po svom kožnom rokovniku.

- Brigit Svenson i Endru Von neće prisustvovati ovom sastanku Veća. - Ser Olrik nije obraćao pažnju na iznenađene uzdahe koje je izazvalo ovo obaveštenje. - Pretpostavljam da se izvinjavaju, iz razloga koji će uskoro postati jasni.

- Da čujemo, onda - otegao je holivudski glumac. - O čemu se radi?

Kasi ga je hladno pogledala i nimalo je nije uplašio njegov vragolast osmeh.

- Došla sam da uložim primedbu na vašu poslednju odluku.

Crvenokosa manekenka je pogledala čoveka pored sebe.

- Mislite na odluku o malom Džonsonu?

- Odluku o Džejku, da, na to mislim.

- Ako smem da pitam - promrmljao je glumac - šta se to vas tiče?

Zapravo, kako ste uopšte saznali za to?

Kasi je bila smirena i zanemarila je njegovo poslednje pitanje. Odlučila je da ne izgubi kontrolu i da mu ne iskopa oči.

- Prvo, on mi je... - zastala je. - On mi je prijatelj. Drugo, on je nevin. A treće, ono što ste uradili bilo je pogrešno.

Dok su razmišljali o tome što je rekla, neki su mrmljali sebi u bradu, a čuo se čak i nečiji prigušen smeh. Senatorka se podrugljivo osmehnula i zavalila u stolici.

- Čisto sumnjam da nedavno preobraćena *Odabrana* polutanka može da shvati koliko je sve ovo zamršeno. Ser Olriče, smatram da ste pogrešno procenili kada ste sazvali ovaj sastanak. Treba odmah da ga prekinemo. Svi mi imamo posla.

Polutanka? Kakva drskost!

Kasi je bila ogorčena, ali se ipak nasmejala Estelinom uvređenom tonu. Vreme je da prestane da bude fina.

- Zapravo, uopšte nije toliko zamršeno. Mislim da čak i jedan političar može da shvati ono što želim da kažem.

- Molim? - Senatorka je pocrvenela od besa.

Manekenka se zakikotala, kao i Estel.

Neka si joj rekla, dušo.

- Koliko vas je posetilo Džejka Džonsona u *Pritvoru*? - upitala je Kasi.

- Nema potrebe da ga posećujemo, draga moja - rekao je kardinal uz osmeh. - Potpuno je bezbedan tamo. *Pritvor* nije neprijatno mesto za boravak. Ni u kom slučaju.

- Znači, nimalo ne podseća na živo tlo?

To ih je ućutkalo. Kardinal je ubledeo.

- Draga gospođice Bel - zakašljao se - samo pominjanje toga je bogohulno. Upotreba živog tla je zabranjena pre nekoliko vekova. Nećemo više razgovarati o tome.

- Ali živo tlo je korišćeno, koliko sinoć - rekla je Kasi smireno. - I zamalo da proguta Džejka Džonsona.

Kasi je bila zadovoljna žamorom koji je nastao.

- Kako se usuđuješ...

- Mračni, ovo je nedopustivo.

- Zahtevam objašnjenje!

- Onda će vam Kasandra objasniti - promrmljao je ser Olrik.

Kasi ga je zahvalno pogledala, a zatim se ozbiljno okrenula ka ostalim Starešinama.

- Brigit i Von su vas namagarčili - rekla je hladno. - Godinama su izvodili zatvorenike iz *Pritvora* i hranili živo tlo njima. Mogu da vam pokažem tačno gde se nalazilo pa sami zaključite da li govorim istinu. Ako smete da se suočite sa istinom, to jest.

- Zaista? - otegnuo je glumac. - Možeš da nam dokažeš?

- Ako ne verujete meni - odgovrila je Kasi i pokazala prstom - pitajte njega.

Svi su skrenuli pogled sa Kasi i pogledali ser Olrika. Nakašljao se.

- Kasi mi je sinoć ispričala šta se dogodilo. Naravno, bio sam šokiran kao i vi, ali sam posetio mesto koje je opisala. Plašim se da vam je rekla

istinu: pod zemljom se nalaze leševi. Takođe sam posetio i *Pritvor*. - Zastao je. - Prazan je. Nema sumnje da su svi ljudi koje smo držali tamo poslužili kao hrana za živo tlo, ovde u Njujorku.

Niko se nije pomerio niti progovorio. Manekenka je prebledela, a senatorka je zažmurila i stavila ruku preko usta.

- O bože... - prošaptao je kardinal.

Ser Olrik je posmatrao Kasi.

- Kasandra, budi uverena da niko od prisutnih Starešina nije znao za strahotu kojoj si prisustvovala. Nadam se da mi veruješ.

- Trudim se. - Kasi je stisnula pesnice iza leđa i zarila nokte u dlanove. - Ali čak i ako je to tačno, čak i ako niste znali za živo tlo, ipak ste odgovorni za ono što se dogodilo. Glasali ste da pošaljete Džejka u *Pritvor*, kao i još ko zna koliko drugih ljudi čije je jedini zločin bio to što su znali previše o *Odabranima*. Ali nikada se niste potrudili da ih obidete, zar ne? Niste želeli da znate. Ono što ne vidite vas se ne tiče. Zbog toga su Brigit i Von mogli da rade šta god su hteli sa njima.

Devetnaest pari očiju ju je posmatralo. Stisnula je pesnice još jače da joj se ne bi tresle ruke.

- A što se tiče vašeg *Pritvora*, to je zatvor. Ne zanima me koliko je luksuzan, to je zatvor za nedužne ljude i to je nije u redu. Želite da sakrijete tajne *Odabranih*? Onda ćemo ovako: smislite neki drugi način da to izvedete. Želim da se *Pritvor* zatvori. Odmah. I ako još jednom čujem da je neko nestao, ako se nešto desi Džejku Džonsonu ili bilo kojoj drugoj nedužnoj osobi, zapamtićete me. Da li ste me čuli? Draću se iz petnih žila. Otići ću u policiju. Otići ću u FBI. Otići ću u CNN i BBC i Njujork tajms i Vašington post, i tako mi svega, otići ću u tabloide.

Zadihana od besa, naterala se da se smiri. Crvenilo joj se pojavilo u očima. Taman dovoljno: ne sme da pretera... Snaga joj je strujala pod kožom, ali ovog puta je ona kontrolisala nju, a ne obrnuto.

- Ne zanima me koliko ste uticajni, postoji još mnogo uticajnih ljudi koji nisu *Odabrani*. Otići ću kod njih i sve im ispričati. Ispričaću svim normalnim ljudima. Nadam se da ste svesni da oni postoje. Normalni, pošteni ljudi koji ne moraju da krađu životnu snagu od drugih ljudi.

- Ali ti - podsetio ju je holivudski glumac podrugljivo - nisi jedna od njih.

- Nisam - odbrusila je. - Ali se sećam kako to izgleda. Sećam se kakva sam bila. Mora da je to zbog toga što sam polutanka.

- Ako mi propadnemo, vi ćete ispaštati zajedno sa nama, gospođice Bel. - Senatorkin glas je bio leden.

- Možda ste u pravu, senatorko. Ali ja ću svejedno to uraditi. Znam o čemu razmišljate: možete jednostavno mene da strpate u *Pritvor*. Da me zaključate. E pa... - Kasi se na silu osmehnula i skupila svu snagu. To joj nije teško palo jer je primetila da je polovina Starešina već plaši... - Možete me strpati u *Pritvor*, ali da li možete da me zadržite tamo?

Smireno, svojom snagom je uzela nalivpero iz senatorkine mlitave ruke, podigla ga i slomila napola. Senatorka je zaprepašćeno uzdahnula. Ostale Starešine su bile prestravljene.

- Šta kažete za kontrolu sada, ser Olriče?

Možda se prevarila, ali učinilo joj se da je videla ponos u njegovim sivim očima. Ser Olrik Mračni je lupio srebrnim čekićem, lagano, proizvevši zvonak zvuk.

- Dakle, dame i gospodo, hoćemo li da glasamo?

Kasi je podigla telefon, koji joj je nečujno vibrirao u ruci. Pogledala je ekran.

*Jedna nova poruka od
Patrika Malona*

Ponovo je prešla prstom preko tastature. Ponovo je stisnula dugme za brisanje.

Okrenula se u krevetu i posmatrala Izabelu u mraku. Posle nekoliko sati konačno je zaspala. Kasi nije imala te sreće. Svaki put kada bi zažmurila, videla bi šta je moglo da se dogodi da nije sprečila Katerinu i Brigit na vreme. Da nije uzela nož. Da nije poslušala Estel...

Estel joj se našla u nevolji. Kada nije imala kud, obratila se njoj za pomoć. Šta to znači? Da li je ona zaista čudovište? Da li je ista kao oni od kojih je pokušala da zaštiti svoje prijatelje? Nije sigurna da li još ima pravo da nazove Džejka prijateljem. On nju sigurno ne smatra prijateljicom. Od kada je otišao iz uličice, nestao je bez traga. Nestao je kao i nož *Odabranih*. Kasi je pretražila sve oko Švedske kolibe kada se vratila sa ser Olrikom, ali bodež je nestao. Naravno, mogao je da ga pokupi bilo koji prolaznik, ali Kasi je nekako znala da ga je Džejk uzeo.

Zašto li se vratio po nešto što ga podseća na sve što mrzi? Da bi pokušao da ubije Katerinu? Ili je želeo da ga u budućnosti upotrebi protiv Kasi?

Budućnost... Kasi je uzdahnula. Ko zna šta se krije tamo.

Ja. Ja znam.

Od kada joj je Kasi dozvolila da se potpuno sjedini sa njenim telom i umom, Estelin glas je postao smireniji. Kao da je bila sigurna da će je Kasi naposletku zauvek pustiti unutra.

- Ne dolazi u obzir, Estel.

Kasi je bila nepopustljiva. Ali šta joj znači to što je izgubila? Čega se odrekla? U Kasinoj glavi je i dalje odzvanjao neverovatan osećaj moći koji je osetila po sjedinjenju, poput nekakve opijenosti. Svaki tren predstavlja borbu sa željom za ponovnim sjedinjenjem. Ali nastaviće da se bori. Ne sme da povredi Izabelu, da izgubi kontrolu, da napravi još veću štetu. Nije joj se svidelo ono u šta se pretvorila, ono u šta je mogla da se pretvori.

Pre ili kasnije, moraćeš da se povinuješ, dušo!

Kasi je poskočila kada je začula tiho kucanje na vratima. Džejk? Potrčala je ka vratima i usput pogledala svoj bubuljičav odraz u ogledalu. Bar su joj oči ponovo žuto-zelene.

Otvorila je vrata i pogledala ko kuca.

- Randžite.

Jedva se uzdržala da ne zaplače. Osećala je bol u grudima, ali je uspjela da obuzda požudu i nije mu se približila.

- Kasi, zdravo. - Lepi Indus je stiskao pesnice. Nikada do sada ga nije videla toliko napetog i nesrećnog. Međutim, to ne znači da će mu oprostiti. Setila se da Izabela spava, pa je izašla u hodnik i zatvorila vrata.

- Iznenadena sam što te vidim ovde.

Randžit je potišteno uzdahnuo.

- Kasi, izvini. Za sve.

- Znači, čuo si šta se dogodilo?

- Razgovarao sam sa ser Olrikom. - Pogledao je svoje šake. - I on je razgovarao sa mnom.

- Znači, sve je kao i obično. Ogovaraju me iza leđa. Uši će mi pocrveneti kao i oči.

- Zar zaista misliš da nisam želeo, žudeo da saznam šta se dogodilo?

- Oči su mu sevnule i na trenutak je boja ćilibara postala crvena. Posmatrajući ga, Kasi je za sebe klimnula glavom. Randžit je progutao knedlu i odmakao se.

- Sigurna sam da si želeo da saznaš, Randžite. Naravno, mogao si i da prisustvuješ svemu da si odlučio da nam pomogneš. - Zaustavila se. Čak i sada, posle svega, nije želela da ga povredi. Ipak, treba da ga povredi, on je nju povredio. Sada je red da njega zaboli.

- Izvini - rekao je veoma ozbiljno. - Ali to ne znači da sam bio u mogućnosti da nešto preduzmem.

- Uvek postoji izbor, Randžite. Svi mi imamo slobodnu volju. Ipak smo ljudi.

Tužno se osmehnuo.

- To je diskutabilno.

Kasi je prekrstila ruke i gledala mu preko ramena.

- Zašto si došao?

- Da te zamolim da budeš oprezna. Molim te, Kasi. Ne želim da ti se nešto desi.

- Mislim da je prekasno za to - ogorčeno je odmahivala glavom.

- Govorim o Veću. O Starešinama. Ne znaš za šta su sve sposobni, Kasi.

- Mislim da sam to već negde čula - prislonila je prst na bradu. - A, da. To su oni rekli za mene.

- Ozbiljan sam. Ovoga puta su morali da prihvate tvoje zahteve, nisu mogli da poreknu da su Brigit i Von učinili nešto strašno. Ali Starešine ne vole kada ih neko prevari, Kasi. Molim te, budi oprezna. Za svoje dobro. - Uzdahnuo je. - I moje.

- Tako, dakle. Radi se o samoočuvanju.

Randžit je uzdahnuo, seo na pod i naslonio se na zid, stavivši ruke preko kolena. Kasi je oklevala, a zatim sela pored njega.

- Randžite. - Čačkala je zanokticu dok mu se tiho obraćala. - Zašto si došao? Stvarno.

Znala je šta želi da čuje, da je pogrešio, da nije trebalo da je napusti. Bilo joj je potrebno to da čuje.

Randžit se okrenuo i pogledao je u oči. Njegovo lice, njegove usne su joj bile veoma blizu. Osećala je njegov miris. Miris njegove kože, kose, tela. Kasi se borila za dah. *Udahni, izdahni. Udahni, izdahni. Nemoj da dahćeš.* Od njegovog pogleda se osećala ranjivo.

- Stvarno? - rekao je. - Zaista? Zato što sam hteo, morao da te vidim. Užasno si mi nedostajala. Kamo sreće da nisam morao da uradim to što sam uradio. Moraš mi verovati, Kasi. Ali morao sam to da uradim. Samo sam želeo da ti objasnim, možda me onda nećeš toliko mrzeti. - Oklevao je, sa molećivim izrazom lica.

Kasi je klimnula glavom.

- Nastavi.

Okrenuo je glavu i ponovo zurio u pod.

- I moram da ti kažem da više ne možemo da budemo zajedno.

Ove reči su zbolele. Došle su tako neočekivano da nije mogla da progovori.

- Aha.

Duboko je uzdahnuo.

- Želeo sam da idem s tobom na Veće. Bio sam spreman te večeri. U svojoj sobi. Spremao sam se da krenem po tebe, a onda...

Uzdahnula je. Zašto je očekivao da će mu ona olakšati ovo?

- Šta onda?

- Onda me je posetio ser Olrik.
- Znači, tako. Ostavio si me samu zato što si imao važniji sastanak.
- Ne razumeš! - povikao je. - Rekao mi je šta očekuje da će se desiti tamo, na sastanku Veća. Rekao je da će morati grčevito da se bori ne bi li te spasao *Pritvora*.

- Zaista? - Kasi je podigla obrvu. - Nisam primetila da se borio.
- Mislim da je govorio istinu. Rekao je da mora da ubedi Starešine da može da te kontroliše. Da može da te nadzire na Akademiji, da te obuzdava, da te obuči. I rekao je... - Randžit je ponovo uzdahnuo. - Rekao je da neće uspeti to da uradi ako ja budem prisutan.

Kasi je grickala nokte.

- Šta? Zašto?

- Zato što ne treba da budemo zajedno, Kasi.

Uzdahnula je, potresena.

- Jasno mi je. Ako je tako, onda nemaš više šta da objašnjavaš. Ser Olrik je rekao svoje, stoga...

- Kasi, nisi dobro razumela. Molim te, slušaj. Treba... Moram dosta toga da ti objasnim. Nije da... nije da mi se ne sviđaš. Sviđaš mi se, veoma, veoma mi se sviđaš. I očajnički želim da budem s tobom.

Kasi se tužno osmehnula.

- Onda mi je jasno u čemu je problem.

Očajan, Randžit je provukao prste kroz kosu.

- Problem je u našim duhovima, Kasi. Sigurno i ti to osećaš. Ono što se dešava među nama, toliko snažan osećaj. Jednog trenutka želimo jedno drugom da iskopamo oči, a sledećeg da pocepamo jedno drugom odeću. Sećaš li se šta se dogodilo prošli put kada smo bili zajedno? Misliš da ti ne možeš da se kontrolišeš? E pa, ne mogu ni ja. Naročito kad sam s tobom.

Zagrizla je usnu i gledala njegovo tužno lice.

- Kako da ne. - Nije mu poverovala.

- Kasi, ser Olrik nije to objasnio one večeri kada me je pozvao u kancelariju pošto nas je zatekao. Nisam želeo da mu verujem. Pokušao sam da zaboravim šta mi je rekao. Svađao sam se s njim. Ali bio je u pravu. Ako malo razmisliš, shvatićeš da je u pravu. Mi podstičemo ono najgore jedno u drugom, Kasandra. - Tužno je odmahivao glavom.

- Tačno, Randžite.

Ustala je, ne želeći da zaplače pred njim. Trudila se da ga ne zgrabi,

da mu se ne obesi oko vrata, da ga ne moli da ostane s njom.

Nije mogla da se kontroliše...

- Ne mi, Kasandra, nego ono što se nalazi u nama. Naši duhovi podstiču ono najgore jedno u drugom, to mi je ser Olrik rekao. Gospode, ovo mi baš loše ide... - Iznervirano je uzdahnuo. - A postaće još gore, Kasi. Nastavićemo da izazivamo jedno drugo. Mi smo kao zli blizanci. Znaš li šta mi je još rekao?

- Iznenadi me.

- Da sam se pojavio na sastanku Veća, on bi glasao da te stave u *Pritvor* - rekao je ozbiljno.

- Šta je rekao?

- Rekao je da bi morao to da uradi. Da sam nastavio da te podržavam, dao bi glas za *Pritvor*. Radi tvoje bezbednosti i bezbednosti svih ostalih. Nisam imao izbora.

Pokrila je lice rukama.

- Izbora da se boriš za mene?

- O, Kasi, zar ne shvataš? - Kada joj je dodirnuo kosu, sevnula je varnica. - Pokušao sam, ali nisam mogao da zanemarim da je u pravu.

- Ne treba ama baš ništa više da objašnjavaš. - Lupila ga je po ruci i odmakla se. Glas joj je podrhtavao. - Biće mi dobro samoj, Randžite. Uvek sam se sama snalazila. Veoma sam pogrešila što sam se ponovo vezala. Ne znam šta mi je bilo. - Namerno se odmakla. - Uostalom, bez obzira na naše duhove, nikada me nisi podržavao. Nikada nisi bio tu kada si mi stvarno bio potreban, a sada znam da nikada nećeš ni biti tu zato što si prokleta kukavica. Ne želiš da se boriš. Samo želiš da pobegneš i da se sakriješ. - Ljutito je odmahivala glavom. - Ja sam borac, Randžite. Ja ne bežim. Ali ako ti želiš da pobegneš, samo izvoli. Spašavaj svoj besmrtni život.

Uspravio se i zurio u nju, ali nije mogao da se pomeri.

- Hajde, Randžite, odlazi. - Uхватила je kvaku, otvorila vrata i čvrsto ih držala da joj se ruke ne bi tresle. - I ne opterećuj svoju lepu glavicu mnome. Očigledno je da sam ja preruseni đavo.

Prošla je kroz vrata i posmatrala njegovo zapanjen, poražen izraz lica. Naterala se da gleda da bi dokazala sebi da može. Nije skinula pogled sa njega dok nije zatvorila vrata. Tek tada je naslonila glavu na dovratnik i dozvolila suzama da kaplju na pod.

Nije dugo plakala. Nije želela da proliva suze. Nije imala razloga da

plače. Ni jedan razlog. Nije joj potreban. Sposobna je da se brine sama o sebi.

Uspela je čak da zanemari i tihi glas koji ju je preklinjao.

Nemoguće je da je to kraj. Nemoguće da je gotovo. Ne može ovako da se završi...

Zatim je njen tih i tužan glas zamenio drugi.

Shvatam, pustićeš ga da ode. Pustićemo ga da ode. Možda nam ipak nije potreban...

- Estel? - prošaptala je. - Da li si sigurna?

Osetila je prijatno peckanje uz kičmu koje se širilo poput zagrljaja. Osetila je peckanje u vrhovima prstiju, a oči su joj postale užarene. Toplota, uteha, moć...

Da, Kasandra, ljubavi moja. Sada sam sigurna. Možemo same. Jaka si. Jača od njega. Dobro sam izabrala. I uvek ću biti tu kada ti zatrebam! Uvek.

„Da“, pomislila je Kasi, „sada sam svesna toga.“

I naravno da ovo nije kraj, draga moja. Tek počinjemo...

KRAJ DRUGE KNJIGE